

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΔΩΡΕΑ 1 Τρόχα
ΗΜΕΡΟΝ 10.8.88
ΑΡΙΘ. 36000

ἡ Νεοδαΐα

ΟΡΓΑΝΟΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ
ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗΣ-ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ
ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΑΓΩΓΗΣ

ΕΤΟΣ 1^{ον} ΦΥΛΛΟΝ 9

«Νὰ μείνετε πιστοὶ εἰς τὰ ἰδανικά
σας. Καὶ τότε δὰ δύνασθε νὰ εἴπητε
καὶ σεῖς, ὅταν μεγαλώσετε, στὰ παι-
διά σας, τὰ ὅποια δὰ ἔλθουν κατό-
πιν ἀπὸ σᾶς: Ἡμεῖς ἐβαστάσαμεν τι-
μίαν τὴν λαμπάδα τοῦ Ἔθνους. Σᾶς
τὴν δίνουμε στὰ χέρια σας».

Ι. ΜΕΤΑΞΑΣ

Ἡ Νεολαία

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ὈΡΓΑΝΟΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ, ΘΡΗ-
ΣΚΕΥΤΙΚΗΣ, ΗΘΙΚΗΣ, ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΚΑΙ
ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΑΓΩΓΗΣ, ΤΗΣ «ΕΘΝΙΚΗΣ ΟΡ-
ΓΑΝΩΣΕΩΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ»

Ο ΜΥΘΟΣ ΤΗΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟΤΗΤΟΣ

Ὑπεστηρίζετο ἐπίμονα, τόσο ἐπίμονα, ἀκόμη
καὶ ἀπὸ ἀνθρώπους καλοπροαίρετους, ὥστε νὰ
γίνῃ σιγὰ - σιγὰ κοινὴ πεποίθησις, μία περίεργος
θεωρία. Ὅτι ἡ ἄρνησις ὑπάρχει εἰς τὴν φύσιν
τῆς νεότητος. Ὅτι αἱ ἴδιαι αἱ δυνατότητες τοῦ
μέλλοντος, πού φέρει ἡ νεότης μέσα της, εἶναι
φυσικὴ ἄρνησις τοῦ παρόντος. Ἐνα πρᾶγμα πού
μεταφρασμένο με λόγια ἀπλούστερα θὰ ἔπρεπε
νὰ σημαίνει πάνω κάτω πὼς κάθε νέα γενεὰ ἀν-
θρώπων, πού ἐρχόντανε νὰ πάρῃ τὴν φυσικὴ της
διαδοχὴ εἰς τὴν συνέχεια τῆς ζωῆς καὶ τῆς ἱστο-
ρίας, φυσικά, δὲν ἦτο δυνατό νὰ ἐγκαινιάσῃ τὴν
ἐμφάνισί της με ἄλλον τρόπο, παρὰ με τὴν ἀνα-
τροπὴ καὶ τὴν καταστροφὴ ὅλων ἐκείνων τῶν
ἀξιών καὶ τῶν θεσμῶν πού εἶχε δημιουργήσει ἡ
προηγούμενη. Ἐλεγαν «ἡ νεότης εἶναι ἐπανα-
στατικὴ» με τὴν ἴδια ἀπλότητα καὶ φυσικότητα,
με τὴν ὁποίαν λέμε «ἡ φωτιά καίει» ἢ «τὸ χιόνι
παγώνει».

Ἄν ἦτο ἡ θεωρία αὕτη ἀληθινὴ καὶ σωστή,
ἔτσι ὅπως τὴν ὑπεστήριζαν καὶ τὴν ἐδίδασκαν,
με τόσῃν ἀτάραχῃ βεβαιότητι, θὰ ἔπρεπε ἡ δια-

δικασία τῆς ἱστορικῆς ζωῆς νὰ εἶναι ἓνα ἀλ-
λόκοτο, ἀκατανόητο καὶ στὸ τέλος ἀνούσιο,
ἄσκοπο καὶ θλιβερὸ παιχνίδι. Ἐνα παιχνίδι πού
σ' ὅλα του, ἐξὸν στὴν ἀφέλεια καὶ στὴ χάρι, θὰ
ἐμοιαζε ἀπαράλλακτα με τὸ παιχνίδι τῶν παι-
διῶν, πού φτιάχνουν ὠρες σπιτάκια καὶ περιβο-
λάκια με τὴν ἄμμο καὶ με τὰ βότσαλα στὴν ἀκρο-
γιαλιὰ καὶ πού μόλις τὰ βαρεθοῦν ἢ κακιώσουν,
με τὴν εὐκολίᾳ πού βαριοῦνται καὶ κακιώνουν
τὰ μωρά, τὰ κλωτσοῦν καὶ τὰ ἱσοπεδώνουν. Φαν-
τασθῇτε τὴν μία γενεὰ νὰ οἰκοδομῇ καὶ τὴν ἄλλη
νὰ ἱσοπεδώνῃ. Γιὰ νὰ ξαναρχίσῃ με τὴ σειρά της
νὰ οἰκοδομήσῃ κι' αὕτη, περιμένοντας τὴν ἄλλη,
πού θὰ ἤρχετο νὰ γκρεμίσῃ κι' ἐκείνη τὰ δικά
της οἰκοδομήματα. Καὶ συλλογισθῇτε ἔπειτα
ποία θὰ ἔπρεπε νὰ εἶναι ἡ ὄψις τῆς γῆς, ἂν αὕτη
ἡ θεωρία, πού νομιμοποιεῖ εἰς τὴν ἱστορικὴν ζωὴν
τὸν πλέον παράλογο καὶ τὸν πλέον μηδενιστικὸ
μαστροχαλασμό, ἦτο κανὼν τῆς ἱστορίας.

Τὸ εὐτύχημα εἶναι πὼς κανένας τέτοιος κα-
νὼν δὲν ὑπάρχει, οὔτε ὑπῆρξε, οὔτε θὰ ὑπάρξῃ,
οὔτε εἶναι δυνατόν νὰ ὑπάρξῃ. Ἡ θεωρία τῆς

ἐπαναστατικότητα της νεότητος είναι κι' αυτή ένα κακό όνειρο, ένας ἐφιάλτης μέσα στους τόσους άλλους από κείνους που ἐτυραννοῦσαν τὰ κουρασμένα κι' ἀρρωστημένα πνεύματα της πα-
ρακμής.

Ἄν ἡ ἐπαναστατικότης της νεότητος δὲν ἦτο μῦθος, ἂν ἦτο κανὼν ἡ ἱστορική καλλιέργεια καὶ ἡ ἱστορική εὐγένεια, ἡ καθ' ὅλην τὴν ἐναλλαγὴν τῶν γενεῶν ἀδιάκοπος καὶ συνεχὴς δημιουργία αὐτῇ, ποὺ εἶναι ὅ,τι ἐννοοῦμε ὅταν λέμε συσσω-
ρευσιν ἀξιών καὶ πιὸ ἀπλᾶ πολιτισμόν, θὰ ἦταν ἀδύνατο πρᾶγμα.

Ἡ νεότης εἶναι ἀγνή. Καὶ ἡ ἀγνότης δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο, παρὰ ἀκμὴ ψυχῆς. Καὶ αὐτὴ ἡ ἀκμή, αὐτὴ ἡ φρεσκάδα της ψυχῆς της, ποὺ εἶναι ἡ χά-
ρις καὶ ἡ γοητεία της μαζί με τὸν χαλαρὸ ὅπλι-
σμό της γνώσεως καὶ της πείρας, ποὺ εἶναι ἀπὸ τὴ φύσιν τους σκληρές, κάμνουν τὴν νεότητα νὰ φαντάζεται ἀπλούστατη τὴν λύσιν τῶν πλέον πολύ-
πλοκων προβλημάτων της ζωῆς καὶ νὰ βιάζεται νὰ τὰ λύσῃ. Αὐτῆς της πάντολμης αἰσιοδοξίας, ποὺ εἶναι προϊὼν ἀγνότητος καὶ ἀπειρίας μαζί, καὶ αὐτῆς της βίας της νεότητος ἡ παρανόησις, εἶναι ἡ πρωταρχικὴ πηγὴ ποὺ ἐπάνω της ἔχει οἰκοδομηθῇ νεότευκτη καὶ καινοφανὴς ἡ θεωρία περὶ της ἐπαναστατικότητος της νεότητος. Εἴ-
παμε νεότευκτη καὶ καινοφανὴς, γιατί ἐνῶ ἡ νεότης δὲν εἶναι φαινόμενο πρωτόφαντο εἰς τὴν ζωὴν, ἐνῶ ἡ νεότης ὑπῆρχε με τοὺς αἰῶνας, ἡ θεωρία περὶ της ἐπαναστατικότητός της εἶναι ἐφεύρημα καὶ ἐπινόημα πρόσφατο τῶν τελευ-
ταίων αἰώνων της παρακμῆς.

Ἡ φύσις της νεότητος εἶναι ὀρμητικὴ. Ἀλλὰ τὴν ὀρμὴν, ὅπως καὶ τὴν ἀγνότητα, ποὺ μ' αὐτὲς ἔμπαινε κάθε φορὰ στὸν κύκλο της ἱστορίας γιὰ ν' ἀδράξῃ στὰ χέρια της τοὺς πυρσούς της ζωῆς, ἐναλλάσσουσα εἰς τὴν πορεία τις γενεές ποὺ ἤρχετο νὰ διαδεχθῇ, τὴν ἐχρησιμοποιοῦσε πάν-
τοτε στὶς δημιουργικὲς ἐποχὲς της ἱστορίας, ὅχι γιὰ νὰ γκρεμίσῃ, ἀλλὰ γιὰ ν' ἀνορθώσῃ τὴν πο-
ρεία, νὰ τονώσῃ καὶ νὰ ταχύνη τὸν ρυθμὸ της. Καὶ ἐδῶ ἴσα ἴσα ὑπάρχει ἡ ἐξήγησις της δημιου-
ργικῆς ἱστορικῆς συνεχείας, ποὺ χωρὶς αὐτὴν θὰ ἦταν ἀδύνατο αὐτὸ τὸ ἀκατάπαυστο γίγνεσθαι τῶν αἰώνων πολιτισμῶν.

Ἡ παρακμὴ συνειδητὰ καὶ ἐσκεμμένα ἐπρό-
θαλε τὸ ἐπινόημα της ἐπαναστατικότητος της νεότητος. Καὶ τὸ ἐπρόθαλε ἀφοῦ ἐφρόντισε προη-
γουμένως νὰ καλλιεργήσῃ ἐπίμονα καὶ μεθοδι-
κώτατα καὶ νὰ μεγαλοποιῇ τὴν πηγὴ καὶ τὴν οὐσίαν τῶν ἀρνήσεων ποὺ ὑπάρχουν μέσα στὴν ἀπληρὴ φύσιν καὶ στὴν ἀλαγάριστη ὕρασι τῶν νέων. Κυρίως, ἀφοῦ σατανικὰ ἐκαλλιέργησε τὰς ἀρνήσεις αὐτὰς καὶ ἀφοῦ ἐπρολάμβανε νὰ χαλαρώσῃ καὶ νὰ σπάσῃ ἕναν ἕναν τοὺς κρίκους της συνδέσεως της νεότητος με τὸ παρελθόν, τὸ ἀπώτερον καὶ τὸ πρόσφατον. Ἀφοῦ ὑπενόμεινε καὶ ἀνετίνασσε τοὺς δεσμούς της τοὺς φυσικοὺς καὶ τοὺς πνευματικοὺς με τὴν ἐθνικὴ γῆ, με τοὺς πατέρας, με τὴν ἱστορίαν.

Τὸ κίνημα τῶν ἐθνικῶν ὀργανωμένων νεο-
λαϊῶν, ποὺ πῆρε στὶς ἡμέρες μας τέτοιο ἀπλωμα καὶ τέτοια ὀρμητικὴ ἔκτασι σ' ὅλο τὸν κόσμον,

αὐτὸ τὸ μελισσολόι τῶν νέων ἀνθρώπων, ποὺ συντάσσονται σὲ πολὺθους χαρούμενες φάλαγ-
γες, δὲν μπορεῖ ἀλλοιῶς νὰ βρῇ τὴν ἱστορικὴ του ἐξήγησι καὶ δικαίωσι, παρὰ ὡς κίνημα παντο-
δύναμης ἀντιδράσεως ἐναντίον της παρακμῆς καὶ τῶν καταστροφικῶν της δογμάτων. Ἡ ἴδια ἱστορικὴ συνέιδησις, ποὺ ξύπνησε κατὰ τὴν κρί-
σιμὴ ὥρα τοῦ ἐσχάτου κινδύνου, τὸ ἴδιο τὸ ἐν-
στικτὸ της αὐτοσυντηρησίας τῶν ἐθνῶν, με ὅλο τὸ μυστηριακὸ του βάθος, εἶναι ἐκεῖνο ποὺ χυ-
μαεῖ ἀκάθεκτο καὶ ὀρμητικὸ καὶ φλογισμένο μέσα σ' αὐτὸ τὸ κίνημα, ποὺ τὸ θέαμά του φτε-
ρώνει τις ἐλπίδες καὶ ξανακτείνει τοὺς ἐνθου-
σιασμούς. Αὐτὸ μπορεῖ ὁ καθεὶς ἀθίαστα καὶ χωρὶς κανένα πολὺπλοκο συλλογισμό, ἀπλᾶ καὶ καθαρῶτα, νὰ τὸ διαπιστώσῃ, ἀπὸ δύο διάφο-
ρες γωνίες ὁράσεως, ἀπὸ δύο ἀντίθετες σκοπιές. Ἀπὸ τὴν λυτρωτικὴν χαρὰ ποὺ πλημμυρίζει ὅλα ἐκεῖνα τὰ κοινωνικά στρώματα ποὺ διέσωσαν τὴν φυσικὴ καὶ τὴν ψυχικὴ τους ὑγείαν στὸ φανέρωμα καὶ στὸ πέρασμα τῶν νέων φαλάγγων τοῦ ἔθνους, ἐνωμένων καὶ ἀδελφωμένων κάτω ἀπὸ τὴν ἴδιαν σημαίαν τὴν ἐθνικὴν, γύρω ἀπὸ τοὺς ἱστο-
ρικοὺς βωμοὺς καὶ κάτω ἀπὸ τὴν σεβασμίαν σκέ-
πη τῶν ἐθνικῶν ἱερῶν. Κι' ἀπὸ τὴν πικρὴ καὶ χο-
λωμένη ἀντίδρασι, ἀπὸ τὴν σκοτεινὴ καὶ ἀπε-
γνωσμένη ὀργή, ποὺ προκαλεῖ παντοῦ ὅπου ἡ παρακμὴ ἔχει εἰσχωρήσει διαβρωτικὴ καὶ ἀπο-
μαραίνουσα, ἀποσυνθέτουσα καὶ διαλυτικὴ.

Ἔτσι τὸ κίνημα τῶν ἐθνικῶν νεανικῶν φα-
λάγγων, ξύπνημα μαζί καὶ ἀνακύκλωσις ὑγείας καὶ δυνάμεως, προσδοκιῶν καὶ πραγματοποιή-
σεων, αὐστηρότατα καὶ γνησιώτατα τοπικῶν καὶ φυλετικῶν, ἀποκτᾷ ἕνα βαθύτερο καὶ καθολικώ-
τερο πανανθρώπινο νόημα καὶ συνδέεται με τὸν παγκόσμιον κύκλο. Μέσα στὶς συντεταγμένες νεανικὲς φάλαγγες, ποὺ παρελαύνουν με τις ση-
μαίες καὶ με τὰ λάβαρα τὰ ἐθνικὰ καὶ ποὺ στὸ διάβα τους ἱλαρύνεται ἡ ὄψις τῶν ὠρίμων ἀν-
θρώπων καὶ χτυποῦν δυνατώτερα οἱ ἀντρίκιες ἀκόμα καὶ οἱ γεροντικὲς καρδιές, ξεχύνεται καὶ μιλάει καὶ τραγουδεῖ τὸ ἴδιο τὸ δημιουργικὸ πνεῦμα της ἱστορίας, αὐτὸ ποὺ εἶναι ὅλο σύν-
θεσις καὶ συνοχὴ καὶ ἀτέρμων δημιουργία. Νέοι της Ἑλλάδος! Ἐσεῖς ποὺ ὡς τὰ χθὲς ὁ διστα-
γμὸς ἐμάραине τὴ ζωὴ σας καὶ ἡ ἀμφιβολία κατέτρωγε τὰ στήθη σας. Ἐσεῖς ποὺ πῆγαιναν νὰ σᾶς ξεκόψουν ἀπὸ τὸν γλυκύτατο μαστὸ τοῦ ἱστορικοῦ χθὲς τοῦ ἰδικοῦ σας καὶ της Πατρί-
δος, γιὰ ν' ἀτροφήσουν καὶ νὰ πεθάνουν τις ψυ-
χὲς σας. Ἐσεῖς ποὺ εἴχατε ὁμοιωθῇ με τὰ φύλλα ποὺ ἔπεσαν ἀπὸ τὸ δένδρον ποὺ τὰ ἔθρεψε καὶ ἐκινδυνεύατε ὥρα τὴν ὥρα νὰ ξεραθῇτε γιὰ νὰ σᾶς πάρῃ ὁ ἄνεμος ἢ νὰ περάσῃ ὁ διαβάτης νὰ σᾶς μαζέψῃ καὶ νὰ σᾶς κάψῃ, εὐλογῆστε τὴν ὥρα καὶ τὸν ἄνδρα ποὺ σᾶς ξαναγύρισε πίσω στὰ ἰδανικά τῶν πατέρων καὶ της Πατρίδος, στὸ θάλλπος της πατρώας ἱστορίας, καὶ ξαναζωντά-
νεψε μέσα σας τὴ θέλησιν νὰ συνεχίσετε τὴν ἱστο-
ρίαν αὐτὴ καὶ νὰ κάμετε δυνατώτερη καὶ λαμ-
πρότερη τὴν Ἑλλάδα.

Κδς

«Θέλω νὰ γνωρίζετε ὅλοι σας ὅτι τὴν θέσιν σας μέσα εἰς τὸν Ἑλληνι-
κὸν κόσμον ἐσεῖς οἱ σημερινοὶ Φα-
λαγγῖται καὶ Σκαπανεῖς, πρέπει νὰ τὴν κατακτήσετε μόνοι σας καὶ νὰ ἀνοίξετε τὸν δρόμον εἰς ὁλόκληρον τὴν Ἑλληνικὴν Νεολαίαν».

Ι. ΜΕΤΑΞΑΣ

Η ΜΙΑ ΤΗΝ ΑΛΛΗ

«Η μία διπλωματική ρήξις εξομολύνεται δια νά δώση την θέσι της στην άλλην. Έτσι και ο γιά μιά στιγμή ξεκαθαρίσας ορίζων με την ρύθμισι της Σουδητικής διαφοράς, έσκυθρόπασε πάλι με την καινούργια Ίταλογαλλική διαφωνία γιά τó ζήτημα τών άποικιών. Άλλά και ή διαφωνία αυτή έκανονίστηκε γιά νά δώση την θέσι της στην μέλλουσα. Η διπλωματική αυτή άστάθεια πού σημαίνει ότι ή πολεμική διάθεσι ύπάρχει δυστυχώς άκόμη στον κόσμο, τονίζει τó πόσο πρόπει τά Έθνη νά είναι έτοιμα κάθε στιγμή γιά νά άντιμετωπίσουν τόν πόλεμο. Εύτυχώς και ή Έλλάς πού ήταν άλλοτε τόσο άνέτοιμη βρίσκεται σήμερα χάρις στο Κράτος της 4ης Αυγούστου άνάμεσα στα προνοητικά Κράτη, πού είναι έτοιμα γιά νά ύπερασπισθούν την ύπαρξί τους και τó τόσο άπειλούμενο ίδανικό της ειρήνης.»

ΕΠΑΝΟΔΟΣ ΕΙΣ ΠΑΡΑΔΟΣΙΝ

Ο νέος νόμος, πού ρυθμίζει τά της έκλογής του Άρχηγού της Ορθόδοξου Έλληνικής Έκκλησίας, μάς έπαναφέρει και έπί του σημείου αυτού είς την ορθόδοξον και έλληνικήν μας παράδοσιν. Ήτο πράγματι έκτός και άντιθετος της έλληνορθόδοξου παραδόσεως ο νόμος του 1931, ο οποίος ήθελε τόν Άρχηγόν της Έλληνικής Έκκλησίας εκλεγόμενον άπ' εύθείας υπό μόνης της Ιεραρχίας κατά τά ισχύοντα παρά τοίς δυτικοίς. Η έποχή κατά την οποίαν έψηφίσθη ο νόμος εκείνος και τó πνεύμα πού την έχαράκτιζε, έξηγει άρκετά τούς λόγους και τās συνθήκας αυτού του παραστρατήματος.

Με τόν νέον νόμον, ο οποίος σημειωτέον δέν είναι καθόλου νέος, άλλ' άναβίωσις συμπληρωμένη του νόμου του 1852, άποκαθίσταται ή ορθόδοξος άρχή, ή οποία θέλει τόν έπίσκοπον άναδεικνυόμενον «ψήφω κλήρου και λαού». Τόν κλήρον είς τó άναβιούν παλαιότατον και σεβάσιμον σύστημα έκλογής θ' άντιπροσωπεύη ή διοικούσα Σύνοδος της Έκκλησίας της Έλλάδος, τόν δέ λαόν, έν τώ συνόλω του, ο Βασιλεύς, ύπατος κοσμικός άρχων και εκπρόσωπος του συνόλου του έθνους. Δέν ήμπορεί νά ύπάρξη ούτε σκιά άμφιβολίας ότι με τó άποκαθιστάμενον σύστημα έκλογής θά έξυπηρετηθή άρτίως τó συμφέρον της Ορθοδοξίας, θεματοφύλακος τών πνευματικών παραδόσεων του Έλληνισμού.

Η ΠΥΡΑΜΙΣ

Ο μνημειώδης λόγος του Άρχηγού, είς τά έγκαίνια της συνεταιριστικής σχολής, είναι πλήρης πίστεως έπί τó μέλλον τών άγροτικών πληθυσμών, οί οποίοι άποτελούν την «στερεάν βάση της πυραμίδος» της Έλληνικής Κοινωνίας. Ο λόγος όμως αυτός διαπνέεται και άπό μίαν άλλην πίστιν και παρέχει μίαν άκόμη διαβεβαίωσιν: Την πίστιν έπί του μέλλοντος γενικώς της Έλληνικής Νεολαίας και την διαβεβαίωσιν ότι υπό την αϊγίδα του Νέου Κράτους ο νέος θά εύρη την εύκαιρίαν της δράσεως και της άνυψώσεως!...

Και ο Άρχηγός άριστοτεχνικώτατα παρομοιάζει την Έλληνικήν Κοινωνίαν με πυραμίδα, ή οποία έχει την βάση της πλατεία και άνεβαίνει σιγά-σιγά και πηγαίνει είς την κορυφή. «Κάθε στρώμα της πυραμίδας διοικεί και διευθύνει τó άπό κάτω του στρώμα και διοικείται και διευθύνεται άπό τó στρώμα πού είναι πάρα πάνω άπό αυτό και έτσι φθάνομεν είς την κορυφήν.»

Και είς την πυραμίδα αυτήν της Έλληνικής Κοινωνίας ο άνθρωπος, — κάθε άνθρωπος — ο οποίος εύρίσκεται είς τó κατώτερον στρώμα «άνεβαίνει σιγά-σιγά, σύμφωνα με την δύναμιν και την Ικανότητα πού έχει, έως είς ένα σημείον και ήμπορεί νά φθάση άκόμη και πάρα πάνω και πλέον έπάνω. Άλλά βέβαια ο περισσότερος κόσμος δέν είναι δυνατόν νά φθάση πάρα πολύ έπάνω. Και άν ο ίδιος δέν ήμπορέση νά φθάση πάρα πάνω, θά φθάση τó παιδί του. Έάν δέν ήμπορέση τó παιδί του, θά φθάση τó έγγόνι του. Άνάλογα πάντατε ο καθένας με τās δυνάμεις του»...

Αυτά όμως δέν συνθέβαιαν άλλοτε είς την Έλλάδα, ούτε συμβαίνουν είς άλλας Κοινωνίας, είς άλλα Έθνη, όπως τά θέλει ο Άρχηγός!

Διότι «είς άλλα Έθνη και είς άλλους καιρούς τó σύνολον αυτό της πυραμίδας διηρείτο είς δύο ή τρία ή τέσσαρα μέρη και ο καθείς, ο οποίος εύρίσκετο, ως έπωμεν, είς τó βάθος ενός στρώματος άνεβαίνεν έως είς ένα σημείον και εκεί έσταμάτα. Δέν ήμπορούσε νά περάση τó τείχος. Ήτο άλλη Κοινωνική τάξις. Η δέ Κοινωνική τάξις ή διευθύνουσα, ή οποία ήτο είς την κορυφήν και περί την κορυφήν, έστρατολογείτο άπό τόν ίδιον τόν έαυτόν της, δέν ήρχετο άπό τó βάθος, άλλ' ήρχετο άπό τó ίδικόν της μικρόν βάθος, τó οποίον εύρίσκετο έπάνω και αυτό ήτο ή διευθύνουσα τάξις»...

Ήτο ή κατάστασις, ή οποία υπό τó βάρος της συνέθλιβε την νεότητα.

Άλλά ή 4η Αυγούστου μετέβαλε άρδην τά χωρίσματα της πυραμίδος αυτής και δίδει σήμερα είς πάντας την εύχέρειαν νά καταλάβουν την θέσιν των είς την πυραμίδα της κοινωνικής Ιεραρχίας. Άλλά τó άνέβασμα αυτό άπαιτεί θυσίας. Άπαιτεί εργασίαν.

Ο λόγος του Άρχηγού είς την συνεταιριστικήν σχολήν πρόπει νά όπλίση πάντας, αλλά ιδιαιτέρως και κυρίως τούς νέους, με αίσιοδοξίαν και αυτοπεποίθησιν. Είς τó Κράτος της 4ης Αυγούστου αί κλίμακες της άνόδου είναι έλεύθεραι είς εκείνους, πού έχουν την θέλησιν νά εργασθούν, νά δράσουν και νά δημιουργήσουν!

Άπό την έορτήν του Πυροβολικού

Ο Άρχηγός και οί Ύφυπουργοί Στρατιωτικών και Ναυτικών είς τó Α' Σύνταγμα Βαρέος Πυροβολικού κατά την έορτήν της Αγ. Βαρβάρας.

Η ΓΛΩΣΣΑ

Ένα άπό τά πρώτα μελήματα του Άρχηγού ως Ύπουργού της Έθνικής Παιδείας ήτο νά δώση την πρόπουσα άξία στο κύριο όργανο της διδασκαλίας του παιδιού—τή γλώσσα. Με την διαύγεια και τó φώς πού καταυγάζει όλες τις γραμμές, πού χαράσσει στο Νέο Κράτος, ο Άρχηγός έρχεται με μιά προχθεσινή σύντομη εγκύκλιό του, προς τούς Γενικούς Έπιθεωρητάς και τούς Έπιθεωρητάς της Δημοτικής Έκπαιδεύσεως, νά ξεκαθαρίση και νά έπαναφέρη στον όρθό δρόμο του τó ζήτημα της διδασκαλίας της μητρικής γλώσσας στο Δημοτικό Σχολείο: «Κατά τās έπισκέψεις ήμών είς τά διάφορα δημοτικά σχολεία του Κράτους διεπιστώσαμεν με μεγάλην λύπην, ότι άρκετοί εκ τών δημοδιδασκάλων, τών διδασκόντων τó μάθημα της μητρικής γλώσσας είς τās 4 κατωτέρας τάξεις του δημοτικού σχολείου, διδάσκουν αυτό άφροντίτως και πλημμελώς, μη έφαρμόζοντες τά υπό του ισχύοντος άναλυτικού προγράμματος περί της διδασκαλίας αυτού διατεταγμένα».

Μέσα στις λίγες αυτές γραμμές συνοψίζονται όλα τά συμπεράσματα μακρών άγώνων, άπό τά οποία διαλέγονται όσα χρειάζονται γιά νά πάρη τó μέγα αυτό ζήτημα την τελειωτική του μορφή. Η μητρική γλώσσα—ή Δημοτική όπως λέγεται—λαμβάνει την πρόπουσα έθνική άξία της, ως όργάνου διδασκαλίας τών 4 τάξεων του Δημοτ. Σχολείου άπό τó στόμα Έκείνου, ο οποίος μ' αυτή έπικοινωνεί χωρίς κόπον με τόν λαόν, όσάκις πρόκειται νά τόν διδάξη ή νά τόν καθοδηγήση. Δέν άρκείται όμως μονάχα νά ύποδείξη την άξία της ως όργάνου διδασκαλίας, αλλά καλεί τούς Έπιθεωρητάς όπως «παρακολουθούν με ιδιαιτέραν φροντίδα την διδασκαλίαν της μητρικής γλώσσας και νά λαμβάνουν άυστηρότατα μέτρα έναντίον τών διδασκάλων εκείνων, οίτινες θά έξακολουθήσουν νά μη συμμορφώνονται προς τά υπό του έπισήμου άναλυτικού προγράμματος περί της διδασκαλίας του μαθήματος καθωρισμένα».

Και δέν φθάνει αυτό, αλλά λέγει στο τέλος ή εγκύκλιος: «Έντελλόμεθα όπως δια τακτικών άναφορών καθιστάτε ήμάς ένήμερους περί τών άποτελεσμάτων...»

Και άνατρέχοντες γιά μιά στιγμή στα περασμένα, ένθυμούμεθα πόσο μελάνι και αίμα άκόμη έχύθηκαν κατά τούς μακρούς άγώνες του γλωσσικού ζητήματος, τó οποίον ή άβουλία και τó άναποφάσιστο τών κυβερνήτων την έποχήν εκείνην άφιναν άλυτον καιροσκοπούντες δια νά χρησιμοποιήσουν και αυτό ως μέσον είς τά κοινοβουλευτικά των τερτίπια.

Στη μακρά ιστορία του γλωσσικού μας ζητήματος ποτέ κατηγορηματικώτερα και πιό ξεκαθαριστά δέν έτοποθετήθη τó ζήτημα της γλώσσας του Δημοτικού Σχολείου, όσο με την παραπάνω εγκύκλιο, ή οποία θά μείνη ιστορική με την ύπογραφή του Ίωάννου Μεταξά.

Άπό την έορτήν του Πυροβολικού

Η Α. Β. Υ. ο Άντισσαυλεύς Διάδοχος Παύλος και ο Άρχηγός είς τó 1ον Σύνταγμα Βαρέος Πυρ)κού κατά την έορτήν της Αγ. Βαρβάρας, προστάτιδος του Πυροβολικού.

ΤΟ ΜΕΓΑ ΕΓΧΕΙΡΗΜΑ

«Όλο τó Έθνος, άκρίβως διότι είναι μικρόν και άκρίβως διότι θέλει νά είναι μεγάλο, συνεισφέρει άποτελεί ένα τεράστιο συνεταιρισμό». Μέσα είς την σύντομη αλλά τόσο πυκνή είς νόημα αυτήν φράσιν, την οποίαν εύρίσκομεν είς τόν λόγον του κατά την τελευταίη τών έγκαίνιων της σχολής συνεταιρισμών, ο Άρχηγός της Κυβερνήσεως έδωκε καθαρώτατα τó νόημα όλης της μεγάλης προσπάθειας πού έπιχειρεί άπό διετίας, ο ίδιος και ή Χώρα μαζί του και τού οποίου ο σκοπός είναι ένας: Ν' άποκατασταθή και έπιβληθή ένα καθεστώς άλληλεγγύης είς την έλληνικήν Κοινωνίαν, άνάλογον προς εκείνο πού έπεκράτησε παλαιότερον είς τά «κοινά» τών έλληνικών συμπολιτειών και επί Τουρκοκρατίας είς τούς κοινοτικούς μας οργανισμούς και πού τ' άποτελέσματά της τά είδαμε είς την καταπληκτικήν άκμήν τών Άμπελακίων και είς τούς ναυτικούς θριάμβους τών Ύδραιών, τών Σπετσιωτών και τών Ψαριανών πρό και μετά την έθνικήν επανάστασιν. Σήμερα τó έγχείρημα γίνεται με άντικείμενον δλόκληρον την Χώραν και δλόκληρον τόν Έλληνισμόν, και φυσικά αί δυσχέρειαι πού παρουσιάζει είναι άνάλογαι με την έκτασιν του. Άν όμως άχθή αίσίως είς πέρας και πρόπει, δέν ήμπορεί παρά ν' άχθή, μεγάλη θά είναι και λαμπρά και ή συγκομιδή τών καρπών του.

ΚΑΛΩΣ ΝΑ ΕΛΘΟΥΝ

Οί γιορτές του χειμώνας άποτελούσαν άλλοτε έναν πραγματικό έφιάλτη γιά την τάξι τών άτόρων. Κι αυτό γιατί μέσα στη γενική χαρά γίνονταν πιό δυνατή ή αντίθεσι της θλιβερής καταστάσεώς της. Σήμερα όμως, χάρις στην συστηματοποίησι της κοινωνικής προνοίας του Κράτους, οί γιορτές είναι και γιά τούς δυστυχισμένους χαρμόσυνες. Η κρατική μέριμνα τις ήμέρες αυτές θά ένταθή παράλληλα με την Ιδιαιτική άγαθοεργία και έτσι δέν θά μείνη έφέτος κανείς άπορος άσιτος και έυλιασμένος άπό την παγωνιά.

ΕΛΑΧΙΣΤΕΣ ΕΛΠΙΔΕΣ

Οί πατριώται Γάλλοι πολίται πανηγύρισαν με τó δικήν τους σάν μεγάλο έθνικό γεγονός την άποτυχία της τελευταίας άπεργίας, πού έχομε έμείς, δόξα τώ Θεώ, νά δούμε άπό τó 1936. Άλλά πόσο θά βαστήξη άρά γε ή προσωρινή αυτή ήρεμία της εργασίας του Γαλλικού λαού; Η άνάμιξις τών ξένων, πού άποκαλύφθηκε στην όργάνωσι της άπεργίας, δέν ύπάρχει άμφιβολία ότι θά εκδηλώνεται σε κάθε κρίσιμη στιγμή και έτσι όλίγοι, πολύ όλίγοι έλπίδες ύπάρχουν δια την όριστικήν παγίωσιν της τάξεως.

Ο Θρίαμβος

Είναι ευρείς οι κάμποι της Θράκης και της Ανατολικής Μακεδονίας και διαλαλούν εις όλους πού τους πατούν την χαράν των και μεταδίδουν την ευφροσύνην. Έχει άρχισει εκεί από δύο και ημίσεως έτών μία πάλη κατά της έγκαταλείψεως και του σκότους, και εις τὸ πεδὶον τῆς πάλης αὐτῆς φυτρώνουν καρποὶ ζηλευτοί, οἱ καρποὶ πὺ ζωογονοῦν τὴν πατρίδα, οἱ καρποὶ πὺ φέρουν τὸν πραγματικὸν πολιτισμόν. Ἡ τρικυμία, πὺ ἐσκόρπισεν εις ὅλην τὴν Ἑλλάδα ὁ Ι. Μεταξάς, ἀνετάραξε καὶ ἐκεῖ τὰ ἔλη καὶ τὰ τέλματα, διέλυσε καὶ ἐκεῖ τὴν ἀποπνικτικὴν ἀτμόσφαιραν.

Ἔτσι οἱ ἄγνοι καὶ προκομμένοι κάτοικοι τῶν βορείων ἐπαρχιῶν τῆς Ἑλληνικῆς Πατρίδος ἐπνίξαν μὲ φανατισμόν μέσα εις τὴν ἀγανάκτησιν τῶν τὸν κακὸν παρελθόν, πὺ τοὺς ὠδήγει εις τὴν καταστροφὴν καὶ τὸν ὄλεθρον, καὶ ἀναζυμώνουν τώρα, μέσα εις μίαν συγκινητικὴν συνεργασίαν, τὴν φιλίαν τὴν ἀδιατάρακτον, πὺ πρέπει πάντοτε νὰ συνδέη τὸν ἄνθρωπον μὲ τὴν γῆν. Ὁ ἀντίλαλος τῆς τρικυμίας αὐτῆς ἐξεσήκωσε καὶ τὰς νέας ψυχάς, καὶ ὁ σάλος εις τὰς ψυχὰς τῆς Ἑθνικῆς Νεολαίας ὑπῆρξεν ἐκεῖ καταπληκτικός. Ὑπῆρξε τόσο ἀποφασιστικὴ, ὀρμητικὴ καὶ δραματικὴ ἢ πάλη ἐκεῖ πρὸς τὸ πνεῦμα τοῦ σκότους καὶ τῆς ἀδιαφορίας, πὺ μόλις κατορθώνει κανεὶς νὰ συλλάβῃ εις τὸν νοῦν τοῦ τὰς θριαμβευτικὰς κινήσεις τῆς ψυχῆς τῆς Ἑλληνικῆς Νεολαίας. Οἱ δόλιοι καὶ ὑπουλοὶ σφετερισταὶ τῆς ψυχῆς τῆς ἐξηφανίσθησαν καὶ καυχῶνται τώρα διὰ τοὺς καρποὺς τῶν γονεὶς καὶ διδάσκαλοι.

Αὐτὸ τὸ θέαμα ἀντίκρυσσε καὶ πάλιν ὑπερήφανος ὁ Ἀρχηγὸς τῆς Κυβερνήσεως, ἐπιστρέφων τὴν περασμένην ἐβδομάδα ἀπὸ τὴν Ἀγκυραν, ὅπου θλιβερὸν καθήκον τὸν ἐκάλεσεν. Ἀμα εἰσῆλθεν εις τὸ Ἑλληνικὸν ἔδαφος, εις τὸν ἀκράϊον σταθμόν, εις τὸ Πύθιον, ἢ πνοὴ τοῦ ἐγίνεν αἰσθητὴ εις τὴν Θράκην καὶ τὴν Μακεδονίαν, καὶ διὰ πολλὰς ἡμέρας ἀκόμη ἠκούοντο ἐκεῖ αἱ ἰαχαὶ μὲ τὰς ὁποίας οἱ φρονηματισμένοι Φαλαγγῖται καὶ αἱ Φαλαγγίτισσαι ἐχαιρέτισαν εις μίαν ἀδιάσπαστην ἀλυσίδα, ἀπὸ τοῦ Πυθίου μέχρις Ἀθηνῶν, τὸν μεγάλον Ἐμφυχωτὴν. Ἑλληνικὴ Νεολαία, ὁ θρίαμβος τῆς Σημαίας σου εἶναι ὀριστικός.

Γ. Τζ.

Ἀπὸ τὴν περιοδεῖαν τοῦ Κυβερν. Ἐπιτρόπου εἰς Μακεδονίαν καὶ Θράκην Ἡ ΝΕΟΛΑΙΑ ΤΗΣ Β. ΕΛΛΑΔΟΣ ΣΤΟ ΠΛΕΥΡΟ ΤΟΥ ΑΡΧΗΓΟΥ

Ἀληθινὸ συναγεμρὸ ἐσήμανε διὰ τὴν Νεολαίαν τῆς Βορείου Ἑλλάδος ἢ ἀνὰ τὰ διάφορα κέντρα τῆς Μακεδονίας καὶ Θράκης περιοδεῖα τοῦ Κυβερνητικοῦ Ἐπιτρόπου. Ἀπὸ ὅλας τὰς πόλεις ἀπὸ τὰς ὁποίας διήλθεν ὁ Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος Φαλαγγῖται καὶ Σκαπανεῖς, Φαλαγγίτισσαι καὶ Σκαπάνισσαι, γεμάτοι χαρὰ καὶ ὑπερηφάνεια ἐξεδήλωσαν τὸν ἐνθουσιασμόν των.

Ἀλλὰ καὶ οἱ κάτοικοι τῶν πόλεων οὐδόλως ὑστέρησαν εις τὸ νὰ ἐκφράσουν τὸν ἐνθουσιασμόν των καὶ νὰ προβοῦν σὲ μεγαλειώδεις ἐκδηλώσεις ὑπὲρ τοῦ Βασιλέως μας, τοῦ Ἀρχηγοῦ μας, τοῦ Κράτους τῆς 4ης Αὐγούστου καὶ τῆς Ὁργανώσεώς μας.

Ἡ Μακεδονία καὶ Θράκη εἶδον τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἐκφράσουν ἀκόμη μιά φορά τὴν ἀπόλυτον πίστιν καὶ ἀφοσίωσιν των εις τὸ Κράτος τῆς 4ης Αὐγούστου καὶ τὸν Μεγάλον Ἀρχηγόν, ἀλλὰ καὶ τὴν εὐγνωμοσύνην τους διὰ τὸ μεγάλο ἔργο τῆς Ὁργανώσεώς μας, ἔργο πὺ ἀποβλέπει νὰ καταστήσῃ τὴ Νεολαίαν μας ἀνταξίαν τῶν προσδοκιῶν τῆς Πατρίδος, ὑπερήφανη, γεμάτη ἐθνικὸν ἐνθουσιασμόν, πιστὴ στὴ Θρησκείαν, στὴν Πατρίδα, στὸ Βασίλειόν μας, στὸν Ἀρχηγόν μας, στὴς Ἀρχὰς τῆς 4ης Αὐγούστου.

Ὑπῆρξαν στιγμὲς πραγματικῶς συγκινητικὰς μέσα στὴς μεγαλειώδεις ἐκδηλώσεις τῆς ὑποδοχῆς τοῦ Κυβερνητικοῦ Ἐπιτρόπου, ὁ ὁποῖος γεμάτος γὰρ καὶ θαυμασμό διὰ τὸ μεγάλο ξύπνημα πὺ συνετελέσθη μέσα στὴν ψυχὴ τῆς Νεολαίας μας, ὠμίλησε μὲ ψυχὴν γεμάτην ἀπὸ Ἑθνικὸν Παλμόν πρὸς τοὺς Φαλαγγίτας καὶ τὰς Φαλαγγίτισσας τῶν πόλεων τῆς Μακεδονίας καὶ Θράκης, ἐκφράσας τὴν πεποίθησιν του ὅτι ἡ Νεολαία αὐτὴ εἶναι ἐκείνη ἢ ὁποία δίνει τὴν ἐγγύησιν ὅτι θὰ συνεχισθῇ τὸ ἔργον τοῦ Μεγάλου μας Ἀρχηγοῦ, εἶναι ἡ Νεολαία πὺ θὰ συντελέσῃ στὴν πραγματοποίησιν τῶν σκοπῶν καὶ τῶν ἐπιδιώξεων τοῦ Κράτους τῆς 4ης Αὐγούστου.

Ἀλλὰ ἀκόμα συγκινητικώτερες στιγμὲς ὑπῆρξαν ἐκεῖνες πὺ ξετυλίχτηκαν κατὰ τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ Κυβερνητικοῦ Ἐπιτρόπου εις τὰ Ἀκριτικά, τὰ παραμεθόρια χωριά. Τμήματα Φαλαγγιτῶν καὶ Φαλαγγιτισσῶν, ὑπὸ ραγδαίαν βροχήν, ἔκαμαν πορείαν πεντάωρον, διὰ νὰ μετὰσχουν τῆς ὑποδοχῆς, ἀλλὰ καὶ νὰ ἀκούσουν τὸν Κυβερνητικὸν Ἐπίτροπον.

Ἀπὸ τὴς συγκεντρώσεις τῶν τμημάτων καὶ τῶν βαθμοφόρων, ἀπὸ τὴν ἐμφάνισιν γενικὰ τῶν Φαλαγγιτῶν μας καὶ τῶν Φαλαγγιτισσῶν μας, ἀπὸ τὰς ἐπιθεωρήσεις, ἀπὸ τὰς συνεργασίας μὲ τοὺς ἀνώτερους βαθμοφόρους τῆς Ὁργανώσεως καὶ μὲ τὰς Ἀρχὰς Μακεδονίας καὶ Θράκης, ὁ Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος, ὁ ἀκούραστος συμπαράστατος τοῦ Ἀρχηγοῦ μας στὸ μεγάλο ἔργο τῆς Ἑθνικῆς διαπαιδαγωγίσεως τῆς Νεολαίας μας, ἔμεινε ἀπόλυτα ἱκανοποιημένος.

Ὅλοι οἱ νέοι καὶ αἱ νέαι τῆς Ἑλλάδος πὺ ἔχουν ἐνστερνισθῇ τὰς ἀρχὰς τοῦ Μεγάλου μας Ἀρχηγοῦ, βαδίζουν μὲ πίστιν

πρὸς τὸν θρίαμβον πὺ τοὺς ὀδηγεῖ. Ὁ δύσκολος, ἀλλὰ καὶ ὁ ὀδηγὸς πρὸς τὴν νίκην δρόμος, δίδει εις τοὺς νέους τῆς Ἑλλάδος τὴν ψυχικὴν ὁρμὴν πὺ διὰ πρώτην φοράν ἡσθάνθησαν νὰ γεμίσῃ τὰ στήθη τους. Συμβάλλουν καὶ αὐτοὶ εις τὸ Μέγα Ἔργον πὺ ἀνέλαθεν ὁ Ἀρχηγός.

Τὸ θέαμα πὺ ἀντίκρυσεν ὁ Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος κατὰ τὴν περιοδεῖαν του εἶναι ἀνώτερον περιγραφῆς. Οἱ νέοι τῆς Ε. Ο. Ν. Μακεδονίας καὶ Θράκης ἐν ἐξάλλῳ ἐνθουσιασμῷ συνεκεντρώθησαν ὅπου ἐπρόκειτο νὰ διέλθῃ γιὰ νὰ ζητωκραυγᾶσιν ὑπὲρ τοῦ Βασιλέως, τοῦ Ἀρχηγοῦ καὶ τῆς 4ης Αὐγούστου. Φαλαγγῖται, Φαλαγγίτισσαι, Σκαπανεῖς, Σκαπάνισσαι μὲ πρόσωπα ἡλιοκαμένα ἀπὸ τὸν λαμπερὸν ἥλιον τῆς ἐνδόξου Μακεδονίας καὶ Θράκης, μὲ τὴν ψυχὴν γεμάτην ἀπὸ αἰσιοδοξίαν γιὰ τὸ λαμπρὸ μέλλον πὺ ἐτοιμάζει γι' αὐτοὺς ὁ Ἀρχηγός, ἐπανηγύρισαν τὴν διέλευσιν τοῦ Κυβερνητικοῦ Ἐπιτρόπου ὡς νέου πὺ ἦλθε πρὸς νέους γιὰ νὰ μεταδώσῃ τὴς προσταγὰς Ἐκείνου.

Ὁ Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος ἐξέφρασε τὸν ἐνθουσιασμόν του διὰ τὰς ὀργανωτικὰς προόδους τῆς Ε. Ο. Ν. Μακεδονίας καὶ Θράκης, καὶ διὰ τὴν πειθαρχίαν καὶ τὴν ἀφοσίωσιν πρὸς τὸ καθήκον τῶν Φαλαγγιτῶν καὶ Φαλαγγιτισσῶν, τὴν εὐαρέσκειάν του δὲ πρὸς τοὺς Διοικητὰς καὶ βαθμοφόρους τῶν Σχηματισμῶν καὶ Τμημάτων τῆς Ε. Ο. Ν. Μακεδονίας καὶ Θράκης.

Ε. Σ. Κ.

Μερικὰ στιγμιότυπα ἀπὸ τὴν περιοδεῖαν τοῦ Κυβερνητικοῦ Ἐπιτρόπου κ. Ἀλέκου Κανελλοπούλου εἰς τὴν Μακεδονίαν καὶ Θράκην.

Οι παραστρατημένοι επιστρέφουν εις τὰς ἀγκάλας τοῦ Κράτους τῆς 4^{ης} Αὐγούστου

Καὶ ἄλλη μετάνοια ἀρχικομμουνιστοῦ

“Ένας ἀκόμη κομμουνιστής, καὶ αὐτὴν τὴν φορὰν ἀπὸ τοὺς πλέον ση-
μαντικούς, δηλώνει μετάνοιαν. Καὶ
δὲν ἀρκεῖται μόνον νὰ ἀποκηρύξη
τὰς παλαιὰς του ἰδέας, ἀλλὰ καὶ αἰ-
σθάνεται τὴν ὑποχρέωσιν νὰ τὰς πο-
λεμήσῃ.

Καὶ αὐτὸ εἶναι τὸ φυσικώτερον.
Καὶ αὐτὸ ἀποδεικνύει ὅτι ἡ μετάνοια
τοῦ εἶναι εἰλικρινὴς καὶ δὲν ὀφείλεται
εἰς προσωρινὴν ἀποκαρδίωσιν ἀπὸ τὸν
ἀχαρὶν ἀγῶνα τοῦ Κομμουνιστικοῦ
Κόμματος, οὔτε εἰς συμφεροντολογι-
κοὺς ὑπολογισμούς. Εἶναι φυσικὸν δι’
ἕνα ἄνθρωπον εὐσυνείδητον, ὅταν πι-
στεύῃ, ν’ ἀφοσιωθῇ εἰς τὴν πίστιν
του καὶ ἀποδεικνύει εὐγένειαν ψυχι-
κὴν καὶ ἀνωτερότητα, ὅταν ὑπὲρ τῆς
πίστεως αὐτῆς προβαίῃ εἰς θυσίας
σοβαράς.

Ὁ Μανωλέας — διότι περὶ αὐτοῦ
πρόκειται — καίτοι ἦτο πολὺ καλὸς
τεχνίτης καὶ εἶχεν ὅλα τὰ δεδομένα
νὰ σταδιοδρομήσῃ, ὡς ἕνας καλὸς
νοικοκύρης, κατήντησεν ἀλήτης. Δὲν
σημαίνει τίποτε ἂν ἀνεδείχθῃ, δι’ ὀλί-
γον χρονικὸν διάστημα, βουλευτής.
Ὁ Μανωλέας καὶ ὡς βουλευτὴς ἦτο
φαντακτικὸς ἐπαναστάτης τῶν πεζοδρο-
μίων, ὅπως δὲ πάντοτε, τὸ αἰώνιον
θῆμα τῶν συνημάτων τῆς Γ’ Διε-
θνοῦς.

Καὶ τώρα θὰ ἐξετάσωμεν πῶς ὁ
ἄνθρωπος αὐτὸς παρεσύρθη ἀπὸ τὸν
Κομμουνισμόν, εἰς τὸν ὅποιον τόσας
σπουδαίας ὑπηρεσίας προσέφερε καὶ
διὰ ποῖον λόγον τώρα εἰλικρινῶς με-
τανοεῖ καὶ τὸν δεχόμεθα εἰς τὰς κοι-
νωνικὰς μας ἀγκάλας μετὰ χαρὰς,
ὅπως τὸν ἄσωτον τοῦ Εὐαγγελίου.

Ὁ Μανωλέας καὶ οἱ σὺν αὐτῷ ἔφε-
ρον εἰς τὸ Κομμουνιστικὸν Κόμμα
μαζὶ μὲ τὴν οικονομικὴν των πτωχείαν
καὶ τὴν πνευματικὴν των ἀνεπάρ-
κειαν. Ὅλοι δὲ ἐκεῖνοι, τοὺς ὁποίους
παρέσυραν εἰς τοὺς ἀντικοινωνικούς
τῶν ἀγῶνας, ἦσαν ἄνθρωποι καλοὶ
καὶ τίμιοι καὶ φιλόπονοι, ἀλλὰ ἐστε-
ρημένοι ἐπαρκοῦς μορφώσεως καὶ
ἀνίκανοι νὰ κρίνουν ὅπως ἔπρεπε τὰ
κοινωνικά μας ζητήματα. Μέσα δὲ εἰς
τὸ κομμουνιστικὸν κίνημα, ὅπου
ἔλαβε μέρος ἕκαστος ὀλίγον ἢ πολὺ,
ἐνθουσιωδῶς καὶ ἐπιμόνως ἢ παρεπι-
πτόντως καὶ κατὰ τύχην καὶ κατὰ
συγκατάθεσιν, ἔλαβον νέαν μόρφω-
σιν καὶ ὑπέστησαν νέαν ἐξαντλητικὴν
διδασκαλίαν, καταστρέφουσιν τὰς
παλαιὰς των δοξασίας καὶ δημιουρ-
γοῦσαν ἐντὸς αὐτῶν νέας κοινωνικὰς
ἀντιλήψεις.

Εἶναι λοιπὸν φυσικὴ καὶ πηγαία ἡ
χαρὰ μας ὅταν βλέπωμεν ἄνθρώπους,
ὡς ὁ Μανωλέας, νὰ ἐπανερχοῦνται εἰς
τὴν ἀνθρωπιστικὴν μας οἰκογένειαν,
ὡς ἄσωτοι υἱοί, διότι πράγματι ἦσαν
νεκροὶ καὶ ἀνέζησαν, ἀπωλολότες καὶ
εὐρέθησαν. Ἦ ὑπαρξείας ὅμως τοιού-
των νεκρῶν ἔξω τῶν κοιμητηρίων καὶ
ἀπωλολότων ἐντὸς τῆς κοινῆς καὶ συ-
ν-

δασμένης κοινωνικῆς πορείας μας
πρέπει βεβαίως νὰ μᾶς ἀνησυγῇ, ἀφοῦ
μάλιστα αὐτοὶ οἱ ἀναζώντες καὶ ἐπα-
νευρισκόμενοι εἶναι ὀλίγοι, ἀπέναντι
ἐκείνων οἱ ὁποῖοι ἐξακολουθοῦν νὰ
μολύνουν τὴν κοινωνικὴν μας ἀτμό-
σφαιραν.

Ὁφείλομεν νὰ ἀναγνωρίσωμεν ὅτι,
διὰ νὰ σημειώσῃ τόσας μέχρι σήμε-
ρον ἐπιτυχίας ὁ κατὰ πολλὸν ἀγνωστος
καὶ ἀπροσδιόριστος ἐχθρὸς μας, πρέ-
πει εἰς κάτι νὰ πταίωμεν καὶ ἡμεῖς. Καὶ
πταίωμεν, διότι ἀφήσαμεν ἀπροστα-
τεῦτους τοὺς νέους ἀπὸ τὴν κομμουνι-
στικὴν ἐπιδρομὴν. Καὶ αὕτη ἀκόμη ἡ
ἔπιστήμη, κρίνασα καὶ μελετήσασα
τὰς νέας κοινωνικὰς καταστάσεις καὶ
λαθούσα ὑπ’ ὅψιν τὴν ἐπελθοῦσαν ζυ-
μωσιν τῶν ἰδεῶν καὶ τὴν κατάστασιν
τῶν πνευμάτων τοῦ λαοῦ, ἵδρυσεν ὡς
μόνην ἀποκήρυξιν καὶ μόνον ἀναθεμα-
τισμὸν τοῦ Μαρξισμού τὸν ἀπὸ καθέ-
δρας σοσιαλισμὸν, τὸν ὅποιον μάλι-
στα ἀνέλαβε νὰ διδάξῃ καὶ εἰς τὰ
Πανεπιστήμια.

Πῶς λοιπὸν νὰ μὴ παρασυρθῇ ὁ ἀτυ-
χῆς Μανωλέας ἀπὸ τὰς κομμουνιστι-
κὰς σειρήνας; Πῶς νὰ μὴ πιστεύσῃ
εἰς τὰς νέας ἰδέας του, διὰ τὰς ὁποίας
εὗρεν ἄφθονον βιβλιογραφίαν διὰ νὰ
τὰς πλουτίσῃ καὶ πλείστους ἀφιλοκερ-
δεῖς καὶ προθυμοτάτους καθηγητὰς
νὰ τὸν χειραγωγήσουν καὶ νὰ τὸν ἐν-
θουσιάζουν; Πῶς νὰ μὴ θυσιασθῇ ὑπὲρ
τῶν ἰδεῶν αὐτῶν, ἀφοῦ ἐπίστευσε
πλέον ὅτι ὅλοι ἡμεῖς οἱ ἄλλοι εἴμεθα
πληρωμένα ὄργανα τῶν κοινωνικῶν
τυράνων ἢ ἀμόρφωτοι καὶ ἀκαταλό-
γιστοι κοιμισμένοι σκλάβοι των;

Τοῦ ἐδώκαμεν ἡμεῖς οἱ ἴδιοι πλη-
ρες τὸ δικαίωμα ν’ ἀποκομίσῃ τὴν
ἐλαχίστην πνευματικὴν κληρονομίαν,
ἡ ὁποία ὡς ἄτομον τοῦ ἀνθρώπου καὶ τὴν
ὅποιαν ὡς ἄτομον εἶχε ἀφομοιώσει
μέσα εἰς τὴν νεανικὴν καὶ ἐνθουσιώδη
κεφαλὴν του καὶ νὰ τὴν φέρῃ ἐκτὸς
τοῦ κύκλου μας καὶ εἰς τὸ ἐθνηρικὸν
στρατόπεδον τῆς κοπιώδους καὶ δυσ-
χερεστάτης κοινωνικῆς μας προσπά-
θειας, διὰ νὰ τὴν σπαταλήσῃ ἐναντίον
μας καὶ ὑπὲρ τῆς κακοθούλου ἀντι-
δράσεως.

Ἀλλὰ διατί μετενόησεν ὁ Μανω-
λέας καὶ πῶς κατανοεῖ καὶ δικαιολο-
γεῖ τὴν ἀνάνηψίν του; Ποῦ ὀφείλεται
αὕτη ἡ ἄρδην μεταβολὴ τοῦ τρόπου
ἀνταντακλάσεως τοῦ ἐξωτερικοῦ κό-
σμου μέσα εἰς τὴν συνείδησιν ἐνός
ἀτυχοῦς ἀνθρώπου ὄντος;
Αἱ δικαιολογίαι, τὰς ὁποίας ὁ ἴδιος
κατορθώνει νὰ ἀρθρώσῃ, δὲν εἶναι
καθόλου ἐπαρκεῖς. Τὸ ὅτι ἡ Κυβέρ-
νησις ἐφήρμοσεν ἐργατικὰς μεταρ-
ρυθμίσεις καὶ ἐν γένει πολὺ ἀρτιωτέ-
ραν καὶ δικαιότεραν κοινωνικὴν πο-
λιτικὴν, δὲν εἶναι λόγος ἱκανὸς νὰ
μεταπέσῃ ἕνα κομμουνιστὴν μάρκα
Μανωλέα.

Διατελεῖ ἀσφαλῶς ἀκόμη ὑπὸ τὴν
ζάλην τῆς ἀποτόμου καὶ βαθυτάτης

ψυχολογικῆς μεταβολῆς του καὶ ἴσως
ἀκόμη νὰ μὴ ἔχῃ τὴν δύναμιν νὰ ἐκ-
φράσῃ ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον καταυγάζει
σήμερον τὴν σκέψιν του καὶ δίδει νέας
δυνάμεις εἰς τὴν ψυχὴν του. Αὐτὸ δὲν
εἶναι οὔτε ὁ ἀποτροπισμὸς, τὸν ὁποῖ-
ον πιθανώτατα αἰσθάνεται ἀπὸ τὴν πα-
χυλὴν ἀναισθησίαν καὶ ἀνηθικότητα
τῶν ἀρχηγῶν τοῦ Κομμουνισμοῦ, τὴν
ὁποίαν ἐσχάτως εἶχε τὴν εὐκαιρίαν νὰ
ἀντιληφθῇ.

Αἱ ἰδέαι κεῖνται πάντοτε ὑπεράνω
τῶν προσώπων καὶ πολὺ ὀλίγον ἐπη-
ρεάζονται ἀπὸ τὰς κακίας των, ἐφ’
ὅσον πρόκειται πράγματι περὶ ἰδεῶν.
Ἀλλὰ ἐδῶ ἀκριβῶς ἐγκτεται τὸ ὅλον
ζήτημα. Ὁ Κομμουνισμὸς εἶναι πρά-
γματι ἰδέα ἢ εἶναι ἀπλουστάτα παγίς
διὰ τοὺς ἰδεολογοῦντας καὶ ἐκμετάλ-
λευσις τῶν μὴ καλῶς ἐπεξεργασμέ-
νων καὶ καθαρῶς ἀποκρυσταλλωμέ-
νων κοινωνικῶν ἰδεῶν; Αὐτὸ εἶναι
ἀκριβῶς ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἀσφαλῶς
αἰσθάνεται σήμερον ὁ Μανωλέας
καὶ τὸ ὁποῖον πιθανώτατα δὲν ἔχει
τὴν ἀπαιτούμενην μόρφωσιν καὶ πνευ-
ματικὴν διαύγειαν διὰ νὰ ἐκφράσῃ.

Δὲν εἶναι τοῦ παρόντος νὰ ἐπιλη-
φθῶμεν τῆς θεωρητικῆς ἀναλύσεως
τοῦ Μαρξισμού διὰ ν’ ἀποδείξωμεν
ὅτι δὲν εἶναι καθόλου ἰδέα, ἀλλὰ
ἀπλουστάτα πολὺ ταπεινὸς καὶ ἐγωϊ-
στικώτατος λογαριασμὸς καὶ συμπε-
ροντολογία. Τοῦτο μόνον θὰ τὸνίσω-
μεν ἐπιτροχάδην: Δὲν εἶναι δυνατόν
νὰ ἔχῃ ἀξιώσεις ἰδέας μία προσπά-
θεια, στρεφόμενη ἐναντίον τοῦ κόσμου
τῶν ἀνθρώπων ἐν ὀνόματι μιᾶς μό-
νον κοινωνικῆς τάξεως (ἐνός δηλαδὴ
μόνου μέρους τῆς ἀνθρωπότητος) καὶ
ἐνεργοῦσα διὰ λογαριασμὸν τῆς τά-
ξεως αὐτῆς. Δὲν εἶναι ἐπίσης δυνατόν
νὰ θεωρηθῇ ὡς ἰδέα κοινωνικὴ καὶ
πανανθρώπινος μία προσπάθεια νὰ
ἐνταθοῦν μέχρι τοῦ ἀνατάρτου ὅριου
τῶν αἱ ὑπάρχουσαι κακίαι τῇ μοίρᾳ
κοινωνικῆς ἀντιθέσεως μας καὶ ἐξαρ-
τώσας ἀπὸ τὴν δέξιναν τῶν ἀντιθέ-
σεων τούτων τὴν ἐπιτυχίαν καὶ τὴν
πρόοδόν της.

Ἀνεξαρτήτως ὅμως τοῦ χαρακτηρι-
στικοῦ τούτου γνωρίσματος τῆς ἐσκεμ-
μένης ἀντιδραστικότητος, ἥτις κρύ-
πτεται ὑπὸ τὴν μάσκαν τῆς Κομμου-
νιστικῆς μαφίας, ὀφείλομεν ν’ ἀναγνω-
ρίσωμεν ὅτι, παρὰ τὴν θεμελιώδη καὶ
βασικὴν διακρίσειν τοῦ Κομμουνι-
σμοῦ ὅτι ὅλοι αἱ ἰδέαι ἐξαρτῶνται
ἀπὸ τὰς οικονομικὰς συνθήκας καὶ
δημιουργοῦνται ὑπ’ αὐτῶν, ἡ κοινωνία
μας ἔδειξεν ἀφάνταστον ἐμμονὴν εἰς
τὰς ἠθικὰς ἀρχάς, αἱ ὁποῖαι τὴν διέ-
πουν, παρὰ τὴν ἐπιπολαζούσαν κοινο-
νικὴν ἀνισότητα καὶ ἀδικίαν καὶ ἀλη-
θῶς καταπλήσσοσαν ἀντοχὴν εἰς τὸ
ἀληθοφανὲς ἰδεολογικὸν δέλεαρ τῆς
κομμουνιστικῆς ἐπιβουλῆς. Ἀπόδει-
ξις καὶ ἐπιβεβαίωσις τούτου εἶναι καὶ
ἡ ἐπιστροφὴ εἰς τοὺς κόλπους της τοῦ
Μανωλέα καὶ τῶν ὁμοίων του.

Ο ΓΕΩΡΓΙΟΣ Α' ΚΑΙ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ

ΜΕΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΟΥ ΑΕΙΜΝΗΣΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ

Τὸ ἀνεκδοτολογικὸ ὕλικόν τοῦ ἱδρυτοῦ τῆς Ἑλληνι-
κῆς Δυναστείας, τοῦ αἰμνήστου Βασιλέως Γεωργίου
τοῦ Α', εἶναι πλουσιώτατο. Πνευματώδης, ἐτοιμόλογος,
λεπτὸς εἰς τὴν ἐμφάνισίν του, δημοτικώτατος, ἔτοιμος νὰ
πιάσῃ κουθέντα μέσα στὸ δρόμο, ἀφῆσε εἰς τὴν ἱστο-
ρίαν τὰ ωραιότερα ἀνέκδοτα, τόσα ὅσα ἴσως κανεὶς Βα-
σιλεὺς τοῦ κόσμου δὲν ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ... Σήμερα θὰ
δηγηθῶ ἐδῶ μὴ σειρὰ ἀπὸ ἀνέκδοτά του ποὺ ἀναφέ-
ρονται στὴν ἀγάπην του στὰ παιδιά. Καὶ δὲν πρόκειται
βέβαια, ἐδῶ νὰ μιλήσουμε γιὰ τὸν Ἀρχηγὸ τῆς Βασιλι-
κῆς Οἰκογενείας καὶ τὴν ὑποδειγματικὴν του στοργὴν στὰ
παιδιά του καὶ τοὺς ἐγγονοὺς του, ποὺ τὰ ἐπαίρνε καὶ
τὰ ἐπαίεζε στὰ γόνάτα του, εὐτυχισμένους πατέρας καὶ
πάππος. Ἰσως κάποτε νὰ γράψουμε καὶ γι' αὐτὰ, ἀνα-
ζητῶντας διάφορα περιστατικὰ ἀπὸ τὴν τρυφερὴν του ἀφο-
σίαν στὴν Βασιλικὴ Οἰκογένειαν... Ἀλλὰ σήμερα θὰ
μιλήσουμε ἀποκλειστικὰ γιὰ τὴν ἀγάπην του στὰ παι-
διά, τὰ ξένα, τὰ παιδιά τῶν ὑπηκόων του, τὸ παιδί γε-
νικά!...

Κάποτε — ἐπέστρεφε τότε ἀπὸ τὴν Ἀγγλίαν — ἔμεινε
μερικὲς ἡμέρες στὰς Πάτρας. Μανιώδης περιπατητής,
ἐγκατέλειπε μόνος του τὰ ἀνάκτορα χωρὶς συνοδείαν καὶ
περιεπλανᾶτο εἰς διάφορα μέρη τῆς πόλεως... Σὲ μίαν του
ἐξοδὸν τὸν ἀνεγνώρισαν δύο-τρία παιδιά καὶ τὸν παρα-
κολοῦθοῦσαν ἐκδηλώνοντα τὴν χαρὰ τους γιὰ τὸ Βασι-
λέα τους... Ὁ αἰμνήστος Γεώργιος Α' δὲν εἶπε τίποτε.
Μὰ δὲν εἶχε περπατήσει 300—400 μέτρα καὶ ἡ παιδικὴ
ἀκολουθία του εἶχε πληθυνθῇ. “Ὅταν πιά ἔφτασε στὰ
Ψηλὰ Ἀλώνια ἑκατοντάς ὀλόκληρος παιδιῶν τὸν ἀκο-
λουθοῦσε. Μπήκε τότε στὸν ἰδιόκτητο κῆπο του τῶν
Ψηλῶν Ἀλωνίων καὶ διέταξε νὰ ἐπιτρέψουν τὴν εἴσοδον
καὶ στὰ παιδιά!...

— Παίξετε, τοὺς εἶπε, διασκεδάσετε, τρέχετε... Ἀλλὰ
προσοχή! Μὴ κόβετε τὰ καυμένα τὰ λουλούδια!

Ὁ Βασιλεὺς μάλιστα
ἐχάρισε καὶ δύο-τρία
ἀπὸ τὰ παιδιά καὶ τὰ
ἐρώτησε γιὰ τὸν πατέρα
τους, τὴ δουλειά του, τὸ
σχολεῖο τους! Ἀνάμεσα
στὰ παιδιά στὸν Βασιλικὸ
τοῦ κῆπου ὁ Βασιλεὺς
ἔμεινε πάνω ἀπὸ μίαν
ὥρην ὅταν βγῆκε οἱ μι-
κροὶ του φίλοι τὸν ἀκο-
λουθοῦσαν!... Ὅταν ἔφθα-
νε εἰς τὸ ἀνάκτορόν του
πίσω ἀπὸ τὸν Βασιλικὸ
κῆπον εἶχε σχηματισθῇ
μὴ τεραστίαν παιδικὴ δια-
δήλωσι, ποὺ χαλοῦσε τὸν
κόσμον ἐπευφημώντας Τον.

Τότε δύο χωροφύλακες
ἐνόμισαν πῶς θὰ μπορού-
σαν νὰ εὐχαριστήσουν τὸν
Βασιλέα ἐὰν ἀπεμάκρυ-
ναν τὰ παιδιά. Μὰ ὁ Βα-
σιλεὺς τοὺς ἀπέτρεψε.

— Ἀφήστε, τοὺς εἶπε,
τὰ παιδιά!...

Καὶ περιστοιχούμενος
ἀπὸ αὐτὰ ἔφθασε στὸ
ἀνάκτορόν!...

Κάποτε πάλι ὁ Βασι-
λεὺς βρισκόταν ἐντὸς τοῦ
ἐἰς τὴν Βιέννην... Μία μέρα
ἔκανε τὸν περίπατόν του
εἰς ἕνα ἀπὸ τὰ πάρκα τῆς
μεγαλοπόλεως αὐτῆς, ὅ-
που οἱ νταντάδες μὲ τοὺς
μπεμπέδες ἦσαν οἱ τακτι-

κότεροι ἐπισκέ-
πται. Ὁ Γεώργιος
σὲ μίαν στιγμὴ ἤλ-
θε ἀντιμέτωπος μὲ
ἕνα παιδάκι... δύο
μόλις χρονῶν! Εἴ-
χε πέσει ἐπάνω του
καὶ μπερδεύτηκε
στὰ πόδια του. Ὁ
Βασιλεὺς τὸ πῆρε
στὴν ἀγκαλιά του,
τὸ χάιδεψε. Μ' αὐ-
τὸ βρῆκε τὴν εὐ-
καιρίαν ν' ἀπαντή-
σῃ στὰ χάρδια τοῦ
Βασιλέως μὲ τὸ
ἀρπαγμα τῆς χρυ-
σῆς ἀλυσίδας του,
ἡ ὁποία συγκρα-
τοῦσε τὸ χρυσὸ
ὠρολόγι του. Ἡ
μικρούλα κατάρ-
θωσε νὰ βγάλῃ ἀ-
πὸ τὴν τσέπη τοῦ
Βασιλέως τὸ ὠρο-
λόγι καὶ τὸ πῆρε
στὸ χέρι της. Μό-
λις ἡ νταντά της, ποὺ ἐν τῷ μεταξύ εἶχε τρέξει, προσπα-
θοῦσε νὰ τῆς τὸ πάρῃ ἡ μικρούλα ἔβγαλε δυνατὲς φω-
νές:

Ὁ Βασιλεὺς ἀναγκάστηκε νὰ ὑποκύψῃ. “Ἐβγαλε
τὴν ἀλυσίδα καὶ τὴν ἀφῆκε στὴ μικρὴ νὰ παίξῃ... Πέρα-
σαν ἔτσι λίγα λεπτά. Ὁ Βασιλεὺς διεσκέδαζε... Ἀλλὰ
ἐπειδὴ δὲν ὑπῆρχε ἐλπίς ἡ μικρὴ νὰ ἐπιστρέψῃ τὸ ὠρο-
λόγι ὁ Βασιλεὺς μετεχειρίσθη ἕνα τέχνασμα. “Ἐβγαλε
ἀπὸ τὴν τσέπη του ἕνα
ὠραῖο καθρεφτάκι καὶ τὸ
ἔδωσε στὸ κοριτσάκι, τὸ
ὁποῖον ἔσπευσε εὐχαρί-
στως νὰ ἀνταλλάξῃ τὸ
ὠρολόγιον μὲ τὸ νέον παι-
γνιδάκι.

Ὁ Βασιλεὺς μας, ἐνκό-
γνιτο, περπατοῦσε κάπο-
τε στοὺς δρόμους τοῦ Πα-
ρισιῦ, ποὺ τότε ἦταν τῆς
μόδας ἡ βριαλά «Φογκός».
Σὲ μίαν στιγμὴ νὰ σου
ἔνα φουρναρόπουλο μὲ ἕ-
να ταψὶ γεμάτο κουλού-
ρια στὸ κεφάλι του... Ὁ
Βασιλεὺς, χωρὶς, βέβαια,
νὰ τὸ θέλῃ, σκούνησε τὸ
φουρναρόπουλο καὶ τὰ...
κουλούρια χύθηκαν κάτω.
— Φογκός, λέει μὲ ἀγα-
νάκτησι τὸ παιδί, ἀπευθυ-
νόμενο πρὸς τὸν Βασιλέα.
Εἶσαι ἕνας φογκός!...

Ὁ Βασιλεὺς κούνησε τὸ
κεφάλι του:
— Στὸν τόπο μου κανέ-
να παιδί δὲν θὰ μοῦ μι-
λοῦσε ἔτσι, τοῦ εἶπε.
— Καὶ τί εἶπες στὸν τό-
πο σας;

— Βασιλεὺς! ἀπήντησε
ὁ Γεώργιος γελῶντας.

Καὶ τοῦ ἔδωσε ἕνα χρυ-
τὸ Ναπολέον, ποὺ ὁ μι-
κρὸς τὸ πῆρε χάσκοντας
ἀπὸ κατὰπληξιν. “Αγγ. Μ.

Τὰ πρῶτα παιδιά τοῦ Γεωργίου Α' : ὁ διάδοχος Κωνσταντῖνος
καὶ οἱ πρίγκηπες Γεώργιος, Ἀλέξανδρος καὶ Νικόλαος.

Ένα ολόκληρο απόγευμα με τα εύτυχισμένα παιδάκια

ΣΤΑ «ΚΕΝΤΡΑ ΠΑΙΔΙΚΗΣ ΧΑΡΑΣ»

Όταν βλέπω ομάδες μικρών παιδιών που παίζουν, αμέριμνα κι' αμέτοχα απ' τις σκοτούρες που βασανίζουν τους μεγάλους, αναρωτιέμαι αν θα μπορέση ποτέ άνθρωπος χέρι να περιγράψει άπαντα σ' ένα κομμάτι χαρτί ή να ζωγραφίσει με δημοφών χρώματα τα αισθήματα που πλημμυρίζουν αυτές τις πάνανγες ψυχές.

Και νομίζω, πως δεν έχω και πολύ άδικο σ' αν φθάνω στο συμπέρασμα «ότι δεν θα βρεθί ποτέ αυτό το χέρι» άφοι ούτε ο λογοτέχνης, ούτε ο ζωγράφος θα μπορέσουν να μάς κάνουν ν' ακούσουμε την άγγελική φωνή του παιδιού...

Μιά φωνούλα, ένα γελάκι βγαλμένα απ' την ψυχούλα του μικρού, είναι μία ολόκληρη λειτουργία ευχαριστίας στον Πανάγαθο Θεό που τα προστατεύει.

Είναι ή ίδια ή φωνή του Δημιουργού, που βγαίνει από το στόμα των αγγέλων.

Κι' εγώ άκουσα αυτή τη φωνή και είδα τους αγγέλους να παίζουν, είδα το Σύμπαν να χαίρεται· είδα τη Χαρά της ζωής.

Έλατε τώρα και σεις μαζί με μένα να κάνουμε ένα περίπατο ως τα «Κέντρα Παιδικής Χαράς».

Θά σ' κάνω τόν ξεναγό...
Έλατε πάμε!

Α μιά στιγμή όμως σ' παρακαλώ. Πριν ξεκινήσω, πρέπει να σ' θυμίσω μιά γνωριμία που έχετε. Ένα κύριο που θα συναντάμε παντού όπου υπάρχει χαρούμενος δμῖλος παιδιών, κρατώντας το μπαστούνι του και χαριεντιζόμενος μ' αυτά.

Είστε όμως λίγο πονηροί, φίλοι μου, γιατί βλέπω πως καταλάβατε ποιόν θέλω να σ' πω.

Και βέβαια Αυτός είναι!...

Είναι ο Άρχηγός μας, ο καλός μας πατέρας. Άλλά για να μην καθυστερούμε απ' την περιδεία που σ' υποσχέθηκα, θά σ' πω ένα μυστικό και θά ξεκινήσουμε αμέσως.

Διάσημοι γιατροί, είπαν πως ο Άρχηγός μας δεν έχει πιά καρδιά γιατί του την πήρε η Νεολαία και δεν μπορεί να την ξαναπαρή, αλλά ούτε κι' η Νεολαία του την ξαναδίνει πίσω.

Και τώρα εμπρός! Πάμε!

Αυτά τα κρυσταλλένια κάστρα που κατοικεί η Χαρά

των παιδιών, τα ξέρομε με το όνομα «Κέντρα Παιδικής Χαράς». Λειτουργούν με ειδικό κανονισμό και εξαρτώνται από το «Κέντρον Νεότητος».

Τα «Κέντρα Παιδικής Χαράς» λοιπόν, έχουν σκοπό να κάνουν το παιδί ν' αγαπήση τη ζωή του υπαίθρου. Να θεμελιώσουν σε γερά κορμιά τις κοινωνικές και ήθικες αρετές της φυλής μας και να μάς κάνουν ν' αγαπήσωμεν ό,τι ωραίο υπάρχει στη φύση.

Για την επιτυχία όμως καθενός απ' αυτά υπάρχει και το κατάλληλο μέσο.

Σωματικά ασκήσεις, παιχνίδια, ψυχαγωγικές εκδρομές, μορφωτικές επισκέψεις και κατασκηνώσεις, χορός, τραγούδι, διδασκαλία, διηγήσεις, κατάλληλος για παιδιά κινηματογράφος, κουκλοθέατρο και ένα σωρό άλλα πράγματα και μέσα.

Σ' αυτά γίνονται δεκτά όλα τα παιδάκια και τα κοριτσάκια, από 6 έως 12 χρόνων, αρκεί να μην είναι άρρωστα. Γι' αυτό προτού γραφούν στο Κέντρο της γειτονιάς τους, ένας ειδικός γιατρός τα εξετάζει με προσοχή, κι' αν τα βρή γερά, αν δεν έχουν δηλαδή καμμία μεταδοτική άρρώστεια, όπως τραχώματα, φθίσι ή τίποτ' άλλο, τους δίνει την καρτούλα τους και τα γράφει στο βιβλίο.

Και για τα άρρωστα όμως παιδιά ο στοργικός μας Άρχηγός έχει λάβει τα μέτρα του, κι' έτσι δεν στερούνται κι' αυτά τη χαρά. Γι' αυτά όμως θά πούμε άλλη φορά.

Αν πάλι ένα παιδί δώση άφορμές δυσχερείας μέσα σ' ένα μήνα από την έγγραφη του διαγράφεται από το Κέντρο και χάνει τη χαρά που είχε.

Άλλά, νά! φθάσαμε κι' όλας σ' ένα απ' αυτά! Κυττάξτε πως τρέχουν και χοροπηδούν τ' αμέριμνα αγγελοῦδια!

Κυττάξτε πόσο είναι εύτυχισμένα και χαρούμενα!... Ω! αυτός ο στρουμπουλός μικρούλης που πάει κι' έρχεται με τη κούνια του... όλο και σφίγγεται για να πάη πιο ψηλά...

Λέει κι' ένα τραγουδάκι τόν άκούτε;

«Κι' ο μεγάλος Κυβερνήτης πάντα 'μπρός μ' άσ οδηγεί».

Έτσι τραγουδώντας ο μικρούλης, ευχαριστεί Αυτόν που του προσφέρει τη χαρά, όπως το πουλάκι δημερίς ευχαριστεί τόν Πλάστη του.

Άλλά εκεί τί γίνεται!...

Τί φωνές, τί κακό, τί χαρές και γέλια άπάνω σ' αυτό

τό μύλο! Μά πόσα είναι άπάνω; Ένα, δύο... πέντε... δέκα... Και τί ωραίο παιχνίδι αυτός ο μύλος... Κυρρίζει με ταχύτητα και τραγουδούν τα παιδάκια: «Εμπρός για μιά Έλλάδα Νέα».

— Εμπρός λοιπόν! τρέξτε, κι' η Μεγάλη Μητέρα, ή Νέα Έλλάδα, σ' περιμένει με άνοιχτή την άγκαλιά...

Άμ' αυτοί οι κούτσικοι... κυττάχτε πως σκαρφαλώνουν άπάνω στη σκάλα... όλο προσπάθεια και άμύλλα ποιός θά φθάση πρώτος ψηλότερα. Τα μαγουλάκια τους κοντεύουν να σκάσουν. Ένας φτάνει στη κορφή και φωνάζει:

«Ζήτω ο Μεταξάς».

Άλλά τί να πρωτοδή κανείς... Τις τραμπάλες, τις τσουλίθρες, τις άεροπεταστές, τόν κρεμαστό βαρκάκι, τις γέφυρες, τα μονόζυγα, που όλα είναι γεμάτα από φωνά χαριτωμένα αγγελοῦδια, που παίζουν και χαίρουνται σάν σε παράδεισο!

Βλέπετε λοιπόν που σ' είπα πως όπου υπάρχει χαρά θά συναντάμε τόν λατρευτό μας Άρχηγό;

Έ λοιπόν καλοί μου άναγνώστα, ήρθατε μαζί μου και ζήσατε και σεις άνάμεσα απ' τούς συνομηλίκους σας που σ' άμνησαν με την ίδια, τη δικιά σας τήν παιδική τη γλώσσα, ποῦναι ή γλώσσα της ψυχής, και είδατε με τα μάτια σας κι' άκούσατε με τ' αυτιά σας τί σ' είπαν. Τα ίδια θά ήθε και τα ίδια θ' άκούσατε και στα δέκα πέντε «Κέντρα της Παιδικής Χαράς» που βρίσκουν τήν εύτυχία χιλιάδες παιδάκια. Τα ίδια θά σ' άμνη και τα παιδιά τών «Κέντρων Παιδικής Χαράς» που βρίσκονται στα Χανιά, στην Καρδίτσα και τόν Ήράκλειο, στη Πάτρα και τήν Τρίπολι που έτοιμάζονται με τη μεγαλόπνοη θέλησι Έκείνου!

Ποιός σ' άγάπησε ποτέ περισσότερο, ποιός ένδιαφέρθηκε περισσότερο, ποιός σ' έδωσε τόν περισσότερο μέρος της ζωής του;

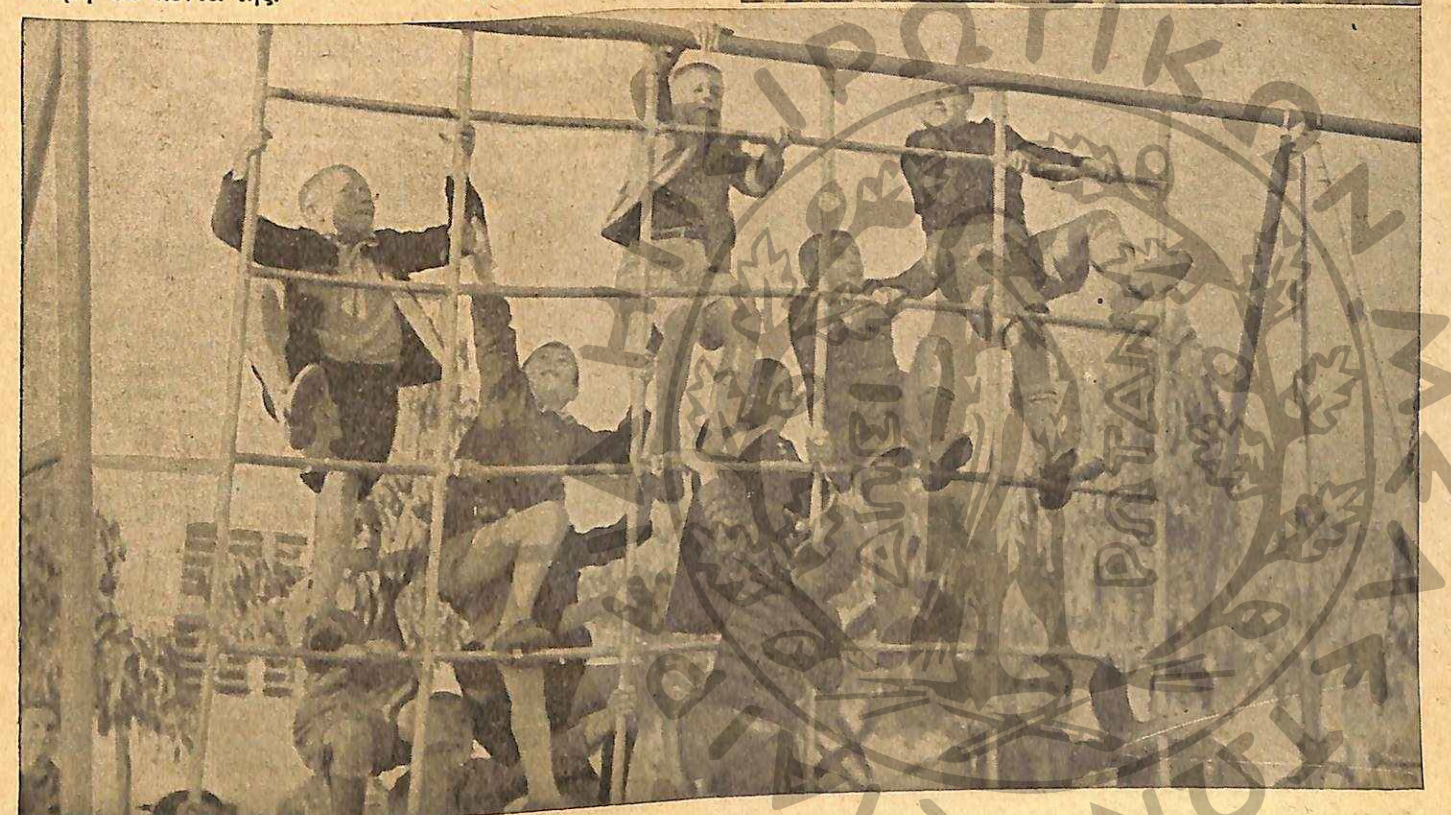
Κανείς. Κανείς ποτέ!!

Κανείς ποτέ δεν σ' άλυπήθηκε και δεν σ' περιμάζεψε όσο ο Άρχηγός μας.

Ο Άρχηγός μας, που τόν κέφι του και τόν κουράγιο του τόν παίρνει απ' τήν Έλληνική Νεότητα. Πού ξεχνά τήν κούρασί του απ' τη δύσκολη έργασία του σάν βρίσκει άνάμεσά της.

Κι' ή άγάπη του αυτή πρὸς τη νεότητα τόν έφερε άκόμη πιο κοντά της.

Μ. Γ. ΔΕΙΜΕΖΗΣ

ΜΙΑ ΝΥΧΤΑ ΜΕ ΤΗ ΦΡΟΥΡΑ

Στο διήγημα αυτό του D'Esparbés (που μεταφράζουμε από τα Γαλλικά) φαίνεται όλη η αγάπη και η λατρεία που έτρεφε η παλαιά Αυτοκρατορική Φρουρά στον Ναπολέοντα. Περιστιχίζοντας από την άφοσίωσή αυτή των στρατιωτών του, ο μεγάλος εκείνος άρχηγός κατώρθωσε να μεγαλουργήσει. Την άφοσίωσή και την έμπιστοσύνη αυτή ζητούμε εις τα άνώτατα όρια της να έχουν όλοι οι Έλληνες, όλων των τάξεων και σε όλους τους κύκλους της δράσεως, προς το Κράτος της 4ης Αυγούστου και τον Άρχηγόν ό οποίος άραγματίσθη την Έλλάδα άνακτώντας την παλαιάν αίγλην της και συνενόησαν όλα τα τέκνα της κάτω από μίαν σημαίαν αγάπης, προόδου, εϋμερίας άτομικής και του συνόλου, αλλά και ισχύος τοιαύτης, προκαλούσης τόν σεβασμόν εις τους άλλους και την έμπιστοσύνην εις τους φίλους.

«Η ΝΕΟΛΑΙΑ»

ΙΑ να κτυπήση τελειωτικά ο Ναπολέων την Ισπανία, πήρε μαζί του και την παλιά του φρουρά, τη σιωπηλή παλαιά Αυτοκρατορική Φρουρά, που χρόνια δόκλιχρα τώρα, περιήφανη και μεγαγχολική, με το όπλο στο χέρι, παρατεταγμένη όπως σε γιορτή, παρακολουθούσε τους πολέμους σά βουδός θεατής. Κανένας δεν τολμούσε να τη στείλη σε μάχη, από φόβο μη καταστραφή· κι' ο Ναπολέων, από πρωτεύουσα σε πρωτεύουσα, την έφερνε έσπωση του σάν σκιάχτρο τρομαχτικό.

Σάν φτάσανε στην Καταλωνία, με τους ήχους της μουσικής, οι νέοι στρατιώτες που βρίσκονταν εκεί τρέξανε να τους προϋπαντήσουν. Και μ' ένα χαμόγελο είπαν:

— Καλώς μας ώρισαν τα γκρίζα μουστάκια!

Ο Ναπολέων άρχισε άμέσως την έπίθεσι. Οι Ισπανοί συγκεντρώσανε τα στρατεύματά τους κάτω από τα τείχη του Μπουργκος και περίμεναν.

Η μάχη έγινε στις 9 του Σεπτέμβρη, μα η αντίστασι των Ισπανών δε βάστηξε πολύ. Μπροστά στους Γάλλους υπεχώρησαν και ο Ναπολέων τράβηξε νικητής.

Ένα βράδυ, στην κοιλάδα του Άράντα, στις όχθες ενός ποταμού, οι Γάλλοι σταματήσανε για να περάσουν τη νύχτα. Σκοτείνιαζε.

Όλοϋθε κατέβαιναν από τα βουνά χίλιες άόριστες φωνές, γέλια, βρισιές... Αναρίθμητες φωτιές λαμπύριζαν και καπνοί ανέβαιναν στροβιλιζόμενοι στον ουρανό... Μυρωδιές διάφορες χύνονταν στη νύχτα που γινόταν όλοένα ψυχρότερη. Ήταν η ώρα του δειπνου.

Στη συντροφιά των Γρεναδιέρων της Φρουράς πρό πάντων οι φωνές ήταν ζωηρότερες. Είχαν λεηλατήσει τη Λέρμα. Μεγάλα κομμάτια από προβατίσιο κρέας, περασμένα στις μπαγιονέτες, ψήνονταν στη φωτιά. Μα το Σύνταγμα δόκλιχρο ήταν στο πόδι. Στρατιώτες άφοβοι, με το παράσημο του Σταυρού, με γυμνά τα κεφάλια και άγριοι, ούρλιαζαν κοντά στη φωτιά:

— Θέλουμε να φύγουμε!

— Η είμαστε στρατιώτες ή δεν είμαστε. Να σέπτεται κανείς μονάχα πώς έδω και λίγες μέρες στο Μπουργκος, τα κοθώνια, οι νεοσύλλεκτοι, μας κορόϊδισαν!

— Έχουμε πέντε χρόνια να πολεμήσουμε. Με τις φανφάρες μας οδηγάει στον πόλεμο. Και ξάφνου: «Δεξιά, αλτ! Δεν προχωρούμε παραπέρα!». Μπρος στα μάτια μας είδαμε τους φίλους μας να πεθαίνουν. Η μιά έκστρατεία τελειώνει και άρχίζει η άλλη. Και πάντα τα ίδια: «Δεξιά, αλτ! Στρατιώτες της Έθνοφρουράς μου μη προχωρήσετε παραπέρα. Είστε οι Άθάνατοι!». Στο διάβολο! Άν πάη έτσι το πράμα θα πεθάνουμε σάν κουραμπιέδες!

— Άθάνατοι! γκρίνιασε ένας άλλος. Νά, γιατί γέλασαν τα Γιαννάκια.

Όλο το Σύνταγμα μαζεύτηκε δίπλα στις φωτιές και άργισμένες φωνές σηκώθηκαν στη νύχτα.

— Πρέπει να του το ποϋμε: Έσύ, Ρικάρ, να πξς στη σκηνή του.

— Θα παραιτηθούμε από την Έθνοφρουρά και από τον τίτλο του Άθάντου...

— ...Θά καταταχθούμε σε άλλα Συντάγματα.

— ...Σ' αυτά που πολεμούνε.

— ...Κι' όπου πεθαίνουν, είπε ένας αξιωματικός, ένας μεγαλόσωμος άνδρας, που δεν είχε μιλήσει ως τότε, μα που ένευε έπιδοκιμαστικά με το χοντρό του κεφάλι.

Αυτή τη στιγμή, πίσω τους, ένας άνθρωπος σταμάτησε και μιά φωνή με Ιταλική προφορά, έρρινη, ρώτησε:

— Ποιός με κάλεσε;

Με μιάς οι στρατιώτες γύρισαν.

Ήταν ο Αυτοκράτωρ.

Μικρός, με τα χέρια πίσω από την πλάτη, με σκυφτό το κεφάλι μπροστά, κύτταζε τους στρατιώτες. Έμοιάζε σ' αυτή τη στάσι, σά θηρίο, σά νυχτοπούλι. Μονάχα το βλέμμα του έλαμπε και το σπαθί του. Σκεπτικός, άκίνητος μέσ' στο σκοτάδι, είχε τους ώμους σηκωμένους, έτοιμος, θαρρείς, να χυθή ίσια μπροστά. Ήταν κάτι το ύπεροχο και φρικιαστικό μαζί.

Οι άνδρες έτρεμαν.

— Ποιός θέλει, λοιπόν, να μου μιλήση; ρώτησε.

Ούτε άναπνοή.

Ο Ναπολέων χαμογέλασε· έκανε μερικά βήματα προς τη φωτιά και άπλωσε τα χέρια του.

— Δεν είσαι σύ, Ρικάρ, που στέκεις εκεί; Γιατί δεν έχεις το παράσημο; Θυμάμαι πώς σου τόχω υποσχεθί.

— Πέρασαν δυο χρόνια από τότε.

— Θα το πάρης... Και σύ, ο άλλος, δεν είσαι ο ύπολοχαγός Σαμπό;

— Παρών, Μεγαλειότατε.

Ο Ναπολέων άναγνώρισε έτσι καμμιά δεκαριά και τους μίλησε με τα όνόματά τους. Όλη τη Φρουρά του την ήξερε.

— Είστε οι καλύτεροι και οι άνδρειότεροι στρατιώτες μου, είπε.

Και πρόσθεσε:

— Οι άνδρειότεροι του κόσμου.

Μηχανικά άπλωσε τα χέρια του πάνω από τη φωτιά, για να τα ζεστάνη.

Κάποιος είπε μεγαλόφωνα:

— Κρώνει!

Ήταν ένας δραγόνος, που πλησίασε εκεί τραθηγμένος από τη μυρωδιά του ψητού. Η θέα του Αυτοκράτορος σάν να τον κάρφωσε επί τόπου.

Στη στιγμή μερικοί στρατιώτες έφυγαν και ο Ρικάρ είπε:

— Κάθισε, Μεγαλειότατε.

Έφερε μιά πολυθρόνα από δαμασκηνό και χρυσωμένο ξύλο, κρατώντάς την πάνω από το κεφάλι του. Την έβαλε μπροστά στη φωτιά. Ο Αυτοκράτωρ υπάκουα κάθισε.

Άπ' τα τέσσερα άκρα της πεδιάδας έφθαναν συντροφίες άόρατες μέσ' στο σκοτάδι. Η λάμψη της φωτιάς τους μάζευε από μακριά. Άλλοι έρχονταν, άλλοι έφευγαν άφίνοντας τις θέσεις τους στους νιοφερμένους κι' ο Αυτοκράτωρ, μόνος, βυθισμένος στην πολυθρόνα του, με το βλέμμα χαμηλά, άκολουθούσε το σκυθρωπό του όνειρο.

— Δεν υπάρχουν άλλα ξύλα και η φωτιά πάει να σβύση, είπε ο ύπολοχαγός.

— Όχι μ' αυτό... φώναξε ένας δραγόνος κι' έδειξε δυο στρατιώτες που κρατούσαν στα χέρια κάτι κάσες και πήγαιναν μπροστά από ένα βαρύ κάρρο.

— Ω! τι φωτιά που θα κάνουμε! είπε ο πρώτος.

Ο άλλος έσπασε τις κάσες χτυπώντας τις με το πόδι. Έχωσε τα χέρια του μέσα και παίρνοντας ένα μά-

τος εσάρπες τις έρριξε στη φωτιά που έσβυνε. Σηκώθηκαν εϋθός φλόγες.

— Αυτοκρατορική φωτιά! είπε ο Σαμπό.

Άλλοι έρχονταν οδηγώντας μουλάρια φορτωμένα μαντίλιες. Κόκκινες, μπλέ, τόσο λεπτές, σά λουρίδες από

Ιριδένια σύννεφα. Δεν πρόφταναν ν' άγγίξουν τη γη. Η χρυσή πνοή τις άνασήκωνε, τις ξεδίπλωνε στον άέρα, τις σκορπούσε γύρω σά βροχή από μικρές φλογίτσες.

Στη στιγμή, σά να τους κυρίεψε μανία, όλοι χύθηκαν στο κάρρο.

Έκεί βρίσκονταν οι θησαυροί τους. Όλα τα πολύτιμα λάφυρα που κουβαλούσαν στη Γαλλία από τη διαρπαγή του Μπουργκος.

Ο Αυτοκράτωρ, που αντιπαθούσε φοδερά το πλιάτσικο, σά να μη τους έθλεπε. Τα χέρια του ήταν μαλακά άκουμπισμένα στα γόνατα, το πηγούνι του άπάνω στο στήθος.

— Κοιμάται, είπε κάποιος.

Και ο ένας με τον άλλο, οι στρατιώτες δόλγυρα ψιθύριζαν:

— Κοιμάται... Κοιμάται!

Ένας θωρακοφόρος έρριξε μιά κάσα. Ήταν άνοιχτή, γιομάτη από βεντάλιες. Ο θόρυβος πήγε να ξυπνήση τον Αυτοκράτορα.

— Θα τον ξυπνήσης! είπε με πνιγμένη φωνή ο Σαμπό. Με μιά γροθιά άπομάκρυνε τον θωρακοφόρο, έχωσε τα χέρια του στη φωτιά και άρπάζοντας το φλεγόμενο κιθώτιο το πέταξε πέρα γελώντας. Τρεις άλλες παρόμοιες κάσες άδειασαν. Άπ' όλα τα μέρη οι βεντάλιες ξετυλίγονταν στον άνεμο σάν πεταλούδες και στριφογύριζαν πάνω από τις φλόγες.

Τις έθλεπαν να χύνονται από τη σκιά, να λάμπουν εαφνικά, με τους ταύρους ζωγραφισμένους πάνω στα φτερά τους και με μιά ωραία λέξι που χρύσωνε τη βάση τους: «Ενθύμιο».

Βεντάλιες, στολίδια της Ισπανικής νωθρότητας, κατά χιλιάδας χύνονταν άνοιχτές σά σμήνος, στριφογύριζαν, έξφευγαν· καίγονταν τα λεπτά φτερά τους, ένθ' τα σκαλισμένα ξύλα, το φιλντισι σωρεύονταν άπάνω στη στάκτη σάν μικροί σκελετοί. Έκαigan ένα θησαυρό...

Ο Αυτοκράτωρ κοιμώταν πάντα.

Τώρα δεκαπέντε χιλιάδες άνθρωποι τον κύκλωναν... Στην πρώτη γραμμή βρισκόταν η φρουρά του, και πιο πέρα από τον κύκλο που φωτιζόταν, ένα άπέραντο πλήθος που θορυβούσε από ένθουσιασμό, με μάτια που πετούσαν φλόγες...

— Νά οι ζωγραφιές! φώναξε κάποιος.

Ένας δμιλος από πυροβολητές φάνηκε.

Κρατούσαν μεγάλους πίνακες φοβερούς, ματωμένες εικόνες, όπου οι δήμιοι μαστίγωναν ένα άχρόν άνθρωπο, όπου γυναίκες άγνες ύψώνονταν μέσα σε μιά γαλάζια ατμόσφαιρα άνάμεσα σε άγγέλους.

— Σταθίητε!

Ένας συνταγματάρχης πλησίασε, θέλοντας να σταματήσει το κακό... Μα βλέποντας με τι μούτρα τον ύπεδέχθησαν, υποχώρησε. Άκουμπώντας με το ένα χέρι στο σπαθί του, περιωρίσθηκε να πη σ' έναν άξιωματικό που στεκόταν πίσω του:

— Αυτός ο πίνακας, Μοντέλ, είναι του Ριβέρα! Βλέπεις;

Και ένθ' τα έκατομμύρια κυλούσαν στις φλόγες, πρόσθεσε:

— Νά ένας Μουρίλλο...

Ένας Βελάσκεθ... Ένας Γκόγια...

Ο Αυτοκράτωρ κοιμώταν άσάλευτος.

Μακριά, τα συντάγματα άναταράχθηκαν.

— Ο «Κουρεμένος» πήγε να περάση τη νύχτα του με τη Φρουρά...

Μιά βουή σάν της θάλασσας γέμισε την πεδιάδα. Άντήχησε στα βουνά... Τ' άλογα χλιμίντησαν, οι ρόδες κύλισαν... Οι στρατιώτες με τα τσεκούρια άνοιγαν τις κάσες. Για να ζεσταθί ο Αυτοκράτωρ, όλος ο άφάνταστος θησαυρός τους ρίχτηκε στις φλόγες. Οι μεταξωτές κουρτίνες καίγονταν σάν παραμυθένια πέπλα, καθώς και οι κόκκινες ζώνες, που έμοιαζαν με φτερωτά φίδια... Κύματα από δαντέλλες, θαυμάσια ταμπουρέττα, τρίποδα από σεντέφι, καθρέφτες που μέσα τους Ισπανίδες καμαρώναν την όμορφιά τους, κιθάρες, ντέφια με άσημένια κουδούνια, καστανιέτες από πολύτιμο ξύλο, ως και μαχαίρια που οι φαρδείες τους λεπίδες άστραφταν στη φωτιά σάν γλώσσες έρπετων.

Ένας δραγόνος έρριξε ακόμα και μυρωδικά.

Ο Αυτοκράτωρ κοιμώταν πάντα.

Όλες οι κάσες είχαν άδειάσει...

Ήταν μεσάνυχτα. Η φωτιά, που όλος αυτός ο θησαυρός την είχε ζωντανέψει, άρχισε να σβύνη. Οι φλόγες της χαμήλωναν, σάν να τις ρουφούσε το χώμα... Το κρύο της νύχτας έρχόταν, γλυστρούσε άνάμεσα στους ανθρώπους, πάγωνε τη φωνή τους.

— Δεν έχομε πιά τίποτα, είπε κάποιος.

Ξαφνιαστήκαν. Τότε άκούστηκε ο Αυτοκράτωρ που ψιθύριζε μυστηριώδεις λέξεις στ' όνειρό του... Τ' άκίνητα πλεγμένα χέρια του μοιάζανε πέτρινα.

Οι στρατιώτες της Φρουράς, άποφασισμένοι να μείνουν εκεί ως το πρωί, μ' ένα κίνημα κάθισαν κάτω, τυλιγμένοι στους μανδύες τους.

Πιο πέρα οι ουσάροι, οι δραγόνιοι, οι θωρακοφόροι έκαναν το ίδιο. Τριάντα χιλιάδες άνδρες τριγύριζαν τον Αυτοκράτορα σιωπηλοί, μεγαγχολικοί.

Ο Αυτοκράτωρ κοιμώταν πάντα. Όσοι ήταν πιο κοντά άκουαν την άναπνοή του.

— Ο μικρούλης... μουρμούρισε μιά φωνή. Η πολυθρόνα του χωράει άλλους τρεις σάν κι' αυτόν.

— Πήγαινε βρές τους, άν μπορείς.

— Κύττα τα χέρια του τι μικρά που είναι.

— Άμ' οι μπόττες του! Θαρρείς πώς έχει πόδι κινέζικο.

— Άκου τον, παραμιλάει.

Ο Αυτοκράτωρ παραμιλούσε. Μεγάλες λέξεις έπεφταν από τα χείλη του: «Η Άγγλία... Η Άνατολή...

Τά έθνη... Το σπαθί μου...

Όλη η γη...».

— Τι λέει, τι λέει; ρώτησαν μερικές φωνές.

Η πεδιάδα ταραζείται· ίσκιος όρθώνονται· θέλουν να μάθουν.

— Η φωτιά σβύνει, γκρίνιασε ο Σαμπό.

Από χέρι σε χέρι, πάνω από τα κεφάλια, έφεραν ένα δέμα, ό,τι άπόμεινε από το θησαυρό τους: τα μουσικά όργανα.

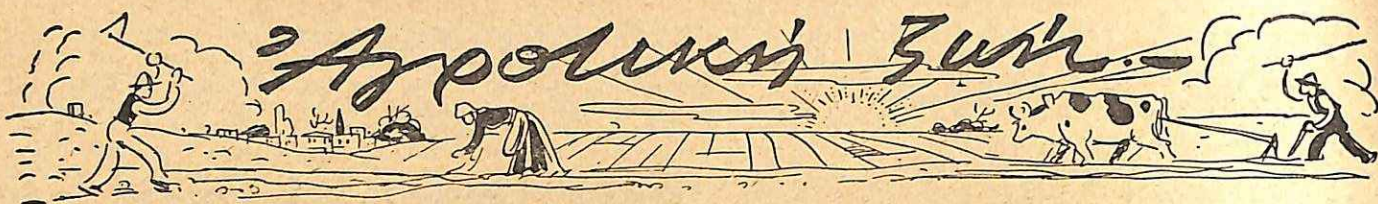
— Ρίξε τα, Ρικάρ.

Ο Ρικάρ τάρριξε και εϋθός η πεθαμένη φωτιά ζωντανέψε.

Οι χορδές των μανδολίνων, πίκ-πίκ, πίκ-πίκ, ξεσπούσαν σάν άδύνατο κλάμα στη φωτιά. Χωρίς καμμιά θλίψη για τον πλούτο που θυσίαζαν, τριγυρίζοντας τον Αυτοκράτορα με τα παχειά τους μουστάκια, οι στρατιώτες της Φρουράς, έδειχναν άναμεταξύ τους την πολυθρόνα και το συμμαζεμένο πάνω της μικρό φάντασμα. Άποροδσαν που τον έθλεπαν τόσο άδύνατο, γελοΐσαν, κλάιγαν, ψιθύριζαν, κάγανε νοήματα με το δάχτυλο στο στόμα, σάν τους γέροντες που βλέπουν το έγγονάκι τους να κοιμάται.

Ο Ναπολέων ήταν συμμαζεμένος στην πολυθρόνα του

Οι εργασίες του καλλιεργητού κατά τον Δεκέμβριον

Οι εργασίες του άνθοκόμου:

Πρωτ' απ' όλα προφυλάσσουμε τὰ λουλούδια πού δύσκολα ἀντέχουν στο πολύ κρύο καί τίς παγωνιές.

Ἄν ἡ θερμοκρασία δὲν ἔχη ἀκόμη πολύ κατεβῇ ἐξακολουθεῖτε τὸ φύτεμα τριανταφυλλῶν καί μερικῶν διακοσμητικῶν θάμνων, ὅχι ἀειθαλῶν.

Σκαλίζετε προσεκτικὰ τὸ περιθώλι σας γιὰ νὰ μὴ καταστρέψετε τίς ρίζες τῶν φυτῶν πού βρίσκονται σέ μικρὸ

βάθος κάτω ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια τῆς γῆς.

Στίς σέρρες ἀρχίζει ἡ περιποίησης τῶν διαφόρων διακοσμητικῶν θάμνων καί τῶν βολθορρίζων λουλουδιῶν, δηλαδὴ τῶν ζιμπουλιῶν, τῶν τουπωῶν, τῶν ναρκίσσων κτλ.

Σπάνια εἶναι τὰ λουλούδια πού σπείρονται κατ' αὐτὸν τὸν μῆνα ἀπ' εὐθείας στὴ γῆ. Ἄν δὲν κάνη πολὺ κρύο μποροῦμε νὰ σπείρωμε ρεζεντὰ γιὰ νὰ κάνη τὰ πρωτὰ λουλούδια τῆς τῶν Ἀπριλίη.

Σ' ὅσα μέρη τοῦ τόπου μας ὁ χειμῶνας δὲν εἶναι ἀκόμα βαρὺς μποροῦμε ἐπίσης νὰ καλλιεργήσωμε στὸ ὑπαιθρο βιολέττες, μιμόζες καί μερικά εἶδη γαρυφάλων.

Τὰ λουλούδια πού τὰ διατηροῦμε στὰ σαλόνια μας καί μέσα σὲ γλάστρες ἢ κασόνια πρέπει νὰ τὰ τοποθετοῦμε κοντὰ στὰ παράθυρα γιὰ νὰ φωτίζονται καλὰ.

Στὸ τέλος τοῦ μηνὸς μπορεῖτε νὰ σπείρετε σὲ κασόνια, πού νὰ τὰ διατηρήτε μέσα σὲ σέρρα, μπιγκόνιες καί γλοζίνιες.

Οι εργασίες τοῦ λαχανοκόμου:

Αὐτὸ τὸ μῆνα καλλιεργοῦνται κάτω ἀπὸ παχὺ στρώμα ἀχύρου ἢ κάτω ἀπὸ σασί, σπαράγγια, καρόττα, φραγκομαϊντανός, μανιτάρια ἀσπρά, ραδικία ἄγρια, μαρούλια, πράσσα καί ραπάνια.

Ξερρίζωστε καί ξαναφυτέψετε τὰ κατσαρά μαρούλια καί τὰ κουνουπίδια πού σπείρατε τὸν προηγούμενο μῆνα.

Προφυλάξτε τὰ λαχανικά πού διατηροῦνται ἀκόμα στὸ περιθώλι σας ἀπὸ τὸ κρύο, σχηματίζοντας γύρω τους παραπέτασμα ἀπὸ ἀχυρὸ ἢ λιβάτσες. Ἄν ὁ καιρὸς εἶναι πολὺ ψυχρὸς τότε σκεπάζετε μὲ λεπτὸ στρώμα ἀπὸ ἀχυρὸ τὰ λάχανα καί τὰ σπανά-

κια, τὰ ὁποῖα κόβετε ἀμα θέλετε παραμερίζοντας τὸ ἀχυρὸ.

Σκάβετε καί καθαρίζετε τὸ περιθώλι σας μόνον ὅταν εἶναι καλὸς καιρὸς καί ποτὲ ὅταν βρέξη ἢ χιονίζει.

Οι εργασίες τοῦ ὀπωροκόμου:

Πρωτὰ απ' όλα φυτέψετε διάφορα ὀπωροφόρα δένδρα πρὶν ἀκόμη ἀρχίσει τὸ πολὺ κρύο. Ὡς πρὸς τὸ φύτεμα τῶν ὀπωροφόρων δένδρων σὰς συνιστῶ νὰ προτιμᾶτε τὰ καλὰ ἀνεπτυγμένα δένδρα γιὰτὶ μόνον αὐτὰ μποροῦν νὰ διατηρηθοῦν πολλὰ χρόνια.

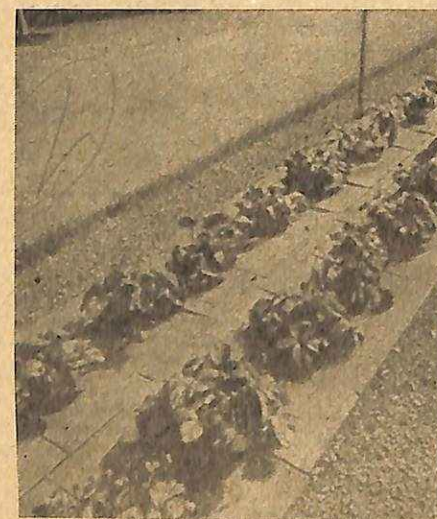
Ἐπίσης αὐτὸς ὁ μῆνας εἶναι ὁ καταλληλότερος γιὰ τὸ κλάδεμα τῶν ὀπωροφόρων δένδρων. Στὰ ψυχρότερα μέρη τὸ κλάδεμα ἀρχίζει κατὰ τὰ τέλη Μαρτίου.

Πρωτὰ ἀρχίζουμε τὸ κλάδεμα τῶν δένδρων πού κάνουν καρπὸ μὲ κουκούτσι καί ἰδίως τίς ἀχλαδιές. Τίς μηλιές μποροῦμε νὰ τίς κλαδέψουμε κι' ἀργότερα.

Τὰ δένδρα πού κάνουν καρπὸ μὲ πυρήνα, καί ἰδίως τὰ ροδάκινα, πρέπει νὰ περιμένουμε ν' ἀρχίσουν νὰ βγάζουν μᾶτια γιὰ νὰ μὴ κλαδέψουμε κατὰ λάθος τὰ κλαδιὰ πού πρόκειται νὰ δώσουν καρπούς.

Σκαλίζετε καί κοπρίζετε τὸ μέρος πού ἔχετε τὰ ὀπωροφόρα δένδρα σας.

Καθαρίστε τὰ δένδρα σας ἀπὸ τίς λειχήνες καί τὰ βρύα καί ἀσθεστώνετε τα, γιὰτὶ τὸ ἀσθεστώμα εἶναι ὁ καλλίτερος τρόπος νὰ τὰ προφυλάξετε ἀπ' τίς διάφορες κρυπτογαμικές ἀρρώστειες πού τυχόν μποροῦν νὰ τὰ προσβάλουν.

Ὑποδειγματικὴ καλλιέργεια φράουλας

Στὴν ἀμπελουργία:

1) Ὁ ἀμπελουργὸς ἐξακολουθεῖ τὸ ξελάκκωμα, τὸ καθαρίσμα (κάθαρο) καί τὸ κόπρισμα τῶν ἀμπελιῶν.

2) Ὅπου εἶναι στεγνὸ τὸ ἔδαφος κάμνει ἐγκεντρισμοὺς στὰ ἀμπέλια καί βάζει καταβολάδες. Καθαρίζει γιὰ τὰ ἀποστραγγίσματα τὰ χαντάκια.

3) Ξύνει τὴν ξερὴ φλούδα ἀπὸ τὸν κορμὸ τῶν κλημάτων μ' ἓνα ἄλυσσο-

πλεγμένο γάντι λινάτσας ἢ μὲ ὁποιοδήποτε ἄλλο μέσο. Οἱ ξερὲς φλούδες δὲν πρέπει νὰ πέφτουν στὸ ἔδαφος ἀλλὰ πάνω σὲ λινάτσες, πού στρώνει κάτω ἀπὸ τὰ κλήματα καί ἔπειτα καίει τίς φλούδες.

4) Αὐτὸ πρέπει νὰ τὸ κάνη γιὰτὶ μ' αὐτὸ τὸν τρόπο καταστρέφει τὰ βλαθερὰ ἔντομα καί ἰδιαίτερα ἐκεῖνα πού προσβάλλουν τὰ σταφύλια, τὰ γνωστὰ σκουλήκια τῆς πυραλίδος, τῆς εὐδημίδος καί τῆς ὠοχυλίδος.

5) Ἀφοῦ ἔτσι ἐξύση τὰ κλήματα, ἔπειτα τὰ ἐπιχρίει, μὲ τὴ βοήθεια μιανῆς βούρτσας ἢ ψεκάζει τοὺς κορμούς τῶν κλημάτων μὲ ἓνα ἔντομοκτόνο ὑγρὸν, ὅπως εἶναι ἡ διάλυσις μὲ θεϊκὸ δξύ (βιτριόλι) 8 — 10 ὀκάδες στίς 100 ὀκάδες νεροῦ, ἢ μὲ 4 ὀκάδες λυζόλ Νο 2 καί σὲ διάλυσι 4%. (Τὸ φάρμακο αὐτὸ παλεῖται στὰ φαρμακεία).

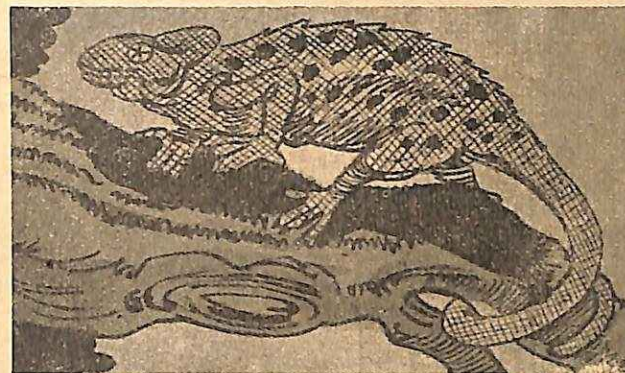
6) Ἄν τ' ἀμπέλια ἐπάθανε ἀπὸ χλόρως (κιτρινάδα) τῶν φύλλων κλαδεύονται τὸ Νοέμβριον ἢ τὸ Δεκέμβριον καί ἀλείφονται μὲ μιὰ διάλυσι 3 ὀκάδες θεϊκοῦ σιδήρου (καρραμπιγιάς) σὲ 10 ὀκάδες νερό. Ἀλείφονται μὲ βούρτσα καί πρὸ πάντων στίς τομές.

Ὁ σπόρος

Βλαστικὴ ἱκανότης θὰ πῇ ἡ τάσις πού ἔχει ὁ σπόρος νὰ βλασταίη ἀμα ἔχει τὴν ἀπαιτούμενη ὑγρασία καί θερμότητα. Γιὰ νὰ βλαστήσῃ τὸ σιτάρι πρέπει τὸ χῶμα νὰ ἔχη ἀρκετὴ ὑγρασία καί θερμοκρασία ἀνώτερη ἀπὸ 5ο. Ὅσο πιο ψηλὴ εἶναι ἡ θερμοκρασία τόσο ταχύτερα εἶναι ἡ βλάστησις. Πιο πάνω ὅμως ἀπὸ τοὺς 42,5 βαθμοὺς θερμοκρασίας τὸ σιτάρι δὲν φυτρώνει πιά.

Ἡ μέση θερμοκρασία ἡ κατάλληλη γιὰ τὸ φύτεμα εἶναι 28,5 βαθμοί. Ὅσον πλησιάζουμε πρὸς τὴν θερμοκρασίαν αὐτὴν τόσο ἡ βλάστησις εἶναι ἀσφαλέστερη.

Ἐγκυκλοπαιδικαὶ σελίδες

Ο ΧΑΜΑΙΛΕΩΝ

Ἐνα παλὸ παραμῦθι τῆς χώρας τῶν Κάφρων διηγείται πὼς ὁ ὕπατος θεὸς Οὐγκουλουγκούλο μιὰ μέρα πού εἶχε καλὴ διάθεσι ἔστειλε στοὺς Κάφρους πού εἶναι μαῦροι σὰν τὴν πίσσα μιὰ εὐχάριστη εἶδησι.

Διάλεξε λοιπὸν γιὰ ἀγγελιαφόρο τὸν χαμαιλέοντα καί τοῦ εἶπε:

— Τρέξε νὰ τοὺς πῆς πὼς δὲν θὰ πεθάνουν πιά καί νὰ μ' εὐχαριστήσουν ὅπως πρέπει.

Ὁ χαμαιλέοντας, γεννημένος τεμπέλης, ἔχασε καιρὸ στὸ δρόμο καί ὁ Οὐγκουλουγκούλο, μὴ βλέποντας νὰ τοῦ ἀποδίδουνε τίς τιμὲς πού τοῦ ὠφείλαν, φωνάζει μιὰ σάφρα καί τῆς λέγει:

— Τρέξε νὰ πῆς στοὺς Κάφρους πὼς θὰ πεθάνουν. Ἡ σάφρα δὲν ἔδωκε στὸν θεὸ τὸν καιρὸ νὰ τῆς ἐπαναλάβῃ δυὸ φορές αὐτὴν τὴν διαταγὴν κι' ἔτρεξε γρήγορη νὰ φέρῃ τὴν κακὴ αὐτὴν εἶδησι.

Οἱ Κάφροι ἀπελπισθήκανε κι' ἀπὸ τότε ἔπρεπε νὰ πεθαίνουν ὅταν θὰ ἔρχότανε ἡ ὥρα τους. Ἐπειτα ἀπὸ πάρα πολὺν καιρὸ νὰ ὁ χαμαιλέον μὲ τὴν καλὴ εἶδησι, μὰ αὐτὴ πιά καμμιὰ ἀξία δὲν εἶχε γιὰτὶ πρὶν ἀπ' αὐτὴν εἶχε φθάσει ἡ ἀνάκλησίς της.

Τὸ παραμυθάκι αὐτὸ πού διηγοῦνται οἱ Κάφροι θὰ μποροῦσε ν' ἀποδείξῃ δύο πράγματα: τὸ ἓνα πὼς ἡ δυσάρεστες εἰδήσεις ἔρχονται πάντοτε πολὺ γρήγορα, τὸ ἄλλο δὲ πὼς ὁ χαμαιλέον εἶναι ἓνας μεγάλος τεμπέλης στὸν ὁποῖο καλὸ δὲ ἦταν νὰ μὴν ἀναθέτῃ κανεὶς ἐπιγούρους ἀποστολές.

Κι' ἀληθινὰ τεμπέλικο εἶναι αὐτὸ τὸ παραδοξότατο ζῷο. Φαντασθῆτε πού ἐπὶ δύο μακρὲς περιόδους τὸν χρόνον κοιμάται: ὅταν κἀν πολὺ κρύο καί ὅταν κἀν πολὺ ζέση. Κουβαριάζεται, κρύβεται κάτω ἀπὸ τὴν ἄμμο καί καληνύχτα, ὅποιος τὸν εἶδε τὸν εἶδε. Ὁ κόσμος ὅς πηγαινέ ὅπου ἔλκει, ἐκεῖνος ἀναπαύεται.

Οἱ χαμαιλέοντες διαιροῦνται σὲ καμμιὰ ὀδονταριά εἶδη, μὰ ὅλοι ἔχουνε τὸ ἴδιο χρῶμα καί τίς ἴδιες συνήθειες. Ὀνομάζονται Ληπτόγλωσσοι ἀπὸ τὴν γλῶσσα τους.

Αὐτὴ ἡ γλῶσσα εἶναι πολὺ περίεργη. Ὅταν τὸ στόμα εἶναι κλειστὸ, ἡ γλῶσσα, φυσικά, δὲν φαίνεται καθόλου. Νά, ὁ χαμαιλέον ἥσυχος, μὲ μισόκλειστα μᾶτια, φαίνεται ἀδιάφορος. Ἐξαφνὰ μιὰ ἀθῶα μύγα κάθεται σὲ κάποια ἀπόστασι ἀπὸ αὐτόν. «Τσάκ» ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ χαμαιλέοντος. Βγαίνει μιὰ γλῶσσα πὺ μακρὰ ἀπὸ τὸν ἴδιον, καί τόσο γρήγορη πού πιάνει σὰν νὰ μὴ ἦταν τίς ποτα τὴν μύγα, τοσοῦτω μάλλον καθ' ὅσον ἡ ἀκρὴ τῆς γλῶσσας πού ἔχει σχῆμα ροπάλου, ἐκτὸς πού δίνει στὸ δύστυχο ἔντομο ἓνα χτύπημα ἀρκετὰ δυνατό, εἶναι σκεπασμένη ἀπὸ μιὰ κολλητικὴ οὐσία, ἡ ὁποία δὲν ἐπιτρέπει στὸ κακόμοιρο νὰ ἐλευθερωθῇ κι' ἔτσι γίνεται θῶμα τῆς λαίμαργίας τοῦ ζώου.

Τὸ παράξενο αὐτὸ ζῷο ἔχει πόδια μὲ δάχτυλα μακρὰ σὰν τοῦ ἀνθρώπου. Μιὰ οὐρὰ ὀφιοειδῆ μὲ τὴν ὁποία τυλίγεται στὰ κλαδιὰ τῶν δένδρων κι' ἀφήνει κατόπι τὸν ἑαυτὸ του νὰ κρέμεται καί νὰ κουνιέται. Δυὸ μεγάλα ὀγρὰ μᾶτια πού στρέφονται πρὸς ὅλα τὰ σημεῖα καί παρακολουθοῦν τίς κινήσεις τῶν ἐντόμων ἀπὸ τὰ ὁποῖα τρέφεται. Μὰ ἐκτὸς ἀπὸ τὰ μᾶτια του καί τὴν γλῶσσα του, πού εἶναι τὰ πιο ζωηρά του μέλη, ὁ χαμαιλέον εἶναι

βραδύς, πολὺ βραδύς καί προτιμᾷ νὰ κάθεται ἐπάνω στὴν κοιλιὰ του ἀντὶ νὰ κινῆται.

Δειλὸς, μὲ χαρακτήρα θυμῶδη, ἔχει τὴν παράδοξη ιδιότητα ν' ἀλλάξῃ χρῶμα ὑπὸ τὴν ἐπίδρασι τοῦ θυμοῦ ἢ τῶν διαφόρων συγκινήσεων πού τὸν κυριεύουν. Συνήθως εἶναι γκρίζος: τὴν νύκτα γίνεται ἀσπρός: ὅταν εἶναι ἀνήσυχος νάτον πού γίνεται κόκκινος, πράσινος ἢ κίτρινος καί κάποτε ὀλωσδιόλου μαῦρος.

Τοποθετεῖ τὰ αὐγά του μέσα στὴν ἄμμο καί λίγον καιρὸ κατόπι τοῦ γεννιοῦνται ἓνα πλῆθος ἀπὸ χαμαιλέονταρᾶκια πού ἀκολουθοῦν τίς κινήσεις του.

Ὁ χαμαιλέον ζῇ στὴν Βόρειο Ἀφρική, στὴν Ἀμερική, στὴν Ἀραβία, στὴν Μαδαγασκάρη, στίς Ἰνδίες: ὑπάρχουν χαμαιλέοντες ἀκόμα καί στὴν Ἀνδαλουσία κι' αὐτοὶ συνηθισμένοι στὰ κλίματα τὰ εὐρωπαϊκὰ πουλιοῦνται στὰ θηριοτροφεία, τὰ ὁποῖα τοὺς περιφέρουν καί τοὺς μαθαίνουν νὰ κάνουν διάφορα πράγματα.

Δὲν εἶναι περίεργο ἂν γιὰ τίς περίεργες ιδιότητές του καί τὴν τρομερὴ του ἀσχημιά, οἱ ἀρχαῖοι τὸν θεωροῦσαν σὰν μιὰ ἐνοσάρκωσι τοῦ διαβόλου. Λέγανε πὼς ζῇ μὲ ἄερα καί πὼς πηδοῦσε τόσο ὑψηλὰ πού στὸ τέλος ἔφθασε ἐπάνω ἀπὸ τὰ σύννεφα, ὅπου γι' αὐτόν ὑπῆρχε ἓνος ἄερας πού τὸν ἔτρεφε.

Αὐτὰ ὅλα ἦταν ἀνοησίες: γιὰτὶ αὐτὸ τὸ ζῷο τρέφεται ἀπὸ ἔντομα. Κι' ἐν τούτοις ἔμεινε τὸ ρητὸ «νὰ τρέφεται κανεὶς μὲ ἄερα ὅπως ὁ χαμαιλέον».

Ὁ ἓνας ἔλεγε πὼς ἦταν φαρμακερός, ὁ ἄλλος ἀπ' ἐναντίας ἔθωζε σκόνῃ ἀπὸ ξηραμένο χαμαιλέοντα μέσα σὲ ὠρισμένα γιαιτρικά. Στίς Ἰνδίες ἐν τούτοις τὸν θεωροῦσαν, καί δὲν εἶναι γνωστὸ γιὰ ποιά του προσόντα, ὡς τὸν θεὸ τοῦ πλούτου καί μάλιστα ἐθεοβαίναν ὅτι ὁ Κουβέρας, θεὸς τοῦ χρυσοῦ, εἶχε κρυφθῇ κάτω ἀπὸ τὸ δέρμα χαμαιλέοντος γιὰ νὰ φοβίση τοὺς ἐχθροὺς του. Ὅχι μόνον οἱ ἐχθροὶ του, μὰ κι' αὐτὸς ἀκόμη ὁ ὀφίς, θεὸς τοῦ θεοῦ, τὸν φοβήθηκε τόσο πολὺ πού ποτὲ πιά δὲν ἐπείραζε.

Κι' ἔτσι ἀπὸ τὴν πιο μακρινὴ ἀρχαιότητα ὡς τοὺς δικούς μας χρόνους ὅλοι ἔχουν ἀσκοληθῇ μὲ τὸν χαμαιλέοντα, γραφήκανε γιὰ τίς ιδιότητές του ὀλόκληρα βιβλία καί πραγματείες. Ὅλοι εἶπαν τὸν λόγο τους καί γι' αὐτὸ θὰ ποῦμε κι' ἐμεῖς τὸν δικό μας. Ὁ χαμαιλέον εἶναι ἓνα καλὸτατο ζῷο, παράδοξο στὴν θέα, μὰ τὸ ὁποῖο εὐκολὰ ἡμερώνεται καί γίνεται πιστὸς καί ἀφωσιωμένος σύντροφος τοῦ ἀνθρώπου πού τὸν ἔχει κοντὰ του.

Στὴν Ἀνδαλουσία κάθε σπιτί ἔχει ἓνα χαμαιλέοντα, ὁ ὁποῖος κυνηγᾷ τίς μύγες κι' ἔτσι ἀπομακρύνει ἀπὸ τοὺς κατοίκους τοῦ σπιτιοῦ τὸν κίνδυνο τῆς μεταδόσεως ἀσθενειῶν. Κι' αὐτὸ λίγο εἶναι;

Ἡ μαθήτρια κι' ὁ αὐτοκράτορας

Βγαίνοντας κάποτε ἓνας αὐτοκράτορας σὲ περιοδεία, μπῆκε σὲ ἓνα χωριό, πού εἶχε καὶ δημοτικὸ σχολεῖο. Οἱ μαθητὰ σὰν ἀκούσαν πὼς ἦλθε, ἔτρεξαν ὅλοι μαζί νὰ τοῦ προσφέρουν τὰ σεβάσματά τους.

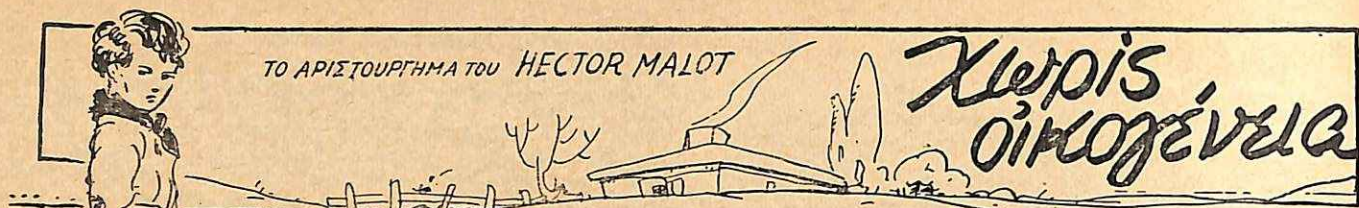
Ὁ Αὐτοκράτορας ὑποδέχθηκε τὰ παιδιὰ φιλόφρονα καί ἀφοῦ τὰ εὐχαρίστησε γιὰ τὰ καλὰ τους λόγια καί τὰ δῶρα, πῆρε ἓνα πορτοκάλι καὶ ἀρχισε νὰ ρωτᾷ τὸ κορίτσι πού ἦτανε πιο κοντὰ του:

- Σὲ πὺ βασιλεῖο ἀνήκει τοῦτο δῶ, παιδί μου;
- Στὸ φυτικὸ, Μεγαλειότατε, τοῦ ἀπάντησε ἀμέσως. Ὑστερὰ ἔβγαλε ἀπ' τὴν τσέπη του ἓνα χρυσὸ νόμισμα.
- Κι' αὐτὸ σὲ ποῖο βασιλεῖο ἀνήκει; ρώτησε ξανά.
- Στὸν ὀρυκτῶν τὸ βασιλεῖο, ἦταν ἡ ἀπάντησις.
- Καί σὲ ποῖο βασιλεῖο τότε ἀνήκω ἐγώ; ξαναρώτησε.

Στὴν ἐρώτησι αὐτὴ τὸ κορίτσι, ἐνῶ σκεπτότανε νὰ βρῇ τί θὰ ἀπάντησῃ, τῆς ἦλθε ἔξαφνα στὸ μυαλό, ὅτι ὁ Θεὸς ἔπλασε τὸν ἀνθρώπου «κατ' εἰκόνα καί ὁμοίωσιν ἰδίαν». Καί ἔτσι, ἀφοῦ σήκωσε τὰ μᾶτια τῆς καί εἶδε τὸν Αὐτοκράτορα, εἶπε μὲ χαρὰ: «Στὸ βασιλεῖο τοῦ Θεοῦ, Μεγαλειότατε!».

Μόλις τὴν ἀκούσε ὁ Αὐτοκράτορας, συγκινήθηκε τόσο πολὺ, ὥστε τὰ μᾶτια του βούρκωσαν. Καί ἀφοῦ ἔπιασε τὸ κεφαλάκι τῆς μικρῆς, εἶπε μὲ συγκίνησι:

— Ὁ Θεὸς νὰ δώσῃ, παιδί μου, νὰ γίνω ἄξιος τῆς βασιλείας του.

ΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΟΥ HECTOR MALOT

Χωρίς Οικογένεια

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Το περιθώλι αυτό, αν και μικρό, είχε για μās μεγάλη σημασία, γιατί μās έτρεφε. Εκτός από στάρι, μās έδινε ό,τι άλλο τρώγαμε: πατάτες, κουκκιά, λάχανα, μπρόκολα, κρομμύδια, γογγύλια, καρότα. Γι' αυτό δεν περίσσευε ούτε τόσος-δὰ τόπος εκεί μέσα. Μ' όλον τουτό, ή μάννα-Μπαρμπερίνα μου είχε παραχωρήσει ένα κομματάκι, όπου έφύτευα κάθε απόγευμα ανάκατα, χωρίς καμιά τάξη, όσα παράξεν' αγριόχορτα κι' αγριολούλουδα εύρισκα και ξεριζώνωα κάθε πρωί, από την άκροδασιά ή από το φράχτη, τότε που έβουσα την αγελάδα μας.

Δεν ήταν βέβαια κανένα όμορφο περιθώλι, χωρισμένο σε δρομάκια άμμόστρωτα και σε τετράγωνα κανονικά, γεμάτα σπάνια λουλούδια. Κανένας διαβάτης δε σταματούσε να το κυτάξει, άπάνω απ' τον άγκαθόπλεχτο φράχτη του. Μά κι' έτσι όπως ήταν, έγω τ' αγαπούσα γιατί ήταν δικό μου. Και κτήμα μου κι' έργο μου. Τώκανα ό,τι ήθελα, όπως μου άρεσε, κι' όσες φορές μιλούσα γι' αυτό, — δηλαδή χίλιες φορές την ήμέρα, — έλεγα: «τό περιθώλι μου».

«Ό,τι έφύτευα στο περιθώλι μου, τό περιποιούμουν μ' άγάπη και τό παρακολουθούσα με περιέργεια. Ήταν όμως και μιά γωνίτσα, που την πρόσεχα τώρα και την αγαπούσα περισσότερο. Γιατί εκεί, κρυφά από τη μάννα-Μπαρμπερίνα, είχα φυτέψει κάτι πατάτες που μου είχαν δώσει, άγνωστες σχεδόν στο χωριό μας. Τις έλεγαν γλυκοπατάτες και μ' έδεβαίωνα πώς ήταν πολύ πιο νόστιμες από τις συνηθισμένες που τρώγαμε και πολύ πιο θρεπτικές. Έλογαριάζα λοιπόν να κάμω μιά έκπληξη στη μάννα-Μπαρμπερίνα. Δε θα της έλεγα τίποτα για τό δώρο που μου είχαν κάνει. Όταν θα φύτρωναν οι σπόροι, θα έλεπε βέβαια τα βλαστάρια, μά θα τάπαιρνε για τίποτ' αγριόχορτα. Θα την άφινα με την ιδέα της. Και μιά μέρα, όταν θα γίνονταν πιά οι γλυκοπατάτες, θα φύλαγα καμιά ώρα που ή μάννα-Μπαρμπερίνα θα έλειπε, θα τις έβγαζ' από τό χώμα και θα τις μαγειρεύα μόνος μου. Πώς; κι' έγω δεν ήξερα καλά-καλά. Ή φαντασία μου όμως δεν σταματούσε από τόσο τιποτένιο έμπόδιο, παρά έτρεχε ως τη στιγμή που θα γύριζε ή μάννα-Μπαρμπερίνα κι' έγω θα της παρουσίαζα τό φαγητό μου.

Ποιός θα σάστιζε τότε; Ή μάννα-Μπαρμπερίνα!

Και ποιός θα εύχαριστούσαν; Πάλι ή μάννα-Μπαρμπερίνα!

Κι' ό έφευρέτης του καινούργιου αυτού φαγητού θάμουν έγω, ό Ρεμής! Θάχαμε να τρώμε κάτι καλύτερο απ' τις αιώνιες πατάτες κι' ή μάννα-Μπαρμπερίνα δεν θα στενοχωριούνταν πιά τόσο που άναγκάσθηκε να πουλήση την Κοκκίω.

Μ' αυτό τό σχέδιο στο κεφάλι, φαντάζεσθε πιά πόσο πρόσεχα τις γλυκοπατάτες μου. Κάθε μέρα κύτταζα την άκρίτσα όπου τις είχα φυτεμένες και, από τη με-

γάλη μου άνυπομονησία, μου φαινότανε πώς δε θα γίνουν ποτέ!

Έκεί είχα πάει και τώρα. Γονατιστός στο χώμα, στηριγμένος στα δυό μου χέρια, σκυμμένος όλος άπάνω στις γλυκοπατάτες, άκουσ' άξαφνα τόνομά μου.

«Ο Μπαρμπερής με φώναζε.

Τι να με ήθελε;

Τσακίστηκα να γυρίσω στο σπίτι.

Με πόση μου έκπληξη είδα εκεί, μπροστά στο τζάκι, τον Βιτάλη με τα σκυλιά του!

«Αμέσως κατάλαβα τι με ήθελε ό Μπαρμπερής.

«Ο Βιτάλης ήλθε να με πάρη και, για να μην είναι κεί να με ύπερασπισθή ή μάννα-Μπαρμπερίνα, ό Μπαρμπερής την είχε στείλει από τό πρωί στο χωριό.

Έπειδή από τον ψυχοπατέρα μου δεν περιμένα ούτε να με βοηθήση, ούτε να με λυπηθή, έτρεξα ίσια στον Βιτάλη.

— «Αχ, κύριε! φώναξα' σάς παρακαλώ, μη με πάρετε! Κι' έβαλα τα κλάματα.

— Μην κλαίς, παιδί μου, είπε κείνος μαλακά, και μαζί μου δεν θάσαι δυστυχισμένος. Έγω δεν δέρνω τα παιδιά και θάχης και τη συντροφιά των ήθοποιών μου, που είναι πολύ διασκεδαστικοί. Τι λυπάσαι που άφίνεις έδω;

— Τη μάννα-Μπαρμπερίνα!

— Έννοια σου και μόνο έδω δεν θα μείνης! έφώναξε ό Μπαρμπερής, άρπάζοντας πάλι τ' αούτι μου. «Η τόν κύριο, ή τό Κατάστημα. Διάλεξε!

— Όχι! Τη μάννα-Μπαρμπερίνα!

— «Α, μά με παρασκότισης. Τό ξέρεις; Ξεφώνησε ό Μπαρμπερής με θυμό φοβερό. «Αν θές να σε διώξω από δω μέσα με τό εύλο, κι' αυτό γίνεται.

— Τό παιδί λυπάται την παραμάννα του, είπε ό Βιτάλης. Δεν πρέπει να τό δείρης γι' αυτό' έχει καρδιά' καλό σημάδι.

— Μην τό ύπερασπίζεσαι, γιατί ταιριζει χειρότερα.

— Έλα τώρα, τη δουλειά μας. «Ο Βιτάλης άράδιασε στο τραπέζι όκτώ άσημένια πεντόφραγκα, που τ' άρπαξε άμέσως ό Μπαρμπερής και τάχωσε στην τσέπη του.

— Πού είναι ό μπόγος; ρώτησε ό θιασάρχης.

— Νά τος, άποκρίθηκε ό Μπαρμπερής, δείχνοντας ένα μπαμπακερό μαντήλι γαλάζιο, κομποδεμένο στις τέσσερις άκρες.

«Ο Βιτάλης έλυσε τους κόμπους και κύτταξε τι είχε μέσα: δυό πουκάμισά μου κι' ένα πάνινο πανταλόνι.

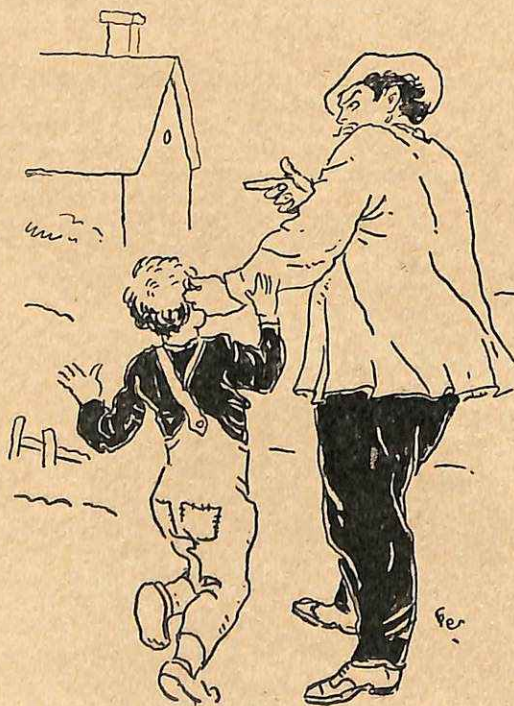
— Δεν έσυμφωνήσαμε έτσι, είπε ό Βιτάλης' είπαμε να μου δώσης τα ρούχα του και δεν βλέπω έδω μέσα παρά κουρέλια.

— Δεν έχει άλλα.

— «Αν ρωτούσα τό παιδί, θάλεγε, είμαι βέβαιος, πώς αυτό δεν είν' αλήθεια. Μά δεν έχω καιρό για φιλονικίες. Πρέπει να φεύγουμε. Έλα, μικρέ μου...Πώς τόν λένε;

— Ρεμής.

— Έλα, Ρεμής, πάρε τό μπογαλάκι σου και τράβα μπροστά με τόν Κάπη. Περπάτει!

Κοίταξε μην πής λέξι.

«Απλώσα τα χέρια σ' αυτόν, έπειτα στο Μπαρμπερή' αλλά κι' οι δυό γύρισαν άλλοι τό κεφάλι κι' αίσθάνθηκα πώς ό Βιτάλης μ' έπιασε από τό χέρι.

«Έπρεπε να περπατήσω.

«Α, καυμένο σπιτάκι!... Τη στιγμή που βγήκ' από την πόρτα του, μου φάνηκε πώς άφησα 'κει ένα κομματί απ' τό πετόι μου.

Κύτταξα όλόγυρα, μά τα μάτια μου, θολά απ' τα δάκρυα, δεν έβλεπαν κανένα για να γυρέψω βοήθεια. Ψυχή στο δρόμο, ψυχή στα χωράφια!

«Αρχισα να φωνάζω:

— Μαμά!... Μάννα-Μπαρμπερίνα!

Κανένας δεν άποκρίθηκε στη φωνή μου, που πνίγηκε σ' ένα λυγμό.

«Έπρεπε ν' άκολουθώ τόν Βιτάλη, που δεν μ' άφινε τό χέρι.

— Καλό ταξίδι! μās φώναξε ό Μπαρμπερής.

Και μπήκε στο σπίτι.

«Αλλοίμονο, τελείωσε!

— «Εμπρός, Ρεμής! παίρνε τα πόδια σου, παιδί μου! είπε ό Βιτάλης.

Και μ' έτραβήξε.

«Αρχισα τότε να περπατώ στο πλάι του. Εύτυχώς δεν έτρεχε πολύ' μου φαίνεται μάλιστα πώς έκανόνιζε τό βήμα του με τό δικό μου. «Ο δρόμος που πηγαίναμε, άνέβαινε τό βουνό γυριστός και σε κάθε του γύρισμα έβλεπα τό σπίτι της μάννας-Μπαρμπερίνας που μίκραινε όλοένα. Πολλές φορές είχα κάμει τό δρόμο αυτό κι' ήξερα πώς άμα φτάναμε στο τελευταίο γύρισμα, θα έβλεπα τό σπίτι άκόμα μιά φορά κι' έπειτα, άμα κάναμε και λίγα βήματα από τό ίσιωμα, τίποτα πιά! Θα τόχανα απ' τα μάτια μου για πάντα. Μπροστά μου τό άγνωστο, και πίσω μου τό σπιτάκι εκείνο, όπου είχα ζήσει ως τώρα τόσο εύτυχισμένος και που βέβαια δεν θα τό ξανάβλεπα ποτέ!...

«Ο άνήφορος ήταν μακρύς, μά επί τέλους φθάσαμε στο ίσιωμα. «Ο Βιτάλης δε με είχε αφήσει απ' τό χέρι.

— Μ' άφίνετε λιγάκι να ξεκουρασθώ; του είπα.

— Εύχαρίστως, παιδί μου, άποκρίθηκε.

Και μ' άφησε. Τόν είδα όμως να κυτάζει τόν Κάπη και να του κάνει ένα νεύμα που ό σκύλος τό κατάλαβε. Γιατί ένψ πήγαμε μπροστά, ήλθε άμέσως και στάθηκε από πίσω μου. «Ο Κάπης ήταν ό φύλακας μου. Μόλις έκανα να φύγω, θα μ' άρπαζε από τα πόδια.

Πήγα να καθήσω στο πεζούλι. «Ο Κάπης μ' άκολουθ-ησε.

Καθισμένος εκεί-πάνω, ζητούσα με τα δακρυσμένα μου μάτια τό σπίτι της μάννας-Μπαρμπερίνας.

Νά τό, εκεί κάτω, μοναχικό, τό μητρικό σπιτάκι όπου είχα μεγαλώσει! Εύκολα τό βρήκα άνάμεσα στα δένδρα, γιατί τη στιγμή εκείνη μιά μικρή στήλη κίτρινου καπνού έβγαине από την καμινάδα του, άνέβαινε ίσια στον ήσυχο άέρα κι' έφθανε ως έμας.

«Αλήθεια ήταν, ιδέα μου ήταν; δεν ξέρω' μά μου φάνηκε πώς αίσθάνθηκα τη μυρωδιά απ' τα ξερόκλαδα της βαλανιδιάς που καίγαμε όλο τόν χειμώνα, σά να καθόμουν άκόμα εκεί, δίπλα στο τζάκι, στο σκαμνάκι μου, με τα πόδια στη στάχτη, όπως τότε που εισαγμούσε ό άνεμος από την καμινάδα και μās έριχνε τόν καπνό στο πρόσωπο.

Μ' όλη την απόστασι που μās χώριζε, όλα τα πράγματα διακρίνονταν καθαρά' μόνο που τάβλεπα μικρότερα. Ή κόττα μας, ή τελευταία που μās έμενε, πηγαίνονταν άπάνω στην κοπριά, μά φαίνονταν τόσο μικρή που, αν δεν την γνώριζα, θα την έπαιρνα για κοττοπούλι. Στην άκρη του σπιτιού έβλεπα την αγλαδιά με τό στραβό της κορμό, που τόσες φορές τόν είχα κάνει όλογο. Δίπλα στο ρυάκι, που χάραζε μιά άσπρη γραμμή μέσ' στο πράσινο χορτάρι, μου φαινόταν πώς βλέπω τό νερό και να κινήση τη ρόδα κάποιου μύλου, που είχα κάμει με τα χέρια μου, μά που ποτέ της δεν μπόρεσε να γυρίση μ' όλη την εργασία που μου στοίχισε!

«Όλα ήταν εκεί, στη θέσι τους, και τό καρροτσάκι μου, και τ' αλέτρι μου που είχα φτιάσει μ' ένα στραβόεύλο, και τό σπιτάκι των κουνελιών, — σάν είχαμε κουνέλια, — και τό περιθώλι μου, τ' αγαπημένο μου περιβολάκι! Ποιός θα χάρουνταν τώρα τα καυμένα μου τα λουλούδια; Ποιός θα τρωγε τις άραιές γλυκοπατάτες μου; «Ο Μπαρμπερής βέβαια, ό κακός Μπαρμπερής.

«Ακόμα ένα βήμα, κι' όλ' αυτά θα τάχανα για πάντα!

«Αξαφνα, στο δρόμο που απ' τό χωριό άνεβαίνει στο σπι-τι, είδα μακριά σάν έν' άσπρο κεφαλόμάντηλο.

«Η απόστασι ήταν τόση, ώστε δεν έβλεπα παρά την άσπράδα, που σάν άνοιξιάντικη πεταλούδα πετούσε άνάμεσα στα κλαριά.

Μά είναι στιγμές που ή καρδιά βλέπει καλύτερα από τα πιο διαπεραστικά μάτια. Έγνώρισα τημάννα-Μπαρμπερίνα' ήταν αυτή' ήμουν βέβαιος' τό αίσθάνόμουν.

— Τι λές; με ρώτησε ό Βιτάλης' ξεκινάμε;

— Αχ, κύριε... σάς παρακαλώ!

— Καλά λοιπόν έλεγαν πώς δεν έχεις πόδια! Τόσο λίγος δρόμος σε κούρασε; «Αμ αν είν' έτσι, παιδί μου, καλημέρα!

Δεν άποκρίθηκα' κύτταξα.

Ήταν ή μάννα-Μπαρμπερίνα' ήταν τό άσπρο της κεφαλόμάντηλο, ήταν τό μπλέ της φουστάνι, ήταν αυτή! Περπατούσε γρήγορα, σά να βιάζονταν να φθάση στο σπίτι.

«Αμα έφθασε στην καγκελλόπορτα, την έσπρωξε, μπήκε στην αυλή και την πέρασε γοργά.

«Ανέβηκα πάνω στο πεζούλι, χωρίς να συλλογισθώ τόν Κάπη, που πήδησε κι' αυτός κοντά μου.

«Η μάννα-Μπαρμπερίνα δεν έμεινε πολύ μέσα στο σπίτι. Ξαναβγήκε στην αυλή κι' άρχισε να τρέχη έδω κι' εκεί, άπλώνοντας τα χέρια.

Με γύρευε!

«Εσκυφα μπροστά και μ' όλη μου τη δύναμι άρχισα να φωνάζω:

— Μαμά!... Μαμά!...

Μά ή φωνή μου δεν μπορούσε να κατεβή, ούτε να νικήση τόν κρότο του ρυακιού. Χάνονταν στον άέρα.

— Τι έπαθες; έκαμε ό Βιτάλης. Παλάθωσες;

Χωρίς ν' άποκριθώ, έμεινα 'κει όρθός, με τα μάτια καρφωμένα στη μάννα-Μπαρμπερίνα. Δεν ήξερε πώς ήμουν τόσο κοντά της και δεν συλλογίσθηκε να σηκώση τό κεφάλι.

Πέρασε πάλι την αυλή, ξαναβγήκε στο δρόμο και κύτταξε σ' όλες τις μεριές.

Φώναξα δυνατώτερα, μά πάλι του κάκου!

Τότε ό Βιτάλης, μαντεύοντας τί τρέχει, άνέβηκε κι' αυτός στο πεζούλι. Και δεν άργησε να διακρίνη τό άσπρο κεφαλόμάντηλο.

— Τό καυμένο! ψιθύρισε.

«Ο λόγος αυτός ό συμπονετικός μούδωσε θάρρος.

— «Ω, σάς παρακαλώ, φώναξα' άφήστε με να γυρίσω!

«Αλλά εκείνος μ' έπιασε απ' τό χέρι και με κατέβασε στο δρόμο.

— Φθάνει σου, μου είπε, ξεκουράστηκες. περπάτει!

«Εκαμα να τού φύγω, μά με κρατούσε δυνατό.

— Κάπη! φώναξε' Ζερμίνε!

Κι' οι δυό σκύλοι με περικύκλωσαν: ό Κάπης πίσω, ό Ζερμίνος μπροστά.

«Έπρεπε ν' άκολουθήσω τόν Βιτάλη.

«Υστερ' από λίγα βήματα, γύρισα τό κεφάλι μου.

Είχαμε περάσει την κορφή του βουνού.

(Συνέχεια εις τό επόμενο)

Μαμά!...Μάννα Μπαρμπερίνα.

Τὸ Σημαί των νέων

Γενικά Ὁδηγία

Ὅσοι ἀποστέλλουν συνεργασία γιὰ τὸ «Βῆμα τῶν Νέων» πρέπει νὰ ἔχουν ὑπ' ὄψιν τὸν 1ον) Τὸ κομμάτι νὰ μὴ εἶναι μεγαλειότερο ἀπὸ μιὰ σελίδα κόλλας διαγωνισμοῦ. 2ον) Ἀπολύτως καθαρογραμμένον καὶ μὲ μελάνι. 3ον) Ἐὰν ἀποστέλλονται σὲ σελίδες χαρτιοῦ μικροῦ σχήματος, πρέπει νὰ εἶναι μόνον ἀπὸ τὴν μιὰ μεριά γραμμένες. 4ον) Δὲν πρέπει νὰ εἶναι περισσότερα ἀπὸ ἓνα ποίημα ἢ ἓνα πεζό. Ἡ συνεργασία παραδίδεται εἰς ἀρμόδιαν Ἐπιτροπὴν Κρίσεως, ἡ ὁποία καὶ ἀποφασίζει γιὰ τὴν δημοσίευσιν ἢ μὴ. Συνεργασία μὴ δημοσιευθεῖσα ἐντὸς μηνὸς θεωρεῖται ἀπορριφθεῖσα.

ΠΑΝΩ ΣΤΟ ΖΑΛΟΓΓΟ

Εἶναι μεσάνυχτα. Εἴκοσι μαθηταὶ μὲ ἐπὶ κεφαλῇ τὸν καθηγητὴ τους σκαρφαλώνουν πᾶνω στὸ Ζάλογγο. Τὸ φεγγάρι ρίχνει τὸ ἀσημένιο τοῦ φῶς τριγύρω. Ὁ γκιώνης τραγουδεῖ ἀδιάκοπα τὸ τραγούδι. Ἀπὸ μακριὰ πῶς ἀπὸ τὴς βουνοπλάγιες καὶ τὴς γύρω λαγκαδιὰς ἀκούονται τ' ἀγρία γαυγίσματα τῶν σκύλων καὶ τὰ γλυκά — μέσα στὴ σιωπὴ τῆς νύχτας — βελάσματα τῶν ἀρνιών.

Οἱ μαθηταὶ προχωροῦν γοργὰ καὶ ἀνυπόμονα γιὰ νὰ φθάσουν ὅσο τὸ δυνατόν πρὶ γρήγορα στὴν κορυφὴ τοῦ δοξαμένου βουνοῦ, τοῦ βουνοῦ τοῦ αἵματος καὶ τῆς δόξης τῆς Ἑλλάδος. Ὅταν ἐξημέρωσε τὰ παιδιὰ εἶχαν φτάσει στὴν κορυφὴ τοῦ, καὶ ἀφοῦ προσκύνησαν στὸ παλὸ ἐκκλησάκι τοῦ βγῆκαν καὶ καθήσαν πᾶνω στοὺς βράχους τοῦ, κι' ἕνας ἕνας ἀναρωτιόταν, ποῖος ἀρὰ γέ Σουλιάτης νὰ κάθισε πᾶνω στὸ βράχο, ποὺ καθόταν τώρα αὐτός.

Ὁ Ἀδερφὸς τρεμόσβυνε καὶ τὸ γαλάζιο φῶς τοῦ οὐρανοῦ στὸ μέρος τῆς ἀνατολῆς χρώματισσε κατακόκκινο, καὶ σὲ λίγο νὰ τὸ φάνηκε τὸ χρυσορόδινο ἄμμα τῆς κρινόθωρης αὐγῆς, σκορπώντας τὴς ἀγνὲς σ' ὅλη τὴ φύσιν.

Ὅλα μὲ μίαν πρῶτον κόκκινο χρώμα. Ἀλλὰ καὶ μὴπως δὲν βάρθηκε μὲ αἷμα; Δὲν βάρθηκε μὲ τὸ αἷμα τῶν Σουλιατῶν, μὲ τὸ αἷμα τῶν ἡρωϊκῶν γυναικῶν τοῦ Σουλίου, ποὺ χορεύοντες μὲ τὰ παιδιὰ τους στὴν ἀγκαλιά, τὸν ἀθάνατον χορὸν τοῦ Ζαλόγγου, γκρεμίζονταν μὴ — μὴ κάτω στὸ βάραθρον γιὰ νὰ γλυτώσουν ἀπ' τὴν θηριωδία τοῦ αἰμοδόρου Ἀλῆ - Πασσά;

ΧΡΗΣΤΟΣ Ν. ΚΟΥΛΟΥΡΗΣ

ΔΥΟ ΔΟΞΑΣΜΕΝΑ ΧΡΟΝΙΑ

Ἐκλείσαν δυὸ δολόκληρα χρόνια δοξαμένα καὶ εἰρηνικά καὶ τώρα βαίνουμε πρὸς τὸ τρίτο, ἀφ' ὅτου ὁ μεγάλος Ἀρχηγός μας ἀπὸ κοινοῦ μὲ τὸν λατρευτό μας Βασιλεῖ ἔκοψαν τὸ γόρδιο δεσμὸ τοῦ διοικητικοῦ προβλήματος τῆς Ἑλλάδος καὶ ἔθεσαν νέους ὅρους ζωῆς, ὅρους μεγαλειώδεις καὶ εὐγενικούς, ποὺ ἔδωσαν νέαν ζωὴν εἰς τὴν φθίνουσαν Ἑλλάδα μας! Ναι, τὰ δυὸ διαμαντένια αὐτὰ λατρευτὰ μας πρόσωπα ἔθεσαν σάν ἄλλοι Τιτάνες τὸν θεμέλιο λίθον γιὰ ἓναν νέο Πολιτισμό.

Βαδίζουμε σταθερὰ τὸ τρίτον ἔτος τῆς εὐτυχισμένης ζωῆς ὅλοι μας καὶ ἀκόμη περισσότερο ἐμεῖς, τὰ νεῖα καὶ τὸ μέλλον τῆς Πατρίδος μας, ποὺ εἶχαμε πρῶτα ξεπέσει τόσο, ὥστε βρωμοῦσαμε ἀπὸ μακριὰ. Ναι, ἐμεῖς, οἱ νέοι τῆς Ἑλλάδος ὅτι ἐλπίδα καὶ τὸ καμάρη της, ἔχουμε ἀναγεννηθῇ, ἀνασυγκροτηθῇ ἀπὸ ἐκείνη τὴν ἀθάνατη ἐρῇ στιγμή, ποὺ ὁ Ἀρχηγός μὲ τὴν ὑπεράνθρωπη πύρινη φωνή του ἐφώνησε τό: «Σήκω ἐπάνω Ἑλληνική Νεολαία!»....

Ἦταν τὸ ἐθνοσωτήριο μελωδικὸ καὶ πανώριο σάλπισμα, ποὺ ἐσελάγησε καὶ σελαγίζει ἀπ' ἀκροῦ σ' ἀκρὴ τὴν Ἑλληνικὴ Γῆ, ποὺ συνεκίνησε καὶ συγκινεῖ κάθε Ἑλληνικὴ ψυχὴ.

Α. Α. ΚΑΡΔΑΣΗΣ

Στὴ Σημαία μας

Αὕτῃ τῇ στιγμῇ ὑπερήφανη ὀρθώ-νεται ἐμπρὸς μας ἡ γαλανόλευκη σημαία μας, σύμβολον τοῦ αἰώνιου Ἑλληνικοῦ μεγαλείου. Οἱ καρδιὰς πάλονται ἀπὸ συγκίνησι καὶ τὰ μάτια βουρκώνουν ἀπὸ ἀντίκρουσμα τοῦ ἱεροῦ αὐτοῦ συμβόλου. Γαλανόλευκη! Γαλάζιο εἶναι τὸ φόντο σου σάν τὸ χρώμα τοῦ γελαστοῦ οὐρανοῦ τῆς Χώρας μας καὶ σάν τὸ χρώμα τῆς θάλασσας ποὺ ὀλόγυρα ζώνει τὴς ἀκτὲς τῆς Ἑλλάδος μας. Λευκὸς εἶναι ὁ Σταυρός σου. Ἐχει τὸ χρώμα τῆς ἀγνότητος, τῆς ἀγνότητος τῆς ἑλληνικῆς φυλῆς καὶ τῶν ἰδανικῶν τῆς ἔχει τὸ χρώμα τ' ἀπάτητου χιονιοῦ τῶν κορυφῶν τοῦ Ὀλύμπου, τῆς κατοικίας τοῦ Δωδεκαθέου σὺν ἀρ-χαιοτήτα καὶ τοῦ καταφυγίου τῶν ἀγωνιστῶν τοῦ 21. Κι' ἐπάνω ψηλά, ὁ χρυσὸς Σταυρός σου ρίχνει χρυσὲς ἀνταύγειες. Ὁ Σταυρός, τὸ σύμβολον τῆς θρησκείας μας, ὁ Χριστιανισμός ἀρμονικὰ ἐνωμένος μὲ τὸν Ἑλληνισμό, ὁ Γολγοθᾶς μὲ τὸν Παρθενῶνα. Ὁ Ναζωραῖος Ἰησοῦς ἀπλώνοντας τὸ θεῖκό του χερί δίνει τὴν εὐλογία του στὸν ἑλληνικὸ λαό, ποὺ ριζωμένα βαθεῖα στὴν καρδιά του ἔχει τὰ διδάγματα τοῦ Μάρτυρος μὲ τὸ γλυκὸ θεῖκό χαμόγελο.

Ἑλληνικὴ πανένδοξη σημαία! Σὲ πόσα πράγματα φερούμε, ἡ σκέψις μας ὅταν εὐλαβικά σ' ἀντικρύζουμε; Μὰς θυμίζει τὴν ἀρχαία Ἑλλάδα, τὴν Ἑλλάδα τῶν ἀρχαίων προγόνων μας, τὴν φωτοβόλα ἐστία τῶν μεγάλων ἀρχῶν, ποὺ διέχυσε τὰ φῶτα τοῦ πολιτισμοῦ στοὺς βυθισμένους σὲ πνευματικὸ σκοτάδι λαοὺς τῆς Δύσεως τὴν Ἑλλάδα, τὴν πηγὴν τῆς αἰωνίας ἐλευθερίας μὲ τὴν δύναμιν τῆς ὁποίας ἐμεγαλοῦργησε καὶ πάντα θὰ μεγαλοῦργῇ. Μὰς θυμίζει τὸν Χρυσοῦν Αἰῶνα τοῦ Περικλέους, τότε ποὺ ἀνέτειλε ὁ ἥλιος μιᾶς ψυχικῆς εὐδιαθεσίας καὶ οἱ ἀκτίνες του γέμισαν τὸ πᾶν μὲ φῶς ἀπλετοῦ, λευκόν, ἀναπτωρτικόν, φῶς ἀγαλλιάσεως. Μὰς θυμίζει, ὦ Σημαία, τὸν Κόδρον, τὸν Μιλτιάδη, τὸν Κίμωνα, τὸν Λεωνίδα μὲ τοὺς Τριακοσίδους τὸν Ὀμηρο, τὸν Πίνδαρο, τὴν Σαπφώ, τοὺς τρεῖς μεγάλους μας τραγικούς.

Μὲ τῆς ψυχῆς τὰ μάτια ἀντικρύζουμε τοὺς ἀγωνιστὰς τοῦ 21 ποὺ κατὰ ἐκατόμβας ἐθυσιάσθησαν στῆς Ἑλευθερίας τὸν βωμό.

ΜΑΡΙΑ Α. ΚΟΥΤΕΛΟΥ

ΠΑΤΡΙΔΑ

«Πατρίδα, σάν τὸν ἥλιο σου, ἥλιος ἄλλοῦ δὲν λάμπει».

Εἶναι ἀδύνατον μὲ τόσες λίγες λέξεις νὰ ἐκφράσῃ κανεὶς τόσα, ὅσα ὁ ποιητὴς μὲ τὸν στίχο του αὐτό νὰ ἐκφράσῃ τὸν θαυμασμό του στὸ ὑπέρτατο μεγαλεῖον τῆς Πατρίδος του, τὴν λατρεία του στὴν μεγάλη του Μητέρα, τὴν Ἑλλάδα, ποὺ τὴν ξεχωρίζει ἀπ' τὴς ἄλλες χώρες, τὴν ἐξυψώνει σ' ἀνώτερη βαθμίδα καὶ τῆς δίνει θέσι ξεχωριστή, ζηλευτή, ὅπως κι' ὁ ἥλιος ποὺ μόνον σ' αὐτὴν λάμπει ἔτσι χαρούμενα καὶ μὲ ζωὴ. Ξαπλώνει τὴς ὀλόφωτες ἀκτίνες του πέρα ὡς πέρα, μὰ τὴς πρὶ ζωήρες τὴς στέλνει στὴ χώρα τῶν Ἑλλήνων, τὴς στέλνει νὰ φωτίσουν κάμτους καὶ λαγκαδιὰς, βουνὰ καὶ κορφοβούνια, νὰ λυώσουν στὰ κράκουρα τὰ χιόνια κι' ὀλόδροσες πηγὰς νὰ ξεπηδήσουν στὴς πλαγιὰς τὴς στέλνει νὰ καθρεφτισθοῦν στὰ ἴσυχια ἀκρογιαλίας καὶ στὴς λίμνες, μέσα στὰ χωράφια, γιὰ νὰ ψηθοῦν τὰ στάρια κι' οἱ καρποί. Τ' ἀγριολούλουδα χαρῶπά θὰ νὰ ξεμυτῇ μπουκιάσουν γιὰ ν' ἀντικρύσουν τὸ ἐξάισιο φῶς τοῦ ἡλίου, τοῦ ἡλίου, ποὺ ἄλλοῦ ἔτσι δὲν λάμπει... Τὰ δάση πρόσχαρα σκύφουν τὴς τρυφεροκορφές τους, νὰ χαιρετήσουν τὸν φωτοβόλο ἥλιο καὶ μὲ χαρὰ ξεχύνουν τὴν ξεχωριστὴ εὐ-ωδία τους στὴ φύσιν κι' ὅλα μοσχοβολοῦν, γιὰτὶ λάμπει ὁ ἥλιος χαρῶπά μόνον στὴ χώρα τῶν Ἑλλήνων... Στὴ χώρα αὐτῇ, ποὺ δόξασαν τὰ ἐνδοξα παιδιὰ τῆς καὶ ἐσκούστηκε στὴν οἰκουμένη ὅλη γιὰ τὸν πολιτισμὸ τῆς, φωτίστηκε καὶ φώτισε ὅλους τοὺς ἀφωτιστούς... μὰ ποῖος ἔχει ἂν ὁ ἥλιος μὲ τ' ὀλόχρυσον φῶς του ποὺ ἀπλετὰ τὸ ἔστειλε τὴ χώρα νὰ φωτίσῃ δὲν γίνηκε φῶς καὶ πνοὴ κι' ἐφώτισε τὸ Πνεῦμα, τὸ Πνεῦμα τῶν προγόνων μας, κι' ἐφούντωσε ἡ σοφία, καὶ ἐξεχύθη μακριὰ σὲ κόσμους καὶ αἰθέρες, ἀσφούς νὰ κἀν σοφούς κι' ὅλους νὰ πολιτίσῃ, νὰ παρασύρῃ τὰ ἔθνη σ' αἷμλλα στὸ Στάδιο τοῦ Κλέους, νὰ ἀναδείξῃ πνεύματα, δημιουργοὺς μνημείων ἐνδόξων, ποὺ αἰώνια θὰ διαλαλοῦν στὸν κόσμον τὴν σοφία καὶ ὑπεροχὴ τοῦ Ἑλλήνος καὶ θὰ κινοῦν κι' ἄλλους λαοὺς στὴν αἷμλλα τοῦ πνεύματος; Στὴν εὐγενὴ τὴν αἷμλλα ἐφαίνονται οἱ μεγάλοι! Τὴν αἷμλλα πρώτη Ἐσὺ ὑπέδειξες Πατρίδα! Ἐσὺ ποὺ μέσ' στὴ χώρα σου ὁ ἥλιος χρυσολάμπει! Ἐλαμπ' ὁ ἥλιος καὶ τὸ φῶς ἐπότισε τὸ πνεῦμα!... ΠΑΤΡΙΔΑ ΣΑΝ ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΣΟΥ ΑΛΛΗ ΧΩΡΑ ΔΕΝ ΕΧΕΙ!... Ι. ΚΑΤΣΑΡΟΣ

ΧΩΡΙΣΜΟΣ

Μάννα μου ἦρθε ὁ καιρὸς
ἡσυχία νὰ σ' ἀφήσω
γιὰ τὴν γλυκεῖα πατρίδα μας
θὰ πάω νὰ πολεμήσω.

Ὅχι, μὴν κλαῖς μαννοῦλα μου
δὲν θέλω νὰ διακρύψῃς
δὸς μου μονάχα μιὰν εὐχὴ
κι' ἔλα νὰ μὲ φιλήσῃς.

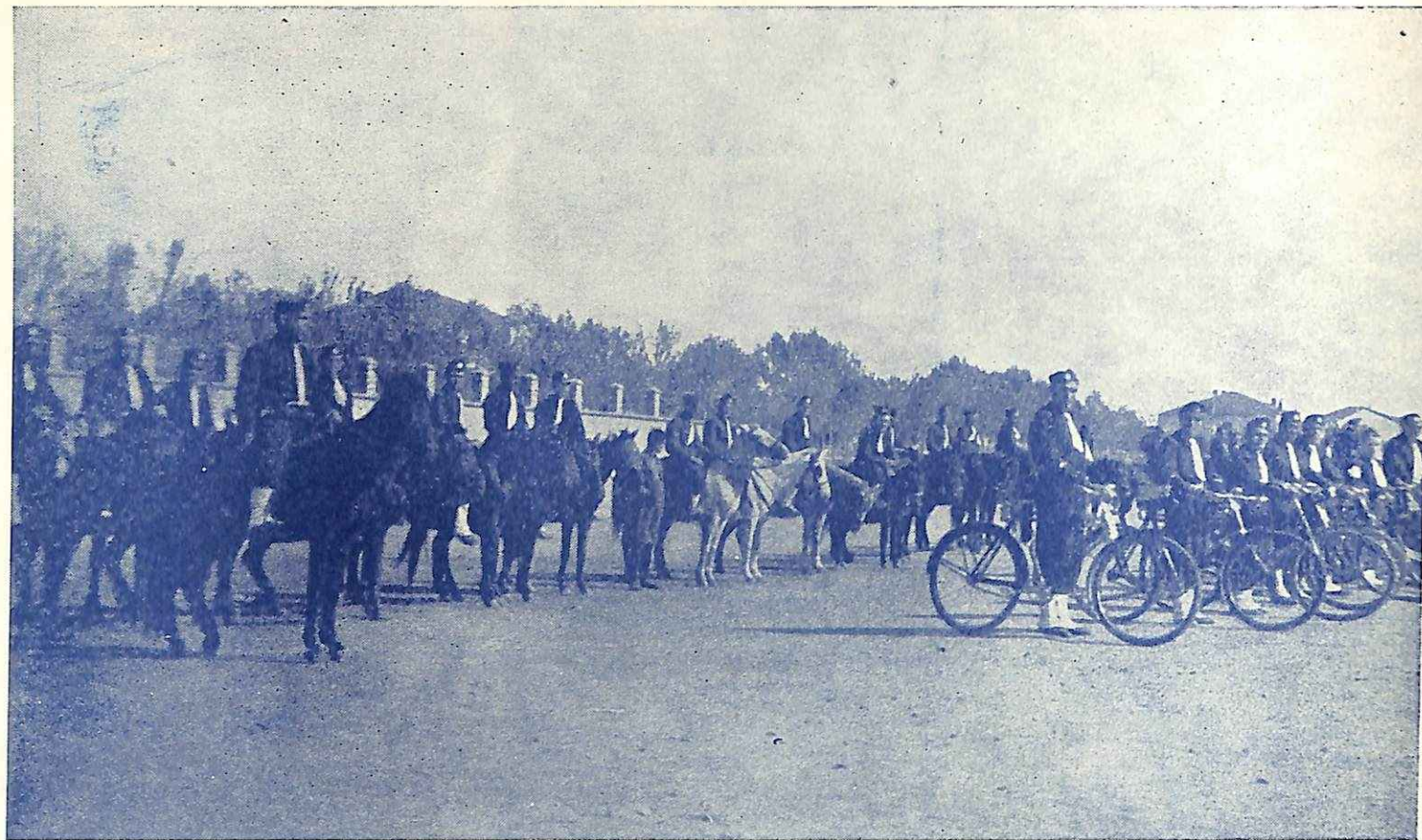
Στὸν πόλεμον μαννοῦλα μου
θὰ μὲ φυλάξῃ ἡ εὐχὴ σου
καὶ γιὰ γλυκεῖα παρρηγορία
θὰ ἔχω τὸ φιλὶ σου.

Μὴν κλαῖς καὶ νικητὴς, γοργὰ
κοντὰ σου θὰ γυρίσω.
Τώρα μαννοῦλα μου ἔχε γιὰ
πάω νὰ πολεμήσω.

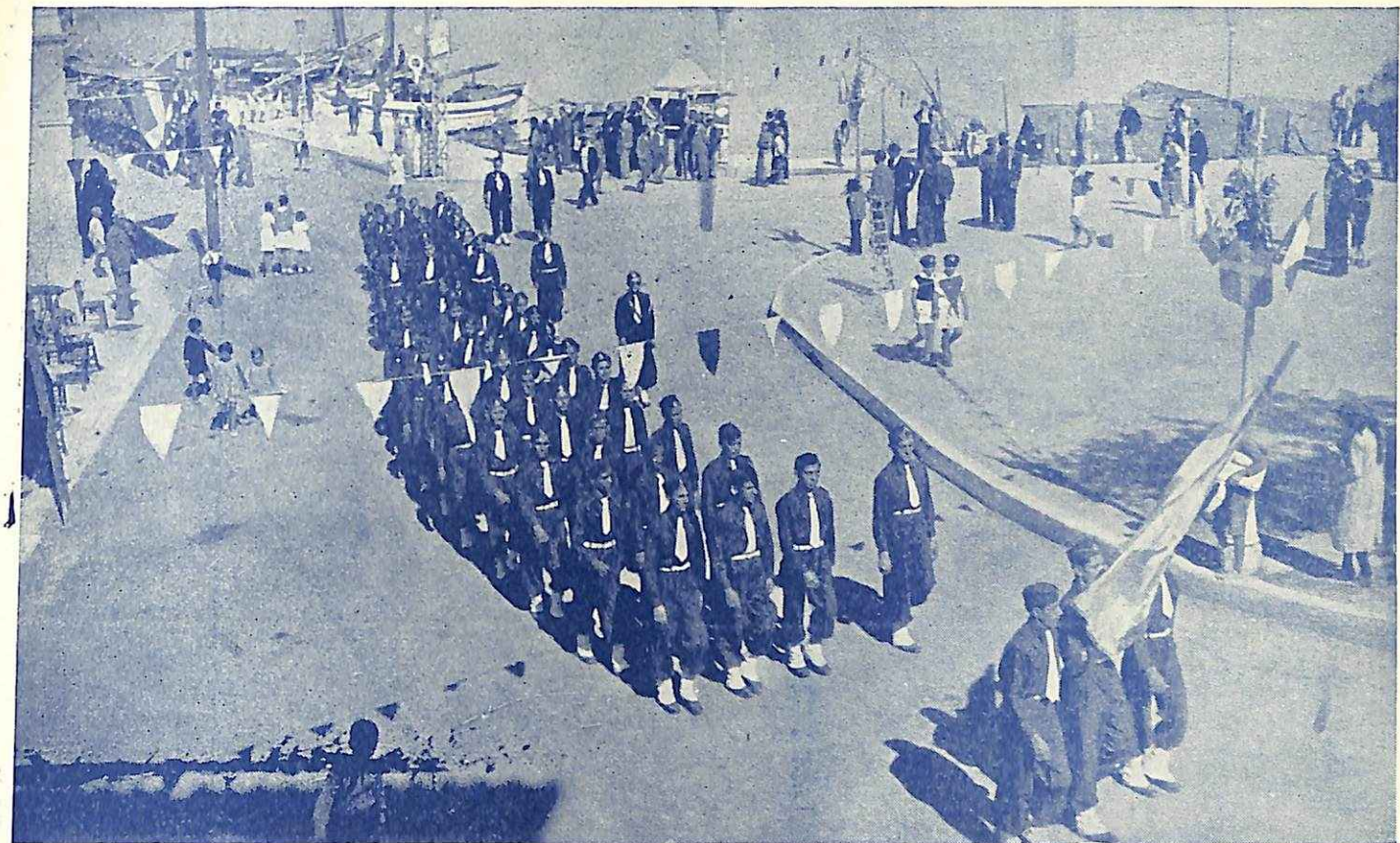
ΝΤΟΡΑ ΑΡΤΕΛΑΡΗ

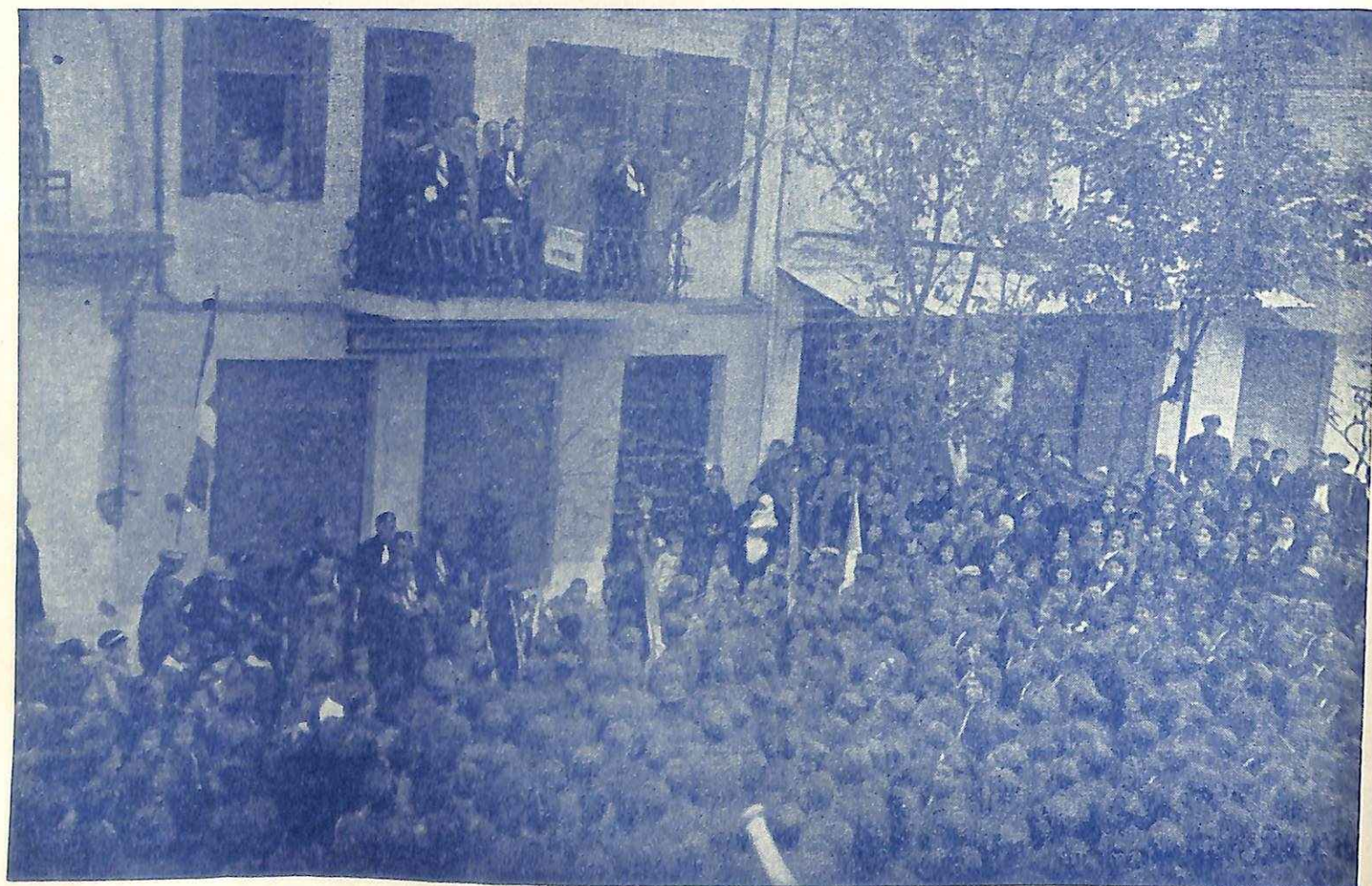
Ὁ μικρότερος Σκαπανεύς.

Ἐφιππον τμήμα καὶ ποδηλάται τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Ε. Ο. Ν. Φλωρίνης.

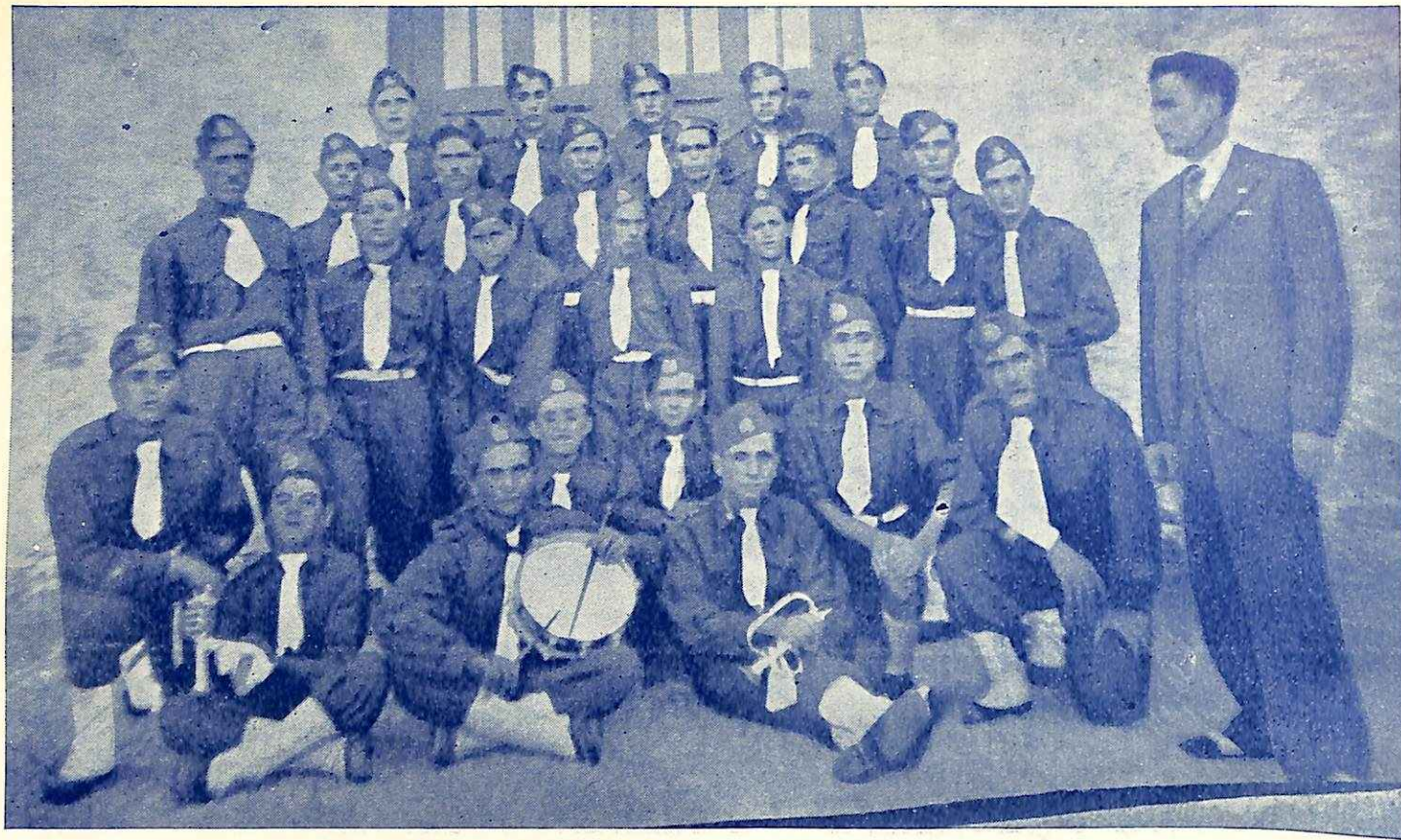
Παρέλασις τμήματος Ε.Ο.Ν. Λακωνίας.

Ὁ Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος κ. Ἀλέκος Κανελλόπουλος, κατὰ τὴν περιοδείαν του, ὁμιλῶν εἰς τοὺς Φαλαγγίτας Ἀξιουπόλεως Ἠλικίς.

Παρέλασις Φαλαγγιτῶν τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Λεσβοῦ.

Φαλαγγίται από τὰ τμήματα τῶν Ἐπαρχιῶν μας.

Ὁ Νομάρχης Τρικκάλων καὶ Γενικὸς Ἐπόπτης τῆς Ε.Ο.Ν. ἀνοίγων τὸν πρῶτον λάκκον διὰ τὴν περιφερειακὴν δένδροφύτευσιν τοῦ Σταδίου Τρικκάλων.

Η ΣΕΛΙΣ

Τὴν κοριζοῦν

Φιλικές κουβέντες

ΕΣΟ ΦΙΛΟΚΑΛΟΣ...

Μιά κοπέλλα εἶναι ἀπαραίτητο νὰ προσέχη τὴν ἐμφάνισίν της. Εἶναι μία ἰδιότης κυρίως γυναικεία καὶ πρέπει νὰ τὴν θυμώμαστε σὲ ὅλα μας τὰ χρόνια.

Τὸ ζήτημα τῆς καλαισθησίας τὸ θεωρῶ ἕνα ἀπὸ τοὺς σπουδαιότερους παράγοντας στὴ ζωὴ. Τὴν φιλοκαλία ὅμως τὴν μὴ νοσηρὰ καὶ παραγνωρισμένη, τὴν φιλοκαλία πού δὲν βγαίνει ἀπὸ τὰ ὄρια καὶ πού εἶναι ἀπαραίτητος.

Δὲν ἀπαιτοῦνται χρήματα γιὰ νὰ εἶναι κανεὶς εὐπαρουσίαστος. Καὶ ἡ πιὸ φτωχὴ κοπέλλα μπορεῖ νὰ εἶναι πάντα εὐπαρουσίαστη, προσέχοντας τοὺς βασικοὺς νόμους μιᾶς καθὼς πρέπει ἐμφανίσεως. Κι' αὐτοὶ εἶναι ἡ καθαριότης τοῦ σώματος καὶ τῆς ἐνδυμασίας. Δὲν ὑπάρχει ἀσχημότερο πρᾶγμα ἀπὸ τὸ νὰ ἔχη μιὰ κοπέλλα ἀκάθαρτο λαιμό, χέρια, νύχια μακρὰ, πολλὲς φορὲς καὶ ἀκάθαρτα ἢ ἀποκρουστικὰ βυμμένα. Εἶναι καὶ τὰ δύο ἐξ ἴσου ἀντιασθητικά.

Ἡ πάστρα, ἀφοπλίζει, ἐπιβάλλεται. Ἐνα καθαρὸ καὶ καλοσιδερωμένο φόρεμα ὅσο πρόστυχο καὶ παλιὸ καὶ ἂν εἶναι, παίρνει τὴν ὀψιν καινούργιου. Ἀς προσέχωμε στὴν ἐκλογὴ τοῦ χρώματος, τὰ μὴ κτυπητά, εἶναι πιὸ ἐλκυστικά καὶ δὲν κουράζουν, ἰδίως ὅταν δὲν μπορῇ νὰ ἀλλάξῃ κανεὶς συχνά.

Καὶ ἐπίσης πού πρέπει νὰ προσέχη πολὺ ἕνα κορίτσι, εἶναι τὸ ζήτημα τῆς κομμώσεως. Καὶ ἡ μικρότερη λεπτομέρεια ἀλλάζει τὴν ἔκφρασι. Τὰ μαλλιά πρέπει νὰ μένουν πάντα σὸ φυσικὸ τους χρῶμα καὶ εἶδος. Εἶναι πολὺ ἀσχημο παίγνιδι νὰ συναγωνίζωμαστε τὴν φύσιν, γι' αὐτὸ καὶ τὶς περισσότερες φορὲς βγαίνουμε ζημιωμένες.

Ἐνα καλοκενισμένο καὶ συμμαζεμένο κεφάλι εἶναι ἀπαραίτητος ὅρος γιὰ μιὰ καλὴ ἐμφάνισιν, πού θὰ μᾶς βοηθήσῃ πάντα στὴ ζωὴ μας.

Δὲν εἶναι δυνατόν μιὰ νέα μὴ δίνοντας καμμιά προσοχὴ σὲ παρουσιαστικὸ της, νὰ βγῇ μὲ ἀξιώσεις στὴ ζωὴ. Ὅχι. Θὰ ἀποτύχῃ.

Ὅσο ἀπασχολημένη καὶ ἂν εἶναι πρέπει νὰ βρῇ πάντα λίγον καιρὸ νὰ διαθέσῃ γιὰ τὸν ἑαυτὸν της. Τὸ ζήτημα αὐτὸ τὸ τόσο σοβαρὸ δὲν πρέπει ὅμως νὰ γίνῃ καὶ ἡ μόνη μας φροντίδα. Ἀλλοίμονο σὲ ἐκείνην πού θὰ ἀπασχοληθῇ μόνον μὲ τὸ τί θὰ φορέσῃ καὶ τὸ πῶς θὰ χτενισθῇ. Χάνει ἀσκοπα τὸν καιρὸ της. Δὲν πρέπει νὰ γίνωμε τὸν καιρὸν τῶν ἀκρων καὶ ὑπερβολικῶν, νὰ μάθωμε ὅμως ποιά εἶναι τὰ βασικά καὶ ἀπαραίτητα ἀχνάρια πού πρέπει νὰ ἀκολουθοῦμε καὶ νὰ θυμώμαστε πάντα κατὰ πού ἔλεγον οἱ γιαιγιᾶδες μας: «Πᾶν μέτρον ἄριστον». Ἐσο φιλόκαλος, ἀλλὰ μὴ καλλωπιστής.

ΧΡΙΣΤΙΝΑ

ΠΡΑΚΤΙΚΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

Πῶς νὰ καθαρίζετε τοὺς λεκέδες

Οἱ λεκέδες ἀπὸ λίπη καθαρίζονται μὲ πλύσιμο μὲ σαποῦνι καὶ ποτάσα.

Οἱ λεκέδες ἀπὸ λαδομπογιές, βερνίκια, ρετσίνα, βουλοκέρι, καθαρίζονται μὲ νέφτι, οἰνόπνευμα ἢ κολώνια. Κατόπιν πλύσιμο καὶ σαπούνισμα.

Οἱ λεκέδες ἀπὸ φυτικὰ χρώματα, φρούτα, κόκκινο μελάνι, κόκκινο κρασί καθαρίζονται μὲ ἀτμούς θείου ἢ ζεστὸ χλωριούχο νερὸ.

Οἱ λεκέδες ἀπὸ κερὶ καθαρίζονται μὲ οἶνον πνευμα συμπευκνωμένο, ἢ τοποθετώντας ἕνα κομμάτι σουπόχαρτο ἐπάνω στὸ λεκὲ καὶ σιδερώνοντάς το μὲ ζεστὸ σίδερο.

Οἱ λεκέδες ἀπὸ σκουριά καθαρίζονται μὲ δεσλικὸν ὀξὺ θερμὸ ἢ ὑδροχλωρικὸ ὀξὺ διαλελυμένο. Κατόπιν ρινίσματα κασιτέρου.

Οἱ λεκέδες ἀπὸ αἷμα καθαρίζονται μὲ ἀπλὸ πλύσιμο μὲ χλιαρὸ νερὸ.

Οἱ λεκέδες ἀπὸ ἀσέστη καθαρίζονται μὲ ἀπλὸ πλύσιμο.

Οἱ λεκέδες ἀπὸ ὀξέα, ξύδι, ξυνά φρούτα καθαρίζονται μὲ πλύσιμο μὲ χλωριούχο νερὸ ζεστὸ.

Γιὰ ὅσες ἔχουν ραπτομηχανή

Κάθε νέα, πού ἔχει ραπτομηχανή, πρέπει νὰ ἔρῃ κατὰ βάθος τὰ διάφορα «μυστικά» τῆς κατασκευῆς της καὶ νὰ εἶναι εἰς θέσιν νὰ κἄνῃ πλήρη χρῆσιν τῶν ἐξαρτημάτων μὲ τὰ ὅποια εἶναι πάντοτε ἐφοδισμένη.

Μιὰ ραπτομηχανὴ γιὰ νὰ λειτουργῇ κανονικὰ καὶ ἱκανοποιητικὰ, ἀπαιτεῖται μεγάλες φροντίδες. Οἱ χειρότεροι ἐχθροὶ της εἶναι ἡ

ὕγρασις καὶ ἡ σκόνη. Γι' αὐτὸ, ὅταν δὲν βρίσκειται ἐν χρῆσει, πρέπει νὰ εἶναι καλοσκεπασμένη καὶ τοποθετημένη μέσα σ' ἕνα θερμὸ καὶ ξηρὸ δωμάτιο.

Ἐσωτερικῶς, ἡ μηχανὴ πρέπει νὰ καθαρίζεται ὅσον τὸ δυνατόν συχνότερα μὲ ἕνα λαδωμένο πανί καὶ κατόπιν νὰ σκουπίζεται μὲ ἕνα στεγνὸ κομμάτι ὕφασμα.

Ἐσωτερικῶς, τὸ τακτικὸ λάδωμα εἶναι ἀπαραίτητο γιὰ μιὰ ραπτομηχανὴ πού βρίσκειται σὲ συνεχὴ χρῆσιν. Τὸ λάδι (μηχανο-λάδι) πρέπει νὰ εἶναι ἐξ αἰρετικῆς ποιότητος. Λάδι μετρίως ἢ κατωτέρας ποιότητος καταστρέφει τὴν ραπτομηχανή.

Μετά τὸ λάδωμα, ἡ τρυπίστis, γύρω ἀπὸ τὴν ὁποίαν μένει πάντοτε λίγο λάδι, πρέπει νὰ σκουπίζονται ἐπιμελῶς καὶ ἡ μηχανὴ νὰ λειτουργῇ μὲ μεγάλῃ ταχύτητα ἐπὶ δύο ἢ τρία λεπτά. Ἀν τύχῃ καὶ μεταχειρισθῇ ἀργότερα κατωτέρας ποιότητος καὶ θελήσῃτε ἀργότερα νὰ καθαρίσετε τὴν μηχανήν σας, χύσετε λίγη παραφίνη μέσα στὴν τρυπίστis. Περιμένετε μερικὰ λεπτά καὶ, κατόπιν, λαδώστε τὴν μὲ λάδι καλῆς ποιότητος.

Ἀπαραίτητο ἐπίσης εἶναι καὶ τὸ γενικὸ καθαρίσμιον τῆς ραπτομηχανῆς, πού πρέπει νὰ γίνεταί κάθε δύο ἢ τρεῖς μῆνες — γιὰ τὴν μηχανὴν πού βρίσκειται σὲ διαρκὴ χρῆσιν — περιλαμβανόμεναι τὸν ντεμοντάρισμα, τὸ καθαρίσμιον τῶν «στοιχείων» τῆς μηχανῆς μὲ σμα ὅλων τῶν «στοιχείων» τῆς μηχανῆς πού εἶναι λαδωμένο πανί καὶ τὸ ρεμοντάρισμα πού ἀπαιτεῖται μεγάλῃ προσοχῇ.

Τελευταίως ἔχουν διαδοθῇ καταπληκτικὰ ἢ ηλεκτροκίνητες ραπτομηχανές, ἡ ὁποῖες ἐκτός ἀπὸ τὴν μεγάλῃ ταχύτητα (800 βελονιές τὸ

λεπτό), παρουσιάζουν τὸ σπουδαιότατο πλεονέκτημα ν' ἀφήνουν ἐλεύθερα καὶ τὰ δύο χέρια.

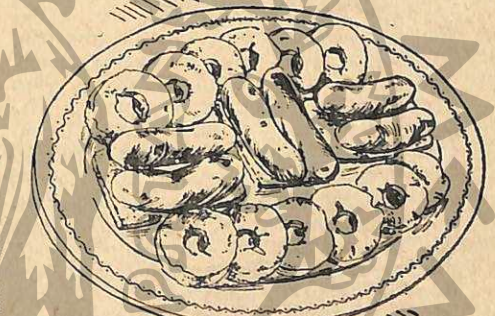
Κάθε ραπτομηχανὴ μπορεῖ νὰ μετατραπῇ εὐκολώτατα σὲ ηλεκτροκίνητη, χάρις σ' ἕνα μικρὸ μοτέρ πού ἐφαρμόζεται στὸν τροχό. Μιὰ μικρὴ διακλάδωσις ἐπιτρέπει τὴν τοποθέτησιν μιᾶς λαμπτήρας κοντὰ στὴ βελὸν καὶ ἔτσι ἔχετε ὄχι μόνον οἰκονομία φωτισμοῦ, ἀλλὰ καὶ δὲν κουράζονται τὰ μάτια σας.

Μάδετε νὰ μαγειρεύετε

Κοτολέττες ἂ λὰ Καταλάν. — Τσιγαρίζετε ἑλαφρὰ τὶς κοτολέττες, ἀφοῦ προηγουμένως τὶς ἀλατίσετε καὶ πιπερώσετε. Ὑστερα τσιγαρίζετε μὲ λάδι λίγο ψιλοκομμένο κρεμμύδι καὶ ἂν θέλετε καὶ σκόρδο, ὅστερα τὸ σβύνετε μὲ λίγο ζουμί κρέατος προσθέτοντες λίγο ψιλοκομμένο μαϊντανὸ καὶ ὅ,τι ἄλλο κυριαδικὸ σας ἀρέσει, ὥς καὶ ἕνα λεμόνι σπημένο. Τότε ρίχνετε καὶ τὶς κοτολέττες καὶ τὶς ἀφήνετε νὰ βράσουν, προσθέτοντες ἐν ἀνάγκῃ ζουμί ὥσπου νὰ ψηθοῦν καὶ νὰ μείνῃ καὶ σάλτσα ἀρκετὴ.

Τὶς σερβίρετε μὲ γαρνιτούραν πατάτες καὶ χόρτα πουρέ.

Σουτζουκάκια Σμυρναικά. — Ἐτοιμάζουμε κιμὰ ὅπως γιὰ τοὺς κεφτέδες βάζοντας $\frac{3}{4}$ ψαχνοῦ καὶ $\frac{1}{4}$ πάχους, ζυμώνουμε καλὰ καὶ μὲ τὰ ἴδια ὕλικά ὅπως τοὺς κεφτέδες — δηλαδή μὲ ψίχα ψωμιοῦ, κρεμμύδι ψιλοκομμένο, βούτυρο, μαϊντανό, τυρὶ τριμμένο, αὐγά, δίδσμο, μπαχαρικά καὶ λίγο σκόρδο. Πλάθουμε μὲ ἀλευρὶ σὲ σχῆμα μακρουλῶ καὶ τηγανίζουμε ἐλαφρὰ. Ἀκολουθῶς τοποθετοῦμε σὲ μιὰ κατσαρόλα 7-8 κουταλιές ντομάτα πουρέ, ἕνα ποτηράκι κρασί ἄσπρο, 2 κουταλιές ξύδι, πιπέρη καὶ βάζουμε νὰ βράσουν μισὴ ὥρα μὲ τὰ σουτζουκάκια. Πρέπει ἡ σάλτσα νὰ εἶναι τόσο, ὥστε νὰ σκεπάζῃ τὰ σουτζουκάκια πρὸ τοῦ βρασίματος.

Ἐνα ἐπίπλο, πού μπορεῖ νὰ συνοδεύῃ ἕνα πρόχειρο ἑτοιμασμένο γεῦμα καὶ πού εἶναι πολὺ ἐπιτυχημένο, ἐτοιμάζεται ὥς ἑξῆς: Ἀπάνω σὲ φέτες ψητοῦ κρέατος βάζετε ψημένα στὴν οἰκία λουκανικά καὶ τὰ γαρνίρετε δόγυρα μὲ στρουγγυλὲς κομμένες φέτες μήλου, οἱ ὁποῖες εἶναι ἐπίσης φωτισμοῦ.

ΙΟΥΛΙΟΝ ΒΕΡΝ / Δεύτερη πατρίδα

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Έκει, στο νησάκι εκείνο, στην είσοδο του δρμού της Σωτηρίας, ανταλλάχθηκαν οι τελευταίοι αποχαιρετισμοί, ενώ η μεγάλη βάρκα πήγαινε στην κορβέτα με τις αποσκευές. Σφιγταγκαλιάσθηκαν και φιλήθηκαν πολλές, πολλές φορές. Γι' αλληλογραφία δεν μπορούσε να γίνει λόγος, αφού κανένα μέσο συγκοινωνίας δεν υπήρχε μεταξύ Αγγλίας και Νέας Ελβετίας. Όχι! το μόνο που έλεγαν, που υποσχόνταν, που εύχονταν, ήταν να ξαναβιώσουν το γρηγορότερο, να ξαναγυρίσουν, να ξεακολουθήσουν τη ζωή τους μαζί. Έπειτα ήλθε μία βάρκα από τον «Ξιφία», πήρε την Τζέννυ Μόντροζ, την Ντόλλ Ουόλστον, τη δεύτερη έμπιστευμένη στις φροντίδες της πρώτης, τον Φρίτς και τον Φραγκίσκο, και τους πήγε στην κορβέτα. «Υστερ' από μισή ώρα, το πλοίο σηκώσε την άγκυρα και με καλό βορειοανατολικό άνεμο, βγήκε στ' ανοικτά, αφού χαιρέτησε με τρεις κανονίες τη σημαία της Νέας Ελβετίας.

Στις τρεις αυτές κανονίες αποκρίθηκαν άλλες τρεις, που τις έριξαν ο Έρνέστος κι ο Τζάκ από το νησάκι του Καρχαρία. «Υστερ' από μία ώρα, τα ψηλότερα πανιά του «Ξιφία» χάθηκαν πίσω από τους τελευταίους βράχους του Ακρωτηρίου της Ψεύτικης Ελπίδας.

Δ'.

Θα συνοψίσουμε εδώ την ιστορία των δέκα πρώτων χρόνων, που είχαν περάσει οι ναυαγοί του «Λάνδλорδ» στη Νέα Ελβετία, — μία ιστορία που πρέπει να την μάθει ο αναγνώστης.

Στις 7 του Οκτώβρη του 1803, μία οικογένεια ρίχθηκε σε μιάν άγνωστη γη, στα δυτικά του Ίνδικου Ωκεανού. Ο άρχηγος αυτής της οικογενείας λεγόταν Ζάν Ζερμάττ κι ήταν Έλβετός ή γυναίκα του λεγόταν Μπέτση. Ο πρώτος ήταν τριανταπέντε χρόνων, η δεύτερη τριανταδύο. Κι είχαν τέσσερα παιδιά, τέσσερους γιουούς: τόν Φρίτς, δεκαπέντε χρόνων, τόν Έρνέστο δώδεκα, τόν Τζάκ, δέκα, και τόν Φραγκίσκο, έξη.

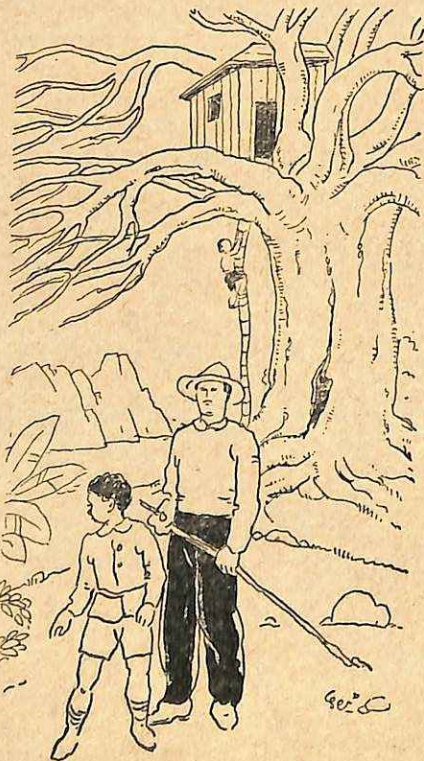
Ήταν η έβδομη ημέρα μιάς τρομεράς τρικυμίας, που είχε βγάλει από το δρόμο του το «Λάνδλорδ», — το πλοίο που έταξίδευε η οικογένεια Ζερμάττ, — στην άπεραντη εκείνη θάλασσα. Σπρωχνόμενο κατά τόν νοτιά περισσότερο απ' όσο έπρεπε, είχε περάσει πρό πολλού την Μπαταβία, όπου είχε σκοπό να φθάσει, κι έπεσε ξαφνικά σε κάτι έζρες, — σ' ένα σωρό βράχων, δυο λεύγες από την ακτή.

Ο κ. Ζερμάττ ήταν άντρας εύφυης και μορφωμένος, ή κυρία Ζερμάττ γυναίκα γενναία κι άφωσιωμένη. Τά

παιδιά τους παρουσιάζανε χαρακτηριστικούς: ο Φρίτς ήταν άτρόμητος και δεξιός, ο Έρνέστος, ο πιο σοβάρος κι ο πιο φιλομαθής απ' όλους, αλλά κάπως ιδιόρρυθμος, ο Τζάκ πολύ άσυλλόγιστος και πολύ τσαχπίνης, ο Φραγκίσκος, μικρός ακόμα σχεδόν νήπιος. Ήταν όμως μία οικογένεια πολύ αγαπημένη, πολύ ένωμένη, ικανή να τά βγάξει πέρας, ακόμα και στην πιο φοβερή περίσταση όπου την έριξε ή κακοτυχία. Έπειτα, ένα βαθύ θρησκευτικό αίσθημα τους έμπύχωνε όλους. Είχαν την άπλη κι' ειλικρινή εκείνη πίστι των Χριστιανών, που δεν συζητούν τά διδάγματα της Έκκλησίας, την πίστι εκείνη που μένει άκλόνητη σ' όλη τη ζωή.

Γιά ποιά λόγο ο κ. Ζερμάττ είχε άναχωρήσει από την πατρίδα του, αφού εξέκαμε τά όλίγα κτήματά του; Ο σκοπός του ήταν να έγκατασταθή σε καμιά από τίς όλλανδικές εκείνες όπερωκεάνειες άποικίες, που βρισκόντανε τότε σε μεγάλη άκμή και ίκανοποιούσαν γενναία τους ανθρώπους της έργασίας. Ο κ. Ζερμάττ μετανάστευε με την οικογένειά του για να έργασθί έκεί πέρας, να πλουτίσει, να εύτυχίσει.

«Υστερ' από λαμπρό ταξίδι στον Ατλαντικό και στη θάλασσα των Ινδιών, τό πλοίο, που έφερε τόν κ. Ζερμάττ και την οικογένειά του, έναυα-

Αυτή είναι ή γερακοφυλλιά

γησε. Απ' όλο τό πλήρωμα κι' απ' όλους τούς έπιβάτες του «Λάνδλорδ», μόνον αυτός, ή γυναίκα του και τά παιδιά του γλυτώσανε. Βρέθηκαν όμως κι' αυτοί στην άνάγκη να έγκαταλείψουν χωρίς άναβολή τό πλοίο εκείνο, τό σφηνωμένο ανάμεσα στους βράχους. Με σπασμένα ξάρτια, με έσχισμένα πλευρά, στη διάκρισι των κυμάτων τού Ωκεανού, έκινδύνευε να διαλυθί στην πρώτη τρικυμία και να σκορπισθί σε συντρίμια.

Ο κ. Ζερμάττ, βοηθούμενος από τούς γιουούς του, κατάφερε να συνδέσει με σχοινιά και με σανίδια πέντ' έξη βαρέλια και να σχηματίσει έτσι ένα είδος βάρκας, όπου τό ίδιο βράδυ έπιβιβάσθηκε όλη ή οικογένεια. Η θάλασσα είχε γαληνεύσει πάλι κι' ή παλίρροια έσπρωχνε πρός την άκρογιαλιά. Κι' ή άλλόκοτη εκείνη βάρκα, αφού άφησε άριστερά ένα μακρύ άκρωτήρι, μπήκε κι' άραξε σ' ένα μικρό κόλπο, όπου χυνόταν ένα ποταμάκι.

Μόλις έβγαλαν έξω τά διάφορα πράγματα που είχαν πάρει από τό πλοίο, έστησαν μία σκηνή στο μέρος εκείνο, που άργότερα όνομάσθηκε Ζιλτχάιμ. Λίγο-λίγο ή πρώτη αυτή έγκατάσταση συμπληρώθηκε και με άλλα πράγματα, που ο κύριος Ζερμάττ με τούς γιουούς του, τίς άκόλουθες ήμέρες, κουβάλησε από τό πλοίο: σκεύη, εργαλεία, έπιπλα, κρεβάτια, στρώματα, σκεπάσματα, παστά κρέατα, κονσέρβες διάφορες, βαρέλια με κρασί και με ρακή, όπρια, σπόρους, φυτά, κυνηγετικά όπλα, κιβώτια με μπισκότα, τυριά, ζαμπόνια, ρούχα, άσπρόρουχα, — τέλος πάντων, με ό,τι μπορούσε να βρη στο άμπάρι ενός πλοίου τετρακοσίων τόννων και να μεταφερθί για τίς άνάγκες μιάς νέας άποικίας.

Στην άκτή άλλως τε εκείνη άφθονούσε τό κυνήγι, και τριχωτό και φτερωτό. Έβλεπαν να περνούν κοπάδια από ίνδοχοίρους, — είδος λαγών με κεφάλι χοίρου, — όντάτρους, — είδος μοσχοποντικών, — άγριοχοίρους, αντίλοπες, έλάφια, πάπιες, χήνες, φραγκόκοττες.

Και στα νερά ενός δρμού, που άνοιγόταν πέρ' από τό στόμιο του ποταμιού, είχε σωλομούς, ρέγκες κι' ένα σωρό άλλα είδη ψαριών. Όσο για «θαλασσινά», ύπήρχαν στα βραχάκια της άκρογιαλιάς στρείδια, κτένια, χάθαρα, μύδια, άστακοί, καθουρομάνες, γαρίδες. Κι' ή γύρω έζοχη, που έκανε κασσάβα, μανιόκα, πατάτες, ήταν κατάφυτη από συκίες, βαμβακιές, καρυδιές, φοινικιές κι' άλλα δένδρα των τροπικών.

Έτσι, στη γη εκείνη, που δεν ήξεραν ούτε τόνόμά της, ούτε τη θέσι

της, ή ζωή των ναυαγών εκείνων φαίνόταν έξασφαλισμένη.

Πρέπει να προσέσουμε ότι και μερικά κατοικίδια ζώα κουβαλήθηκαν σιγά-σιγά από τό πλοίο στο Ζελτχάιμ: ο Τορκος, σκύλλος άγγλικός, ή Μπίλ, σκύλλα δανέζικη, δυο γίδες, έξη προβάτινες, ένας γάιδαρος, μιά αγελάδα κι' ένα πλήθος πουλιά της άούλης, πετεινοί, όρνιθες, ίνδιάνοι, χήνες, πάπιες, περιστέρια, που μπορούσαν να ζήσουν έξαίρετα στους βάλτους και στα λειβάδια, έκεί κοντά.

Τά τελευταία ταξίδια στο πλοίο τό άδειασαν όλως διόλου απ' ό,τι χρήσιμα ή πολύτιμα είχε. Πολλά κανόνια των τεσσάρων κουβαλήθηκαν στην ξηρά για την άμυνα της μικρής άποικίας, καθώς και μιά πινάσσα, έλαφρό πλοιάριο, είδος καϊκιού, που τ' άριθμημένα του κομμάτια μόδεσαν εύκολα να τα συνδέσουν, και που τ' όνόμασαν Έλισάβετ για τιμή της κυρίας Ζερμάττ.

Με τό πλοίο αυτό, που είχε χωρητικότητα δεκαπέντε τόννων, τετράγωνη πρύμνη και κάσαρο, ο κ. Ζερμάττ μπορούσε εύκολάτα να έπισκεφθί και τίς άλλες άκρογιαλιές της γής εκείνης, είτε κατά την άνατολή είτε κατά τη δύση, και να περάσει τό δυό γεγονικά άκρωτήρια, τό μυτερό εκείνο που εξέίχε κατά τό βοριά, και τό άλλο που άπλωνόταν μακρουλό άπέναντι στο Ζελτχάιμ.

Έπειδή τό στόμιο του μικρού ποταμιού ήταν τριγυρισμένο από ύψηλους βράχους, που έκαναν αρκετά δύσκολη την είσοδο, τό μέρος που είχαν διαλέξει για κατασκήνωσι φαίνόταν αρκετά προφυλαγμένο από άγρια ζώα και θηρία. Άλλα ένα πρόσλημα παρουσιαζόταν: ο κ. Ζερμάττ κι' οι όικοί του είχαν βγί σέ κανένα νησί, ή σέ καμιά ήπειρο του Ίνδικου Ωκεανού; Ίδου οι μόνες σχετικές μ' αυτό τό ζήτημα πληροφορίες που μόδεσε να λάβη από τίς σημειώσεις και τίς παρατηρήσεις του κυβερνήτη του Λάντλ ο ρ δ, ως την ήμέρα της καταστροφής:

Τό καράβι έπλησίαζε την Μπαταβία, όταν τό βρήκε ή μεγάλη τρικυμία. Έξη όλόκληρα ήμερονύκτια έπάλαψε με τά κύματα και τούς άνέμους, που τό είχαν βγάλει βέβαια από τό δρόμο του και τό έσπρωχναν όλοένα πρός τά νοτιοανατολικά. Την παραμονή του ναυαγίου, ο κυβερνήτης είχε κάμει τόν άκόλουθο προσδιορισμό του γεωγραφικού σημείου: 13°40' νότιο πλάτος, 114°5' άνατολικό μήκος από τη νήσο Φέρο των Καναριών.

Έπειδή ο άνεμος φυσούσε έξακολουθητικά και σταθερά βόρειος, μπορούσε να παραδεχθί κανείς πως τό μήκος αυτό δεν είχε αλλάξει πολύ. Όστε κρατώντας τόν μεσημβρινό στην έκατοστή δέκατη τέταρτη μοίρα, — και τόσο θά ήταν όπάνω κάτω, — ο κ. Ζερμάττ κατώρθωσε να προσδιορίσει και τό πλάτος, με μιά παρατήρησι που έκαμε με τόν έ ξ ά ν τ α, και να φθάσει στο συμπέρασμα ότι τό Λ ά ν τ λ ο ρ δ μόνον έξη μοίρες περίπου είχε ξεμακρύνει, (έκαστο χιλιόμετρο), και ότι ή άκτή του Ζελτχάιμ μπορούσε να περιλαμβάνεται μεταξύ του δεκάτου ένατου και του είκοστου παράλληλου κύλου.

(Συνέχεια εις τό έπόμενο)

Μικρή Έγκυκλοπαιδεία

ΕΝΑΣ ΚΡΥΜΜΕΝΟΣ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΑ ΠΑΓΟΒΟΥΝΑ ΤΗΣ ΓΡΟΙΛΑΝΔΙΑΣ

Έάν μπορούσατε να έπισκεφθίτε τά διάφορα μουσειά της Εύρώπης, όπου είναι έκτεθειμένα διάφορα κοστούμια και άλλα άντικείμενα του παλιού καιρού, ήτοι μαντώ, πανταλόνια, γιλέκα, σακκάκια, καπέλλα και λοιπά, θά δυσκολευόσαστε ίσως να πιστέψετε ότι όλα αυτά βρέθηκαν τελευταίως κάτω από τά παγόβουνα της Γροιλανδίας. Και να πως εξηγείται τό φαινόμενο. Η Γροιλανδία ήταν πριν από χιλιάδες χρόνια ένα νησί

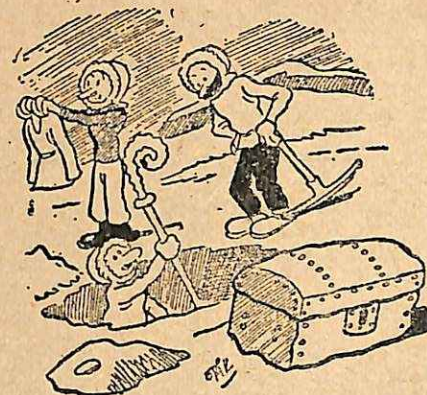
ταξίδια όμως από την Εύρώπη έξακολουθούσαν να είναι πολυδάπανα και επικίνδυνα. Στάς άρχάς του 14ου αιώνα ένέσκηψε στη Δανιμαρκία και στη Νορβηγία ή χολέρα, που άπεδεκάτιζε τούς κατοίκους.

Από τότε τό νησί δεν άκούσθηκε καθόλου και πολλοί άμφέβαλλαν και για την ύπαρξί του. Κατά την έποχή όμως αυτήν της σιωπής και του μυστηρίου πουν έκάλυπτε τό μακρινό νησί, είχε γίνει μία νέα έπιδρομή Έσκιμώων. Οι έπιδρομείς φθάσαντες σ' αυτό έπεδόθησαν σε σφαγές και λεηλασίες κρηδευόμενες άπηνή πόλεμον κατά των έγκατασταθέντων και λησμονηθέντων σχεδόν στο νησί Εύρωπαιών. Οι Έσκιμώοι έπεβλήθησαν με την άγριότητα τους και κυριεύσαν την Γροιλανδία, όπως άπαράλλακτα έκαμαν και οι βάρβαροι Φράγκοι μαζί με άλλες φυλές που

έκυριεύσαν την άρχαία Γαλατία, εις τάς άρχάς του μεσαίωνα. Η κυριαρχία των Έσκιμώων βέβαια σταξε 200 χρόνια. Κατά τόν 17ον αιώνα οι Δανοί ένδιεφέρθησαν εκ νέου για την τύχη του νησιού. Τό άνεκάλυψαν ακόμα μιά φορά και βρήκαν τώρα σ' αυτό όλα τά λείψανα των προγόνων τους, ήτοι τίς έκκλησίες, τίς έπαύλεις, τά ένδύματα και άλλα. Τά τελευταία χρόνια, νέαι άνασκαφάι που έγιναν, άπεκάλυψαν και άλλα ύπολείμματα τέχνης, τά όποία είχαν τότε φέρι οι Νορβηγοί από την πολιτισμένη Εύρώπην.

Τί έστοίχισεν ή άνακάλυψις της Άμερικής

Όταν ο Κολόμβος άνεχώρησε στα 1492 διά να άνακαλύψη τόν Νέον Κόσμον, έλαβε τά κεφάλαια που έχρειάσθη διά τό πολυμυρόν αυτό ταξίδι από τόν Βασιλέα της Ισπανίας. Πολλοί ειδικοί βεβαιώνουν ότι τό ταξίδι αυτό του Κολόμβου έστοίχισε στο Βασιλέα πολλά έκατομμύρια φράγκα. Τά τρία πλοία: ή «Σάντα Μαρία», ή «Νίνα» και ή «Πίντα» διά να κατασκευασθύν και να γίνουν καθ' όλα έτοιμα διά τόν πλοούν, έκδόσαν τό ίσότιμον των 4.000 πεζό (χρημάτων Άργεντινών), ήτοι περί τάς 24.000 φράγκα, μαζί δε με τά χρήματα των άξιωματικών και του προσωπικού άνέρχονται εις 70.000 φράγκα.

Η «ΝΕΟΛΑΙΑ» ευχαρίστως αφιερώνει ειδικήν σελίδα διά την αλιείαν, ένα κλάδον ὁ ὁποῖος ἤρχισε καὶ αὐτὸς νὰ προσέχεται καὶ νὰ ἐνισχύεται καὶ νὰ ὀρθοποδῇ κάτω ἀπὸ τὴν πνοὴν τοῦ Νέου Κράτους τῆς 4ης Αὐγούστου, ἀποτελὼν μαζί με τὴν γεωργίαν ἕνα σπουδαῖον παράγοντα τοῦ ἐθνικοῦ μας πλούτου.

Εἰδικὸς ἰχθυολόγος θὰ δώσῃ τὴν ἱστορίαν τῆς ἀλιείας καὶ μαζί ὅσα ἀφοροῦν τὴν τέχνην τοῦ ψαρέματος.

Ἡ ἀλιεία διὰ μέσου τῶν αἰώνων

Ἡ ἀλιεία, ὅπως καὶ τὸ κυνήγι, ὑπῆρξαν αἱ ἀρχαῖοτάται καὶ αἱ περισσώτερον πρωτογενεῖς τέχναι τοῦ ἀνθρώπου. Οἱ πρῶτοι ἄνθρωποι, ὅπως καὶ πολλοὶ ἄγριοι λαοὶ τῆς σημερινῆς ἐποχῆς, ἔτρωγαν τὰ ψάρια πού ἔρριχναν τὰ κύματα στὴν ξηράν. Ἀργότερα τὰ ἔπιαναν ζωντανὰ μετὰ τὰ χέρια, μπαίνοντας στὸ νερὸ ἢ σκάπτοντας κατὰ τὸν χειμῶνα τρύπες στοὺς πάγους, κάτω ἀπὸ τοὺς ὁποῖους εὗρισκαν τὰ ψάρια.

Ἀλιευτικὰ ὄργανα ἄρχισαν νὰ μεταχειρίζονται μόνον ἀπὸ τοῦ τέλους τῆς τεταρτογενεὸς περιόδου. Εἰς τὰς ἀρχὰς μετεχειρίσθησαν αἰχμηρὰ ἐργαλεῖα, τὰ ὁποῖα κατεσκεύαζαν ἀπὸ πυρολίθους ἢ ὄσπα, καὶ κατόπιν μετεχειρίσθησαν τὰ καμάκια.

Τὰ πρῶτα ἀγκίστρα ἀνεφάνισαν κατὰ τὴν νεολιθικὴν ἐποχὴν καὶ ὀλίγον ἄργότερον, κατὰ τὴν ἰδίαν ἐποχὴν, καὶ τὰ δίκτυα. Ἰχθυη παναρχαίων δικτύων εὐρέθησαν εἰς τὸ Robenhausen.

Τὰ δίκτυα ἦσαν κατασκευασμένα ἀπὸ λινάρι καὶ ἔφερον ἀντὶ φελλῶν κομμάτια ξύλου κουκουναρίας καὶ ἀντὶ μολυβιδῶν διάτρητα λιθάρι.

Διάφορα ἦσαν τὰ ψάρια πού ἐψάρευαν οἱ ἀρχαῖοτάτοι πρόγονοί μας. Ὁ Steeskrup καὶ ὁ Worsaae ἐμελέτησαν τὰ πρὸς τὴν Βαλτικὴν θάλασσαν παράλια τῆς Δανίας, ὅπου εὗρον ἐντὸς σωροῦ χωμάτων ὑπολείμματα τροφῶν ἀνθρώπων τῆς λιθίνης ἐποχῆς. Αὐτὰ τὰ ὑπολείμματα ἀπετελοῦντο ἀπὸ ὄστρακα, σκελετοὺς ψαριῶν, ὄσπα ἐλάφων, ἀγριοχοίρων, λύκων, ἀρκτῶν, διαφόρων πτηνῶν κ.τ.λ. Ἡ ἔκτασις τῶν ὑπολειμμάτων τούτων ἦτο 350 περίπου μέτρων καὶ τὸ ὕψος τῶν 3 μέτρων. Παρόμοια ὑπολείμματα εὐρέθη-

σαν καὶ σὲ μερικά παράλια τῆς Μεσογείου θαλάσσης, εἰς τὴν Πορτογαλίαν, τὴν Σκωτίαν, τὴν Μασσαχουσέτην καὶ τὴν Νότιον Ἀμερικήν.

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω καταφαίνεται ὅτι ἡ ἀλιεία ἐξησκεῖτο εἰς εὐρυτάτην κλίμακα κατὰ τὴν ἀρχαιότητα, καθὼς πιστοποιεῖται ἀπὸ τὰς ἀναπαράστασεις τὰς ἀπεικονισμένας εἰς διάφορα Αἰγυπτιακὰ μνημεῖα καὶ Ἰνδικὰς κρύπτας.

Πολλοὶ ἀρχαῖοι συγγραφεῖς ἀναφέρουν ἔκτενῶς διὰ τὴν ἀλιείαν, ὅπως ὁ Ὀμηρὸς εἰς πολλὰ μέρη τῆς Ὀδυσσεΐας, ὁ Ἡσίοδος καὶ ἄλλοι πολλοί.

Οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες ἐθεώρουν τὴν ἀλιείαν ὡς τὴν πλέον ἐπικερδὴ τέχνην καὶ διὰ τὸν λόγον αὐτὸν εἶχον ἐγκαταστήσει εἰς τὸ Βυζάντιον, τὴν Σινώπην καὶ εἰς ἄλλας ἀκτὰς τοῦ Εὐεῖνου Πόντου μεγάλους σταθμοὺς διὰ τὸ πᾶστωμα τῶν ἰχθύων.

Καὶ οἱ Ρωμαῖοι, ἐπίσης, ἰδιαίτερος ἐφρόντιζαν διὰ τὴν ἀλιείαν, διότι καὶ κατὰ τὰ ἰδιωτικὰ καὶ κατὰ τὰ δημόσια γεύματά των ἔτρωγαν ἐν ἀφθονίᾳ ψάρια. Διὰ τὰς ἐργασίας τῶν ἰχθυοτροφείων τῶν διετήρουν χιλιάδας δούλων. Ἐψάρευαν δὲ ἀπὸ τῶν Σπηλῶν τοῦ Ἡρακλέους μέχρι τῆς Βρετανίας πρὸς βορρᾶν, καὶ πρὸς νότον μέχρι τῆς Αἰγύπτου καὶ τῆς Συρίας.

Διὰ τὴν ἀλιείαν οἱ ἀρχαῖοι Ρωμαῖοι ἐχρησιμοποιοῦν ἀγκίστρα, ἀρπάγας, καμάκια καὶ δίκτυα. Ὁ Αἰλιανὸς, ὁ Κολουμέλλας καὶ ὁ Κασσιανὸς περιγράφουν λεπτομερῶς τὸν τρόπον τῆς ἀλιείας καὶ τὰ ἀλιευτικὰ ὄργανα. Ὁ Ὀπιανὸς ἀναφέρει ὅτι ἡ διὰ τῶν πυρῶν ἀλιεία ἦτο λίαν διαδεδομένη. Ὁ Κικέρων ἀναφέρει διὰ τὴν περίφημον ἰχθυοτροφείαν τοῦ αὐτοκράτορος Κλαυδίου, τὰ ὁποῖα περιελάμβανον καὶ ἰχθύς ἐξωτικῶν χωρῶν. Ὁ Λούκουλλος ὁποῖος ἔμεινε παρομιῶδης διὰ τὴν γαστριμαργίαν του, ἐπρομηθεύετο διὰ τὰ γεύματά του ψάρια τὰ ὁποῖα ἐψάρευαν εἰς τὸν ποταμὸν Βόλγαν (Ρωσσία) καὶ πολλὰ εἶδη ἐνεκλήματιεν εἰς τὰ ἀπέραντα ἀκουαρία τοῦ (ἐνυδρείου).

Πολλοὶ Ρωμαῖοι συγγραφεῖς ἐσατίριζαν τὴν ἀλιείαν. Ὁ Ἰουβενάλης ἐδημιούργησε τίς πρὸς δηκτικὰς σατίρας τοῦ λαβῶν ὡς θέμα τὴν ἱστορίαν τοῦ «ῥυακος τοῦ Δομιτιανού». Εἰς τὸ «Σατιρικόν» του ὁ Πετρώνιος γράφει γενικῶς περὶ ἀλιείας καὶ ἰδίως διὰ τὰ «περίεργα γούστα» τῶν Ρωμαίων διὰ τὰ ψάρια. (Συνέχεια εἰς τὸ ἐπόμενον).

Τὸ ψάρεμα γιὰ ἑμᾶς τοὺς Ἕλληνες, πού ὀλόκληρη ἡ χώρα μας βρέχεται ἀπὸ θάλασσαν, πρέπει νὰ ἀποτελῇ μιά ἀπὸ τῆς διασκεδαστικώτερας ἀπασχολήσεως μας.

Ὁ καθένας ἢ ἡ καθεμία σας μπορεῖτε νὰ γίνετε εὐκολὰ ἕνας καλὸς ἐρασιτέχνης ψαράς. Γι' αὐτὸ δὲν χρειάζονται οὐτε πολλὰς γνώσεις, οὐτε μεγάλοι κόποι, ἀρκεῖ λίγη καλὴ θέλησις καὶ πολλὴ ὑπομονή.

Ὅπως γιὰ κάθε ἐργασία, ἔτσι καὶ γιὰ τὸ ψάρεμα χρειάζονται ὀργανισμένα ὄργανα καὶ σκεύη, γι' αὐτὸ κι' ἀρχίζομε ἀπ' αὐτὰ πού ἀναφέρομε πρὶο κάτω καὶ τὰ ὁποῖα εἶναι:

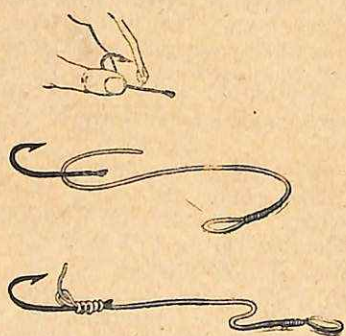
ΤΟ ΑΓΚΙΣΤΡΙ

Τοῦτο ἀποτελεῖται ἀπὸ ἕνα μικρὸ κυρτὸ γάντζο, ὁ ὁποῖος καταλήγει σὲ αἰχμηρὴ ἀκρὴ πού λέγεται ἀθέρας ἢ κεντρίδι. Ἀπ' τὴν ἐπάνω πλατεῖα μεριά τοῦ ἀγκιστρίου δένουμε τ' ἀρμίδι καὶ στὸν ἀθέρα κρεάμε τὸ δόλωμα. Κάθε ἀγκίστρι ἀποτελεῖται ἀπὸ τρία μέρη: τὴν λαθὴ, τὸν ἀγκῶνα καὶ τὸν ἀθέρα ἢ κεντρίδι. Τ' ἀγκίστρι εἶναι συνήθως κατασκευασμένο ἀπὸ χάλυβα. Ἀπ' τοὺς πολλοὺς τρόπους, μετὰ τοὺς ὁποῖους δένεται τ' ἀγκίστρι ἀπ' τὸ ἀρμίδι, ἀναφέρω τοὺς κυριώτερους:

α') Ἀγκίστρι μετὰ κρίκο: Αὐτοῦ τοῦ εἶδους τ' ἀγκίστρι εἶναι μεγάλο καὶ χρησιμεύει γιὰ τὸ ψάρεμα μεγάλων ψαριῶν. Γιὰ νὰ δένωμε τ' ἀγκίστρι αὐτὸ περνᾶμε τὴν τρίχα τ' ἀρμιδίου διὰ τὸν κρίκον ἀπ' τὸν κρίκον καὶ στὴν ἀκρὴ δένουμε ἕνα διπλὸ κόμπο.

β') Ἀγκίστρι μετὰ τρύπα: Περνάμε τὴν τρίχα τοῦ ἀρμιδίου ἀπ' τὴν ἀγκιστροτρυπὰ ἔπειτα ξαναπερνᾶμε τὴν ἀκρὴ τῆς τρίχας κοντὰ ἀπ' τὸ κεντρίδι καὶ τεντώνομε τίς δύο ἀκρες γιὰ νὰ γίνῃ κόμπος.

Πῶς δένουμε τὸ ἀγκίστρι

ἢ μακρουλὸ καὶ σπανίως τετράγωνον. Μερικοὶ μεταχειρίζονται ἀντὶ φελλοῦ ἕνα φτερό ἀπὸ χήνα ἢ ἕνα κομμάτι ἀπὸ καλάμι. Ὁ φελλὸς πρέπει νὰ εἶναι γερὸς, χωρὶς τρύπες καὶ ὅσο τὸ δυνατόν ἐλαφρὸς. Ὅταν διαλέξωμε τὸν κατάλληλον φελλόν, τρυπᾶμε αὐτὸν στὸ κέντρον ἀπὸ τὴ μιά ἀκρὴ ὡς τὴν ἄλλη μ' ἕνα βελονάκι κεντήματος, πού τὸ ἔχουμε πρῶτ' ἄπαντα κοκκινίσαι στὴ φωτιά. Μέσα ἀπ' τὴν σχηματισθεῖσα τρύπα περνᾶμε ἕνα φτερό καὶ διὰ μέσου τοῦ φτεροῦ τ' ἀρμίδι. Τέλος δένουμε στὶς ἀκρες τοῦ φελλοῦ ἀπὸ ἕνα κόμπο γιὰ νὰ στερεωθῇ καλὰ ὁ φελλὸς ἐπάνω στ' ἀρμίδι.

ΟΙ ΦΕΛΛΟΙ

Ὁ φελλὸς ἢ, καλύτερα, ἐπιπλωτήρ εἶναι ἕνα ἀπὸ τὰ σπουδαιότερα ὄργανα τοῦ ἀρμιδίου, γιὰ αὐτὸς μᾶς δείχνει πότε πρέπει νὰ τραβήξωμε τ' ἀγκίστρι γιὰ νὰ πιαστῇ ὁ ψάρι πού ἐφαγε τὸ δόλωμα. Συνήθως ὁ ἐπιπλωτήρ κατασκευάζεται ἀπὸ φελλὸν στρουγγυλόν.

Πολλοὶ ἀρχαῖοι συγγραφεῖς ἐσατίριζαν τὴν ἀλιείαν. Ὁ Ἰουβενάλης ἐδημιούργησε τίς πρὸς δηκτικὰς σατίρας τοῦ λαβῶν ὡς θέμα τὴν ἱστορίαν τοῦ «ῥυακος τοῦ Δομιτιανού». Εἰς τὸ «Σατιρικόν» του ὁ Πετρώνιος γράφει γενικῶς περὶ ἀλιείας καὶ ἰδίως διὰ τὰ «περίεργα γούστα» τῶν Ρωμαίων διὰ τὰ ψάρια. (Συνέχεια εἰς τὸ ἐπόμενον).

Τὰ πράγματα πού χρησιμοποιοῦμε Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΕΡΙΚΩΝ ΕΙΔΩΝ ΠΡΩΤΗΣ ΑΝΑΓΚΗΣ

Τὰ ρολόγια

Ὁ Βιτρούβιος, Λατίνος ἀρχιτέκτων, ἀποδίδει στὸν Κτησίσιον, Ἕλληνα μηχανικόν, ὁ ὁποῖος ζοῦσε στὴν Ἀλεξάνδρεια 150 χρόνια πρὸ Χριστοῦ, τὴν ἐφεύρεσι τῆς κλεψύδρας, πού ἦταν τρόπος τινὰ τὸ πρῶτο εἶδος ρολογιοῦ, τὸ ὁποῖον κατεσκεύασεν ὁ ἀνθρώπος γιὰ νὰ μετρᾷ τὸν χρόνον. Δὲν φαίνεται ὅμως νάχη δίκη ὁ Βιτρούβιος· γιὰτὶ ὁ Πλάτων πού ἔζησε τὸν 4ον π. Χ. αἰῶνα, γυρίζοντας ἀπὸ ἕνα ταξίδι ἔφερε μαζί του στὰς Ἀθήνας

μιά κλεψύδρα. Ὡστε οἱ κλεψύδρες πρέπει νὰ παραδεχθῶμε πῶς ὑπῆρχαν πρὶν νὰ γεννηθῇ ὁ Κτησίσιος.

Οἱ κλεψύδρες αὐτὲς πού ἐδοῦλευν πρῶτα μετὰ τὸ νερὸ κι' ἀργότερα μετὰ τὸν ἄμμο, ἐρρυθμιζαν γιὰ χιλιετηρίδες ὁλόκληρης τῆς ζωῆς τῶν ἀρχαίων λαῶν. Καὶ στὴν ἀρχαία Ἑλλάδα οἱ ρήτορες ἦσαν ὑποχρεωμένοι νὰ συμβουλευνται ὅταν ἀγόρευαν τὴν κλεψύδρα πού δὲν τοὺς ἐπέτρεπε νὰ φλυαροῦν.

Τὰ πρῶτα μηχανικὰ ρολόγια ἐνεφανίσθησαν στὶς ἀρχὲς τοῦ 14ου αἰῶνος. Ἦσαν πελώρια καὶ ὄχι τόσο μεγάλη ἀκριβείας. Γι' αὐτὸ οἱ ἄνθρωποι ἐπὶ πολλὴν καιρὸν ἀκόμα μετὰ τὴν ἐφεύρεσίν τοὺς ἐξακολουθοῦσαν νὰ προτιμοῦν τὴν χρῆσιν τῆς κλεψύδρας.

Μέχρι τοῦ 1656 ἀκόμα, οἱ καθηγηταὶ τῆς παρισίνης Σορβόννης ἐκάνον τὴν διάρκειαν τῶν παραδόσεών τοὺς σύμφωνα μετὰ τὴν κλεψύδρα πού εἶχαν ἐπάνω στὴν ἔδραν τοὺς.

Ἐπὶ τέλους, μετὰ τὸν καιρὸ, κατάρθωσαν οἱ ἄνθρωποι νὰ τελειοποιήσουν τὸν μηχανισμό τῶν ὁρολογίων καὶ καθ' ὅλη τὴν διάρκειαν τοῦ 17ου αἰῶνος νὰ κατασκευάζουν περίφημα «μοντέλα» ἐξαιρετικῆς κομψότητος καὶ τέχνης.

Τὸ κρεβάτι

Ποῖος δὲν ξέρει τὴν ἱστορίαν τῆς ζωῆς τοῦ βαθυπλούτου Κροίσου, πού πέθανε ἀθλιώτατα φωνάζοντας τὸ ὄνομα τοῦ Σόλωνα, ὁ ὁποῖος στὴν ἐποχὴ τοῦ μεγάλου του πλούτου τοῦ εἶχε προφητεύσει τὸ θλιβερόν του τέλος; Ὁ Κροῖσος, ἑξαπλωμένος μὴ μέραι ἐπάνω στὸ λαμπρὸ γιορτινὸ του κρεβάτι, εἶχε δεχθῇ τὸν σοφὸν τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος Σόλωνα καὶ βλέποντάς τον νὰ μὴ θαμνίσκῃται ἀπὸ τὴν τόση χλιδὴ καὶ πολυτέλεια τοῦ μεγάρου του, τὸν ρώτησε ἑξάφνα:

— Εἶδες ποτέ σου ἄλλον ἄνθρωπον πρὶν εὐτυχισμένο ἀπὸ μένα;

Ὁ Σόλων τότε τοῦ ἀποκρίθηκε μετὰ τὴν ἱστορικὴν φράσιν:

— Οὐδένα πρὸ τοῦ τέλους μακάριζε.

Ἡ πολυτέλεια καὶ ἡ εὐμάρεια αὐτῆς ὅμως ἦταν κτήμα ὀλίγων μόνον πλουσίων ἀρχόντων καὶ ἡγεμόνων. Οἱ μεσαιῆς τάξεις τῆς ἀρχαιότητος, πού οἱ ὅροι τῆς ζωῆς τοὺς ἦσαν λιγώτερον εὐνοϊκοὶ ἀπὸ τοὺς σημερινούς τῶν συγχρόνων ἀντιστοίχων τάξεων, δὲν εἶχαν καν κρεβάτια γιὰ νὰ κοιμηθοῦν!

Μεταχειρίζοντο γιὰ στρώματα καὶ μαζιὰ ξερὰ φύλλα δένδρων ἢ ἄχυρα, ἐπάνω στὰ ὁποῖα ἔρριχναν διάφορα σκεπάσματα.

Κατὰ τὸν 15ον αἰῶνα στὰ κρεβάτια, πού ἦσαν πελώρια καὶ ἐξαιρετικὰ φαρδεῖα, μποροῦσαν νὰ κοιμηθοῦν πολλοὶ ἄνθρωποι μαζί. Οἱ ἄρχοντες ἐξαπλώνοντο ἐπάνω σ' αὐτὰ μαζί με τοὺς ξένους τοὺς καὶ μετὰ τὰ σκυλιά τοὺς. Στὰ νοσοκομεία, τὸ «σύστημα» αὐτὸ ἔφερε μεγάλες καταστροφές, ὅταν κυρίως συνέβαινε νὰ ὑπάρχουν ἐπιδημίες πανοῦκλας, εὐλογίας ἢ γρίπης.

Ἡ κάλτσα

Οἱ πρόγονοί μας περπατοῦσαν με γυμνὰ πόδια, ὄχι γιὰτὶ δὲν ἤξευραν

νὰ ντυθοῦν, ἀλλὰ γιὰτὶ ἔκανε πάντα ὑπερβολικὴ ζέση στὰ δικά μας κλίματα.

Πρῶτοι οἱ νεαροὶ τῆς Δύσεως κατὰ τὸν Μεσαῖωνα ἐφόρεσαν τὰ μακρὰ «καλσόν», πού καθὼς ἦσαν τελείως ἐφαρμοσμένα ἐπάνω στὰ καλοσηματισμένα πόδια τοὺς, τοὺς ἔδιναν ἐξαιρετικὴ κομψότητα καὶ χάρι.

Γιὰ νὰ νεατερίσουν ὅμως, τὰ ἔκοψαν σὲ δύο στὸ μέρος πού εἶναι τὸ γόνατο κι' ἔτσι μποροῦμε νὰ ποῦμε πῶς τὸ κομμάτι τοῦ «καλσόν» πού ἀρχίζει κάτω ἀπὸ τὸ γόνατο, εἶναι ὁ πρόδρομος τῆς σημερινῆς κάλτσας.

Λένε πῶς τῆς πρώτης πλεχτῆς κάλτσας τῆς ἐπενόησεν ὁ Ἀγγλὸς Οὐίλλιαμ Ρίντερ κατὰ τὸ 1564. Ἦταν πλεγμένες μετὰξὶ καὶ τίς πρωτοφόρεσεν ὁ βασιλεὺς Ἑρρίκος ὁ 2ος, στοὺς γάμους τῆς ἀδελφῆς του Μαργαρίτας μετὰ τὸν δούκα τῆς Σαβοΐας Εὐμανουήλ.

Κατὰ τὸ 1608 ἀρχισε νὰ γίνετα ἡ πάγγελμα τὸ πλέξιμο τῶν κάλτσων.

Ὁ πρῶτος πού εἰσήγαγε τὴν βιομηχανία αὐτὴ στὴν Γαλλία ἦταν ὁ Ἀγγλὸς Οὐίλλιαμ Λή. Τὸ πρῶτο ἐργοστάσιο ἰδρύθηκε στὴν Ρουέν καὶ ἔκανε χρυσὲς δουλειές. Ὅλοι οἱ ἐργάτες τοῦ ὀνόματι ἦσαν Ἀγγλοὶ. Ὁ Οὐίλλιαμ Λή πέθανε πολὺ σύντομα καὶ οἱ ἐργάτες του, πού ἔμειναν ἔτσι χωρὶς κανένα νὰ τοὺς διευθύνῃ, ἐπέστρεψαν ἀπογοητευμένοι στὴν πατρίδα τοὺς.

Στὰ 1656 ἰδρύθηκε τὸ πρῶτο γαλλικὸ ἐργοστάσιο πλεκτῶν κάλτσων ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Λουδοβίκου 14ου.

Ἡ βελόνα

Οἱ πρῶτες βελόνες πού ἐχρησιμοποίησαν οἱ ἄνθρωποι ἦσαν εἴτε ἀπὸ μαγὰλα ἀγκάθια, εἴτε ἀπὸ ψαροκόκκαλα. Αὐτὸ σημαίνει πῶς οἱ ἀρχαῖοι κατὰ τὴν γῆς πού ἤξεραν νὰ ράβουν, ἤξεραν συγχρόνως καὶ νὰ ψαρεύουν.

Σὲ μεταγενέστερους χρόνους, στὶς ἀνασκαφὲς ἑξαφνα τῆς Πομπηίας, βρέθηκαν θαμμένες κάτω ἀπὸ τὴν λάσπη τοῦ Βεζουβίου βελόνες σιδερένιες καὶ μπρούτζινες.

Ἀλλὰ καὶ ἡ ἱστορικὴ ἀλληγορικὴ φράσις τοῦ Χριστοῦ πού εἶπεν ὅτι «εἶναι εὐκολώτερον νὰ περάσῃ κάμηλος ἀπὸ τὴν τρύπα μιᾶς βελόνας παρά ἕνας πλούσιος ἀπὸ τὴν πύλιν τοῦ Παράδεισου», μᾶς φανερώνει ὅτι καὶ οἱ Ἑβραῖοι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἐχρησιμοποιοῦσαν τὴ βελόνα.

Ἡ βιομηχανικὴ κατασκευὴ τῆς βελόνας πρωτάρχηκε στὴν Εὐρώπην στὰ 1543, ἀπὸ ἕνα Ἰνδόν, πού ἐγκατεστάθηκε στὴν Ἀγγλίαν, καὶ τελειοποιήθηκε ἀπὸ τὸν Χριστόφορο Γκρήνιγκ κατὰ τὸ 1560.

Ἀπὸ τὴ στιγμή πού τὰ μεταλλικὰ σύρματα μπαίνουν στὸ ἐργοστάσιο ἕως τὴ στιγμή πού βγαίνουν ὡς τελειεῖς βελόνες, περισσότεροι ἀπὸ 120 δ' ἀφόρων εἰδικότητων ἐργάτες τὰ ἐπεξεργάζονται! Τόσο πολυσύνθετος εἶναι ἡ κατασκευὴ αὐτοῦ τοῦ τόσο ἀπλοῦ φαινομενικῶς μικροῦ ἐργαλείου.

Τὸν παλὸν καιρὸ, στὸ Κολλένιο τῆς Ὁξφόρδης, ἐπικρατοῦσεν ἡ ἐξῆς συνήθεια:

Τὴν Πρωτοχρονιά, ὁ διευθυντὴς τοῦ

Κολλεγίου ἐπρόσφερε πάντα σὲ κάθε φοιτητὴ κι' ἀπὸ μιά βελόνα λέγοντας:

— Χρόνια πολλά! Πάρε αὐτὴ τὴ βελόνα καὶ κῦτταξε νὰ εἶσαι στὴ ζωὴ σου ἐργατικὸς καὶ οἰκονόμος.

Ο ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΣ

ΟΙ ΤΕΛΙΚΟΙ ΑΓΩΝΕΣ ΤΩΝ ΤΟΠΙΚΩΝ ΠΡΩΤΑΘΛΗΜΑΤΩΝ

Η αθλητική Κυριακή είναι η τελευταία των τοπικών ποδοσφαιρικών πρωταθλημάτων. Αύριο τελούνται οι τελικοί αγώνες, μετά τους οποίους θα γίνει η επίσημος κατάταξις των ομάδων οι οποίες μετέσχον των πρωταθλημάτων τούτων. Ούτω εις τας Αθηνάς ή ομάς του Παναθηναϊκού θα τεθῇ ἀντιμέτωπος τῆς ομάδος τοῦ Ἀπόλλωνος, εἰς τὸν Πειραιᾶ ἡ ομάς τοῦ Ὀλυμπιακοῦ τῆς ομάδος τοῦ Ἑθνικοῦ καὶ εἰς τὴν Θεσσαλονίκην ἡ ομάς τοῦ Ἀρεῶς τῆς ομάδος τοῦ Π. Α. Ο. Κ.

Καὶ οἱ τρεῖς ἀγῶνες εἶναι μεγίστου ἐνδιαφέροντος, διότι μετέχουν τούτων αἱ πρωταθλήτριαί τῆς παρελθούσης περιόδου: τοῦ Ἀπόλλωνος (Ἀθηνῶν), Ὀλυμπιακοῦ (Πειραιῶς) καὶ Π. Α. Ο. Κ. (Θεσσαλονίκης). Ἀπὸ τὸν ἀγῶνα Παναθηναϊκοῦ - Ἀπόλλωνος δὲν πρόκειται νὰ κριθῇ ἡ τύχη τοῦ Ἀθηναϊκοῦ πρωταθλήματος. Καὶ νὰ ἡττηθῇ ἡ ομάδα τοῦ Παναθηναϊκοῦ θὰ μείνῃ πρωταθλήτρια Ἀθηνῶν χάρις εἰς τὴν

εἰς τὰ σκόρ διαφορὰν τερμάτων ποὺ ἐπέτυχε καὶ τερμάτων ποὺ ἔχασε.

Ἀπὸ τὸν ἀγῶνα ὅμως Ὀλυμπιακοῦ καὶ Ἑθνικοῦ κρίνεται ἡ τύχη τοῦ Πειραιϊκοῦ πρωταθλήματος. Ἐὰν ὁ Ὀλυμπιακὸς νικήσῃ μὲ σκόρ καλλίτερον φυσικὰ ποὺ ἐπέτυχεν εἰς βάρος τοῦ ὁ Ἑθνικὸς θὰ ἀνακηρυχθῇ πρωταθλήτης. Ἐὰν δχι, τότε πρωταθλήτης θ' ἀνακηρυχθῇ ὁ Ἑθνικός. Εἶναι ἐπόμενον λοιπὸν οἱ τελικοὶ αὐτοὶ ἀγῶνες νὰ προκαλέσουν ἀμέριστον τὸ ἐνδιαφέρον τῶν φιλάθλων μας, δχι μόνον τῶν τριῶν μεγάλων ἀθλητικῶν μας κέντρων, ἀλλὰ καὶ ὅλων τῶν ἀθλητικῶν κέντρων τοῦ τόπου.

Αἱ πρωταθλήτριαί τῶν τριῶν πόλεων θὰ διεκδικήσουν ἐν συνεχείᾳ τὰ πρωταθλήματα τῶν περιφερειῶν τῶν καὶ τὴν τιμὴν νὰ διεκδικήσουν διακρινόμεναι εἰς τὰ περιφερειακὰ πρωταθλήματα τὸν τίτλον τοῦ Ποδοσφαιρικοῦ πρωταθλήματος Ἑλλάδος.

Ο ΡΑΓΑΖΟΣ ΕΠΙΔΟΞΟΣ ΟΛΥΜΠΙΟΝΙΚΗΣ ΤΟΥ 1940

Ὁ δρομέας μας δρόμων μεγάλης ἀποστάσεως Ραγάζος, μετὰ τὴν ὑπεροχὸν ἐπιτυχίαν τοῦ εἰς τοὺς Βαλκανικοὺς ἀγῶνας τοῦ Βελιγραδίου — ὑπέροχον ἐπιτυχίαν δχι διότι κατέβαλε τοὺς ἀντιπάλους του, μετρίας ἀξίας, ἀλλὰ διότι ἐπέτυχε ρεκόρ διεθνῆς — δὲν ἐνεθουσίασε μόνον τοὺς φιλάθλους μας, ἀλλὰ ἀπασχόλησεν ἐπανειλημμένως καὶ τοὺς ξένους φιλάθλους καὶ δὴ τοὺς εἰδικούς τούτων.

Οὕτω ὁ Νοῦριμ, ὁ ἄνθρωπος - μηχανή, ὅπως τὸν ὠνόμασαν διὰ τὰ καταπληκτικὰ του ρεκόρ εἰς τοὺς δρόμους ἀντοχής, ἔγραψεν εἰς ἐφημερίδα τοῦ Ἑλσινκι, ἀναφερόμενος εἰς τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας τοῦ 1940, ὅτι τὰ μικρὰ ἀθλητικὰ κράτη εἰς τοὺς ἀγῶνας αὐτοὺς θὰ παρουσιάσουν ἐκπλήξεις, ἀναφέρει δὲ ὡς μικρὰ κράτη ποὺ θὰ ἐκπλήξουν τὴν Ὀλλανδίαν, τὴν Οὐγγαρίαν καὶ τὴν Ἑλλάδα.

Σχετικῶς μὲ τὴν Ἑλλάδα γράφει ὅτι ὁ ἀθλητισμὸς τῆς θὰ ἐμφανισθῇ ἐπιθλητικὸς χάρις εἰς μερικοὺς ἀθλητὰς τῆς μεγάλης κλάσεως. Ἀναφέρει δὲ ὡς τοιοῦτους ἀθλητὰς τὸν Σύλλαν, τὸν Παλαμωτὴν καὶ τὸν Ραγάζον. Διὰ τὸν Ραγάζον συγκεκριμένως ὁ μέγας ἀθλητὴς γράφει ὅτι τὸν θεωρεῖ καὶ ἐπίδοξον Ὀλυμπιονίκην τοῦ 1940.

«Τὸ ρεκόρ του, λέγει, εἰς τὴν Ὀλυμπιάδα τῆς Χερσονήσου τοῦ Αἰῶνος προδίδει ὅτι ὁ ἀθλητὴς αὐτὸς εἶναι μεγάλης κλάσεως καὶ μαχητικότητος».

ΜΕΓΑΛΟΙ ΑΓΩΝΕΣ ΚΑΤΑ ΤΑΣ ΕΟΡΤΑΣ

Εὐτυχῶς οἱ φίλαθλοι τῶν Ἀθηνῶν, τοῦ Πειραιῶς καὶ τῆς Θεσσαλονίκης θὰ παρακολούθησούν κατὰ τὴν περίοδον τῶν ἑορτῶν τῶν Χριστουγέννων

καὶ τοῦ Νέου Ἔτους μεγάλους ποδοσφαιρικοὺς ἀγῶνας τῶν καλλιτέρων μας ποδοσφαιριστῶν πρὸς τοὺς ἄσους τοῦ ποδοσφαίρου τῆς Κεντρικῆς Εὐρώπης, τοὺς πρωταθλητὰς τοῦ Οὐγγρικοῦ ἐπαγγελματικοῦ ποδοσφαίρου.

Ἡ Οὐγγρική ομάδα «Φερεντσβάρος» — θρυλικὴ γιὰ τοὺς φιλάθλους τῶν παλαιότερων ἐτῶν, διότι ἔδωσεν εἰς τὸ γήπεδον τοῦ Παναθηναϊκοῦ ἄφθαστα παιγνίδια — θὰ ἔλθῃ διὰ τοὺς ἀγῶνας αὐτοὺς. Εἶναι δὲ τὸσον ἰσχυρὰ, ὥστε ἀπεκλείσθῃ κάθε ἰδέα ἀντιμετωπίσεως τῆς ἀπὸ ομάδας Συλλόγων.

Θὰ συγκροτηθῶν μικτὰ ομάδες τῶν πόλεων καὶ Ἑθνικὴ ομάδα διὰ νὰ ἀγωνισθῶν κατὰ τῆς πανισχύρου ἐνδεκάδος τῶν Οὐγγρων ποδοσφαιριστῶν.

Οἱ ἑνδεκα καλλίτεροι ποδοσφαιριστὰί τῆς πρωτεύουσος θ' ἀντιμετωπίσουν τὴν Φερεντσβάρος εἰς τὸ γήπεδον τοῦ Παναθηναϊκοῦ.

Οἱ ἑνδεκα καλλίτεροι ποδοσφαιριστὰί τῆς νεέτονος θὰ τὴν ἀντιμετωπίσουν εἰς τὸ γήπεδον Καραϊσκάκη καὶ οἱ καλλίτεροι παίχται τῶν Σωματείων Θεσσαλονίκης εἰς τὸ γήπεδον τοῦ Ἡρσκέλους.

Πλὴν τῶν ἀγῶνων αὐτῶν θὰ γίνῃ καὶ ἀγῶν τῆς Ἑθνικῆς ομάδος μας πρὸς τὴν Φερεντσβάρος. Ἡ ομάδα αὕτη θὰ συγκροτηθῇ μὲ ἐπιμέλειαν ὑπὸ τῆς Ἑλληνικῆς Ποδοσφαιρικῆς Ὁμοσπονδίας ἀπὸ τοὺς καλλιτέρους ποδοσφαιριστὰς τῆς Ἑλλάδος.

Αἱ ομάδες Ἀθηνῶν, Πειραιῶς καὶ Θεσσαλονίκης θὰ συγκροτηθῶν ἀπὸ τὰς τοπικὰς ποδοσφαιρικὰς ἑνώσεις.

ΤΑ ΠΥΓΜΑΧΙΚΑ ΠΡΩΤΑΘΛΗΜΑΤΑ

Ὁ Χριστοφορίδης

Τὴν περασμένην Κυριακὴν ἔληξαν κανονικῶς, ὅπως κανονικώτατα ἐξεῖλχθησαν καθ' ὅλην τὴν διάρκειάν των,

οἱ ἀγῶνες πυγμαχικῶν πρωταθλημάτων τῆς Ἑλλάδος. Οἱ ἀγῶνες οὗτοι ἔγιναν διὰ τὴν ἀνάδειξιν τῶν πυγμάχων μας, οἱ ὅποιοι θὰ διεκδικήσουν τὸν τίτλον πρωταθλητῶν ἀπὸ τοὺς τέως πρωτοπυγμάχους. Ἡ Ἑλληνικὴ Ὁμοσπονδία Πυγμάχων θὰ κρίνῃ βάσει τῶν ἀποτελεσμάτων τῶν προκριματικῶν αὐτῶν ἀγῶνων τοὺς διεκδικητὰς τῶν τίτλων.

Πάντως θεωροῦνται βέβαιοι οἱ ἀγῶνες Βασταρδῆ - Βάσης διὰ τὸν τίτλον τοῦ πρωτοπυγμάχου Ἑλλάδος ἡμιβαρέων βαρῶν καὶ Γρίσπου - Κρισιδήμα διὰ τὸν τίτλον τοῦ πρωτοπυγμάχου Ἑλλάδος μέσων βαρῶν.

Καὶ οἱ δύο ἀγῶνες κατὰ τοὺς κανονισμοὺς θὰ γίνουν εἰς δέκα γύρους τῶν τριῶν λεπτῶν.

Ἀς σημειωθῇ ὅτι ὁ Χριστοφορίδης, πρωταθλητὴς τῆς Εὐρώπης εἰς τὴν κατηγορίαν μέσων βαρῶν καὶ ἐπίδοξος πρωτοπυγμάχος τοῦ κόσμου, τυπικῶς δὲν θὰ εἶναι πρωταθλητὴς τῆς Ἑλλάδος, διότι δὲν μετέσχε τῶν σχετικῶν ἀγῶνων πρωταθλήματος. Διὰ νὰ κερδίσῃ δὲ τὸν τίτλον θὰ πρέπει νὰ ἔλθῃ ἐδῶ καὶ νὰ ἀγωνισθῇ μὲ τὸν πυγμάχον ποὺ θὰ καταλάβῃ τὸν τίτλον. Ἐκτὸς ἐὰν ὁ πρωταθλητὴς αὐτὸς προτιμήσῃ νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸν ἀγῶνα πρὶν ἢ τὸν ἀρχίσῃ.

Εἰς τὴν αὐτὴν μὲ τὸν Χριστοφορίδην θέσιν εὐρίσκονται καὶ οἱ ἐπίσης καλοὶ πυγμῶνοί μας Δ. Γρίσπος καὶ Δ. Βακιρλής, οἱ ὅποιοι εὐρίσκονται, ὁ μὲν πρῶτος στὸ Παρίσι, ὁ δὲ δεύτερος εἰς τὴν Νέαν Ὑόρκην, χωρὶς τίτλον, τοῦ ὁποίου ἀσφαλῶς εἶναι ἄξιοι.

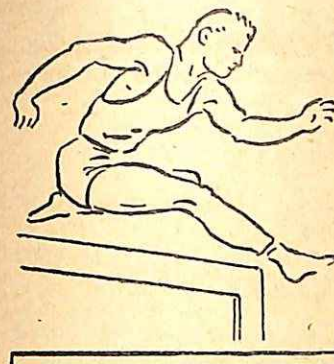
ΔΙΑΦΟΡΑ ΜΙΚΡΑ ΑΘΛΗΤΙΚΑ ΝΕΑ

Ἡ Ἑθνικὴ ομάδα τῆς Ἰταλίας συνητήθη εἰς τὴν Νεάπολιν μὲ τὴν Ἑθνικὴν Γαλλίας τὴν ὅποian καὶ ἐνίκησε μὲ ἓνα τέρμα ἐναντι μηδενός. Ὁ Ντοῦτσε διὰ τηλεγραφημάτων τοῦ συνεχάρη τοὺς νικητὰς «διεθνεῖς» τοῦ Ἰταλικοῦ ποδοσφαίρου.

Εἰς τὰς προπονήσεις τῶν πρωταθλητῶν μας ὑπὸ τὴν ἐποπτείαν τοῦ Οὐγγρου προπονητοῦ τῆς Ἑθνικῆς μας ομάδος κ. Σίμιτσεκ προσέρχονται οἱ πλεῖστοι τῶν καλῶν ἀθλητῶν καὶ προπονοῦνται μάλιστα μὲ μεγάλην προθυμίαν καὶ ὀρεξιν.

Εἰς τοὺς ἀγῶνας ἀνωμάλου δρόμου διὰ τὰ διάφορα πρωταθλήματα θὰ μετᾶσχουν ὅλοι οἱ διακεκριμένοι δρομεῖς μας μεγάλων ἀποστάσεων, ἡτοι οἱ Ραγάζος, Νίτσας, Ἀρβανίτης, Γούτης, Βαρτζάκης, Βλάχος, Κουσίδης, Στεφάνου κλπ.

— Οἱ Γερμανοὶ ἀθληταὶ κατὰ τὴν

Ο ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΣ

ΟΙ ΔΙΕΘΝΕΙΣ ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΙΚΟΙ ΑΓΩΝΕΣ

Ἰταλία - Γαλλία 1 — 0

Τεσσαράκοντα χιλιάδες φίλαθλοι παρακολούθησαν τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν εἰς τὴν Νεάπολιν τὸν ποδοσφαιρικὸν ἀγῶνα τῶν ἐθνικῶν ομάδων Ἰταλίας καὶ Γαλλίας, ὁ ὁποῖος καὶ ἔληξε μὲ τὴν νίκην τῆς Ἰταλικῆς ομάδος ἐπιτυχούσης ἐν τέρμα ἐναντι οὐδενός τῆς ἀντιπάλου τῆς. Ὁ ἀγὼν ἦτο ἐξαιρετικῆς κλάσεως καὶ αἱ φάσεις δραματικαὶ ποδ τῶν ἐστιῶν τῶν τερματοφυλάκων Ὀλιβιέρι καὶ Λάνς. Ἡ Ἰταλικὴ ομάδα εἶχε τὴν ὑπεροχὴν κατὰ τὸ μεγαλύτερον διάστημα τοῦ πρώτου ἡμιγυρίου, ἀλλ' ἡ γαλλικὴ ἐπίθεσις ὑπῆρξε θαυμασιὰ εἰς τὸ δεύτερον ἡμιγύριον καὶ εἰς τὰ πρῶτα 30 λεπτὰ κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν ὁποίων ἐξουθεσίωσε συνεχῶς τὸ ἀντίπαλον τέρμα τὸ ὁποῖον μὲ μανσδικὴν αὐτοθυσίαν ἐκοάπησαν ἀπαραβίαστον οἱ ὁπισθοφύλακες Φόνι καὶ Ράθο καὶ οἱ μέσοι Λοκατέλλι καὶ Σεραντόνι. Τὸ μοναδικὸν γόλ τῆς συναντήσεως ἐπετεύχθη εἰς τὸ τριακστὸν δεύτερον λεπτὸν τοῦ πρώτου ἡμιγυρίου ὑπὸ τοῦ ἔξω δεξιὰ Μπισθᾶτι. Ὁ καλλίτερος παίκτης ὑπῆρξε ὁ Φερράρι, ὁ ὁποῖος ἀπεδείχθη στοατηγὸς εἰς τὴν ἐπίθεσιν. Καλοὶ ἐπίσης ὑπῆρξαν οἱ Πίόλα καὶ Ντέ Μαρία καὶ ἀπὸ τὴν ἀμυναν οἱ Σεραντόνι, Φόνι, Ράθο καὶ Ὀλιβιέρι.

Ἀπὸ τὴν γαλλικὴν ομάδα διεκρίθησαν ἐξαιρετικὰ πρωτίστως ὁ Μπουρμπὸν καὶ Λάνς καὶ ἀκολούθως οἱ Βάνι-σορεν, Ματτέο καὶ Ζορντάν. Ὁ κεντρικὸς Νικολὰς ἀπώλεσε δις εὐκαιρίας ἐπιτεύσεως τέρματος ἐξαποστείλας τὴν μπάλλα ἄουτ ἀπὸ μικροῦς σκετικῶς ἀποστάσεως. Ἡ Ἰταλικὴ ομάδα ἐσπείωσε διὰ τὸ Παλά καὶ δεύτερον γόλ εἰς τὸ 40' ἀλλ' ὁ διαιτητὴς τὸ κατελόνησεν ὅς σάιτ. Εἰς τὸ 24 λ. τοῦ ἡμιγυρίου ὁ Κολαούζι ἔχασε μὲν εὐκαιρίαν ἐπιτεύσεως τέρματος. Οἱ διάφοροι κριτικοὶ ποὺ παρακολούθησαν τὸν ἀγῶνα διεπίστωσαν τὴν ἐξαιρετικὴν ἐξέλιξιν τοῦ γαλλικοῦ ποδοσφαίρου καὶ παρεδέχθησαν ὅτι ἀντίπαλὸν ἡγανίζοντο καὶ εἰς τὸ πρῶτον ἡμιγύριον ὅπως ἡγωνίσθησαν εἰς τὸ δεύτερον, δισιμένως τὸ ἀποτέλεσμα θὰ ἦτο διάφορον.

Οἱ εἰσπράξεις τῆς συναντήσεως ἀνῆλθον εἰς 300 χιλ. λιρέττας. Τὸν ἀγῶνα διηύθυνε μὲ τὴν γνωστήν του ἀμεροληψίαν ὁ Βέλγος διαιτητὴς κ. Λάνζενους. Αἱ διᾶδες ἡγωνίσθησαν μὲ τὰς καθὼι συνθέσεις:

Ἑθνικὴ Γαλλίας: Λάνς (Σαῖντ Ἐτιέν), Ματτέο (Σοσώ), Βαντορέν (Αἰλιν), Ντιάν (Ράσιγκ), Ζορντάν (Ράσιγκ), Μπουρμπὸν (Σοσώ), Βεῖνάντ (Ράσιγκ), Χάισερ (Ράσιγκ), Νικολὰς (Ρουέν), Μπέν Μπαρέκ (Μαρσέι), Ἀστὸν (Ράσιγκ).

Ἑθνικὴ Ἰταλίας: Ὀλιβιέρι (Λου-βί), Ματτέο (Σοσώ), Βαντορέν (Αἰλιν), Ντιάν (Ράσιγκ), Ζορντάν (Ράσιγκ), Μπουρμπὸν (Σοσώ), Βεῖνάντ (Ράσιγκ), Χάισερ (Ράσιγκ), Νικολὰς (Ρουέν), Μπέν Μπαρέκ (Μαρσέι), Ἀστὸν (Ράσιγκ).

Ἑθνικὴ Ἰταλίας: Ὀλιβιέρι (Λου-βί), Ματτέο (Σοσώ), Βαντορέν (Αἰλιν), Ντιάν (Ράσιγκ), Ζορντάν (Ράσιγκ), Μπουρμπὸν (Σοσώ), Βεῖνάντ (Ράσιγκ), Χάισερ (Ράσιγκ), Νικολὰς (Ρουέν), Μπέν Μπαρέκ (Μαρσέι), Ἀστὸν (Ράσιγκ).

κέζε), Ράθο (Γιουβέντους), Φόνι (Τζένοβα), Λοκατέλλι (Μιλάνο), Ἀντρεόλο (Μιλάνο), Σεραντόνι (Μπολόνια), Κολαούζι (Ρόμα), Φερράρι (Ἀμπροζιάνο), Πιόλα (Λάτσιο), Ντεμαρία (Ἀμπροζιάνο), Μπισθᾶτι (Ρόμα).

ΤΣΕΧΟΣΛΟΒΑΚΙΑ - ΡΟΥΜΑΝΙΑ

Ὁ διὰ τὸ κύπελλον τῆς Μικρᾶς Ἀντάντ διεξαχθεὶς εἰς Πράγαν τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν ποδοσφαιρικὸς ἀγὼν τῶν ἐθνικῶν ομάδων Τσεχοσλοβακίας καὶ Ρουμανίας ἔληξε μὲ τὴν νίκην τῆς Τσεχοσλοβακικῆς ομάδος, ἡ ὁποία ἐσπείωσεν 6 τέρματα ἐναντι 2 τῶν Ρουμάνων. Ἡ ρουμανικὴ ομάδα εἰς τὸ πρῶτον ἡμιγύριον ἐκράτησε καλὰ καὶ ἡγωνίσθη ποδς τὴν ἀντίπαλὸν τῆς ὡς ἴση πρὸς ἴσην. Εἰς τὸ δεύτερον ὅμως ἡμιγύριον ἡ τσεχικὴ ἐπίθεσις ἀγωνισθεῖσα μὲ ἐξαιρετικὴν ὀρμὴν καὶ τέχνην κατάρθωσε νὰ ὑπερφανγγίῃ τὴν ἀντίπαλον ἀμυναν.

Τὸ σκόρ ἤνοιξεν ὁ Μπαράτκ εἰς τὸ 12ον λεπτὸν, ὀλίγον δὲ ἀργότερα οἱ Τσέχοι ἰσοφάρισαν διὰ τοῦ κεντοικοῦ Μπίτσαν. Εἰς τὸ τριακστὸν πρῶτον λεπτὸν ὁ Λούντλ ἀνεβίβαζε τὸ σκόρ σὲ 2 — 1 ὑπὲρ τῶν Τσέγων, ὀλίγον ὕμους πρὸς τῆς λήξεως τοῦ ἡμιγυρίου ὁ Μποντόλα τῆς Βένους ἰσοφάρizei. Εἰς τὸ δεύτερον ἡμιγύριον οἱ Τσέχοι ἡγωνίσθησαν μὲ μεγαλύτεραν ἀκόμη ὀρμὴν ἐνῶ οἱ Ρουμᾶνοι ἐδείξαν σπουδαία κοπώσεως. Εἰς τὸ δυνδον λεπτὸν ὁ Μπίτσαν ἀνεβίβαζε τὸ σκόρ σὲ 3 — 2 ἐνῶ δύο λεπτὰ ἀργότερα ὁ Κόπεκου ἐσπείωνε καὶ τέταστον γόλ. Εἰς τὸ τέλος τοῦ ἡμιγυρίου οἱ Μπίτσαν καὶ Κόπεκου ἐσπείωσαν ἑτέρα δύο γόλματα ὁλοκληρώσαντες τὸν θοῖαμνον τῆς τσεχικῆς ομάδος, ἡ ὁποία κατέληξε μὲ τὴν κάτωθι σύνθεσιν:

Μποῦρες (Σλάβια), Μποδουγκεο (Σπάρτα), Μποῦτσεκ (Σλάβια), Χόρατσεκ (Βικτωρία Ζίσκοβ), Λούντλ (Βικτωρία Ζίσκοβ), Ρίνα (Σπάρτα), Μπίτσαν (Σλάβια), Κόπεκου (Σλάβια), Χόρακ (Σλάβια), Βύτλατον (Σλάβια), Νέγιεντλ (Σλάβια).

ΜΙΚΤΗ ΒΟΥΔΑΠΕΣΤΗΣ - ΜΙΚΤΗ ΠΑΡΙΣΙΩΝ 5 — 3

Ὁ εἰς τὸ Πάρκ ντέ Πρένς διεξαχθεὶς ἀγὼν τῶν μικτῶν ομάδων Βουδαπέστης καὶ Παρισίων ἔληξε μὲ τὴν νίκην τῶν Οὐγγρων ποδοσφαιριστῶν καὶ μὲ σκόρ 5 — 3. Ὁ ἀγὼν ἦτο τεχνικῶτατος ἐκατέρωθεν καὶ ἰσοπαλὸς κατὰ τὸ πρῶτον ἡμιγύριον. Εἰς τὸ δεύτερον ἡμιγύριον οἱ Οὐγγροὶ ἐδείχθησαν ἀποτελεσματικώτεροι τῶν Γάλλων. Ἡ ἐπίθεσις ἡγωνίσθη μὲ θέλησιν καὶ ὀρμὴν, οἱ δὲ κυνηγοὶ ἐδείχθησαν ταχεῖς εἰς τὰς ἐναλλαγὰς τῆς μπάλλας καὶ εἰς τὰ σούτ των. Τὰ οὐγρὶκα γόλματα ἐσπείωσαν οἱ Σάροσι (2), Σέγκελλερ (2) καὶ Τίσκορ, τὰ δὲ γαλλικὰ οἱ Σίμονγυ, Μπαττέ καὶ Ζαττέλι.

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

ΑΙ ΥΠΟΔΙΟΙΚΗΣΕΙΣ ΑΘΗΝΩΝ—ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Ἡ Α. Β. Υ. ὁ Διάδοχος Ἀντιβασιλεὺς Παῦλος, Γενικὸς Ἀρχηγὸς τῆς Ε. Ο. Ν., θὰ παραδώσῃ αὐριον τὰς σημαίας εἰς τρεῖς φάλαγγας τῶν Σχηματισμῶν ἀρρένων τῆς Ε. Ο. Ν. εἰς ἐπίσημον τελετὴν ἐν τῷ Πεδίῳ τοῦ Ἀρεῶς, τὴν 11 π. μ.

Ἐπίσης ἡ Α. Β. Υ. ἡ Πριγκίπισσα Φρειδερίκη θὰ παραδώσῃ, κατὰ τὴν αὐτὴν τελετὴν, τὰς σημαίας εἰς τρεῖς φάλαγγας τῶν Σχηματισμῶν θηλέων τῆς Ε. Ο. Ν.

Πρὸς τούτοις κατόπιν διαταγῆς τῆς Α. Ε. τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς Κυβερνήσεως καὶ Γεν. Ἐπιθεωρητοῦ τῆς Ε. Ο. Ν. θὰ παραταχθοῦν αὐριον τὴν 10ην π. μ. εἰς τὸ Πεδίον τοῦ Ἀρεῶς, ἅπαναι αἱ μονάδες τῶν Διοικήσεων καὶ Ὑποδιοικήσεων, Ἀρρένων καὶ Θηλέων, τῶν ἐδρευουσῶν εἰς τὴν Περιφερειακὴν Διοίκησιν Πρωτευούσης, ὡς καὶ ἅπαντες οἱ Σχηματισμοὶ εἰδικότητων.

Τὸ γενικὸν πρόσταγμα ἀνετέθη εἰς τὸν Διευθυντὴν τοῦ ΙΙ Γραφείου τῆς Γενικῆς Γραμματείας.

Η ΠΡΩΤΗ ΔΙΑΛΕΞΙΣ ΤΗΣ Ε. Ο. Ν.

Τὸ Σάββατον τῆς παρελθούσης ἐβδομάδος, τὴν 7.30 μ. μ., ἐδόθη εἰς τὴν αἴθυσαν τοῦ «Παρνασσοῦ» ἡ ἀναγγελθεῖσα πρώτη διάλεξις τῆς Ε. Ο. Ν. Λόχος Φαλαγγιτῶν εἶχε παραταχθῇ εἰς τὴν εἴσοδον τοῦ «Παρνασσοῦ» πρὸς ἀπόδοσιν τῶν τιμῶν. Πολὺ πρὸ τῆς ὁρισθείσης ὥρας ἡ αἴθουσα εἶχε κατακλυσθῇ ἀπὸ ἀκροατάς. Ἐκ τῶν πρώτων προσήλθον ὁ Ἀρχηγὸς τοῦ Α' Σώματος Στρατοῦ, ὁ Φρούραρχος Ἀθηνῶν, ἀνώτατοι ἀξιωματικοί, διευθυνταὶ καὶ ἀνώτατοι ὑπάλληλοι τῶν ὑπουργείων, ὁ πρῶτανις καὶ πλείστοι τῶν καθηγητῶν τοῦ Πανεπιστημίου, ὁ Νομάρχης Ἀττικοβοιωτίας κλπ. κλπ.

Ὀλίγον πρὸ τῆς ἐνάρξεως προσήλθεν ὁ Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος τῆς Ε. Ο. Ν., συνοδευόμενος ὑπὸ τῶν ἀνωτάτων βαθμοφόρων τῆς ὁργανώσεως. Τὴν εἴσοδον τοῦ Κυβερνητικοῦ Ἐπιτρόπου ὑπεδέχθησαν οἱ Φαλαγγίται καὶ αἱ Φαλαγγίτισσαι μὲ παρατεταμένα χειροκροτήματα. Ἐπίσης προσήλθον καὶ πλείστοι ἐκ τῶν κ. κ. Ὑπουργῶν.

Τὴν 7.30 ἀκριβῶς προσήλθεν ὁ Ἀρχηγὸς τῆς Κυβερνήσεως, ἀποθεωθεὶς κυριολεκτικῶς ἀπὸ τοὺς Φαλαγγίτας, τὰς Φαλαγγίτισσας καὶ τοὺς ἀκροατάς, οἵτινες εἶχον κατακλύσει τὴν αἴθυσαν.

Προλογίζων κατόπιν ὁ Κυβερν. Ἐπίτροπος κ. Ἀλέξ. Κανελλόπουλος εἶπε τὰ ἑξῆς:

«Ἡ Ε. Ο. Ν. ὡς μαχητικὸς φορεὺς τῶν ἰδεολογικῶν ἀρχῶν τῆς 4ης Αὐγούστου ἀποτελεῖ, ὅπως εἶναι γνωστὸν, ὁργανικὸν σύνολον, ἔχον ἀποστολὴν διὰ τῆς ἐν παντὶ συνεισφοράς πρὸς τὰς ἀρχὰς αὐτάς καὶ διὰ τῆς βιώσεως αὐτῶν τὴν καθημερινὴν τῶν κατὰκτησιν.

Οὕτω ἡ Ε. Ο. Ν. ἔχει νὰ διαδραματίσῃ ρόλον σὺν τοῖς ἄλλοις καὶ διαπλαστικὸν καὶ διαπαιδαγωγικόν, συμφῶνως πρὸς τὰς κατευθύνσεις καὶ τὰς ὁδηγίας τοῦ Ἀρχηγοῦ.

Ἐν τῇ ἐκτελέσει αὐτῆς τῆς ἀποστολῆς τῆς παραλλήλως πρὸς τὰ ἀπανταχοῦ τῆς Χώρας λειτουργοῦντα κέντρα ἐκπαίδευσως, τὰς ἐκδόσεις τῆς, τὰς ἐκπομπάς τῆς, τὰς ἐσωτερικάς τῆς ὁμιλίας καὶ τὴν ἐν γένει ἐκπαίδευσιν τῶν μονάδων καὶ στελεχῶν ἀπεφάσισε τὴν ὁργανῶσιν σειρῶν δημοσίων διαλέξεων τῶν ὁποίων καὶ κάμνει σήμερον ἀρχήν. Αἱ ἐν λόγω διαλέξεις εἶναι συνεπῶς ἓνα ἐκ τῶν κεφαλαίων τῆς ὅλης διαφωτιστικῆς ἐνεργείας, τὸ ὁποῖον ἐλπίζομεν ὅτι θὰ ἀποβῇ ἐξόχως συντελεστικόν τῆς ὅλης προσπάθειας.

Ἀρχὴν κάμνει σήμερον ὁ πολῦτιμος συνεργάτης τῆς Ε. Ο. Ν. κ. Βλησίδης, ὅστις ἔχει καὶ τὸν λόγον».

Κατόπιν ἔλαβε τὸν λόγον ὁ ὁμιλητὴς κ. Θ. Βλησίδης καθηγητῆς καὶ διευθυντῆς τῆς Ἀνωτάτης Ἐκπαιδευσεως.

Ὁ ὁμιλητὴς ἀναχωρῶν ἀπὸ τὴν βάσιν ὅτι ἡ νέα γενεὰ εἶναι ἀπόγονος τῶν προγόνων τῆς καὶ πρόγονος τῶν ἀπογόνων τῆς ἀναπτύσσει ὅτι ἡ σχέσις αὐτῆς εἶναι σχέσις κατὰ βάσιν βιολογικὴ καὶ δὴ σχέσις κληρονομικὴ. Εἰς πᾶσαν ὁμῶς κληρονομικὴν καταβολὴν, λέγει, ὑπάρχει κατὰ περισσότερον σταθερόν, τὸ ὁποῖον ἀποτελεῖ τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ ἀτόμου, τοῦ εἶδους ἢ τῆς φυλῆς καὶ ἡ τάσις πρὸς τελειοποίησιν διὰ τῆς ὁποίας ἐπερχόνται τροποποιήσεις τῆς κληρονομίας. Διὰ τῶν μεθόδων ἐρευνῆς τῆς νεωτέρας Βιολογίας ἀπεδείχθη πῶς εἶναι δυνατόν νὰ μεταβάλλωνται αἱ ἰδιότητες τῶν ἀπογόνων καὶ νὰ βελτιοῦται τὸ σύνολον αὐτῶν, τοῦτο δὲ ἀποδεικνύει τὸ ἀποτέλεσμα τῆς καλλιέργειας τῶν φυτῶν καὶ τῶν ζώων καὶ ἡ ἀνάπτυξις τῆς Γεωπονίας, τῆς Ζωοτεχνίας κλπ.

Ἀνατρέχων εἰς τὸν ἄνθρωπον ἀναλύει τὴν σημασίαν τῆς ἐφαρμογῆς τῶν ὡς ἀνω ἐπιστημονικῶν δεδομένων, τονίζων ὅτι ἡ καλλιέργεια τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, ἡ εὐγονία, δηλαδή, μόνον τελευταῖον ἐμελετήθη. Ἀποδεικνύει τὴν μεγίστην σπουδαιότητα αὐτῆς διὰ τὸ μέλλον μιᾶς φυλῆς καὶ ἀναπτύσσει τὴν σχέσιν τοῦ συνόλου καὶ τοῦ ἀτόμου ὡς ἐνιαίας ἐνότητος διὰ τὸν κοινωνικὸν βίον.

Περαιτέρω ὁ ὁμιλητὴς ἀναλύει τὴν σχέσιν τῶν σωματικῶν πρὸς τὰς ψυχικὰς καὶ πνευματικὰς ἰδιότητας μιᾶς φυλῆς, τὴν ὁποίαν ὀρίζει ὡς κληρονομικὸν τύπον ἐνὸς συνόλου ἀνθρώπων, ἔχοντων κοινὰ σωματικά, ψυχικά καὶ πνευματικά γνωρίσματα. Ἐξαιρεῖ ἀκολουθῶς τὰς σωματικές, ψυχικὰς καὶ πνευματικὰς ἰδιότητας τῆς Ἑλληνικῆς φυλῆς, ἥτοι τὸ ἀρχαῖον ἑλληνικὸν κάλλος, τὴν εὐγένειαν τῆς ἀρχαίας ἑλληνικῆς καὶ τὸ ὕψος τοῦ ἀρχαίου ἑλληνικοῦ πνεύματος καὶ τονίζει τὸ καθῆκον τῆς νέας γενεᾶς, ὅπως αἰσθανομένη τὸ βάρος τῆς κληρονομίας τιμῆς τὸ παρελθόν τῆς φυλῆς, διατηροῦσα ταύτην καὶ ὠφελήσῃ τὸ μέλλον, βελτιοῦσα καὶ προάγουσα αὐτήν. Οὕτω ἡ Νέα Γενεὰ ποδηγετούμενη, λέγει, εἰς τὴν ἀνέλιξιν τῆς ὑπὸ Κυβερνήτου ἀναγαγόντος τὸ ἔργον τῆς ποδηγετήσεως τῆς νέας γενεᾶς εἰς ἔργον ὑψίστης ἐθνικῆς σημασίας, θὰ δυναμῇ νὰ ἐπιτελέσῃ τὸν προορισμὸν τῆς. Γίνου, λέγει, νέα ὠραία, διὰ ν' ἀνταποκριθῇ εἰς τὸ ἀρχαῖον ἑλληνικὸν κάλλος. Γίνου ἰσχυρά διὰ ν' ἀνταποκριθῇ εἰς τὴν ὑψηλόφροναν ἑλληνικὴν ἀνδρείαν καὶ ἀκίην. Καὶ γίνου σοφὴ διὰ τὴν τιμῆς τὴν Πατρίδα τῆς Σοφίας, τὴν Ἑλλάδα μας, διὰ τὴν ὁποίαν καὶ μόνην πρέπει νὰ ζῇς.

ΔΙΟΙΚΗΣΙΣ ΑΝΩΤΑΤΩΝ ΣΧΟΛΩΝ

Ἀπασαί αἱ Ὑποδιοικήσεις τῆς Δ. Α. Σ. συνεχίζουν τὴν ἐντατικὴν ἐργασίαν παρουσιάζουσαι καθημερινῶς προόδους. Τὰ μορφωτικά καὶ ἐκπαιδευτικά μαθήματα γίνονται τακτικῶς, ὡς καὶ αἱ κατὰ Ὑποδιοικήσεις ὁμιλίας. Οἱ Σπουδασταὶ - Φαλαγγίται παρακολουθοῦν ταῦτα μὲ ἐνθουσιασμόν.

Εἰς τὴν Πανεπιστημιακὴν Λέσχην ἤρχισεν ἡ λειτουργία τοῦ συσσιτίου τῶν φοιτητῶν. Ἡ παρεχομένη τροφή εἰς τοὺς φοιτητάς εἶναι ἀπὸ ἀπόψεως ποσότητος καὶ ποιότητος ἱκανοποιητικὴ.

Εἰς τὴν Ἀνωτάτην Σχολὴν Οἰκονομικῶν καὶ Ἐμπορικῶν Ἐπιστημῶν ἐγένετο συγκέντρωσις τῶν Φαλαγγιτῶν Σπουδαστῶν, εἰς τοὺς ὁποίους ὁμιλήσεν ὁ Διευθυντῆς τῆς Ἐπαγγελματικῆς Ἐκπαιδεύσεως τοῦ Ὑπουργείου Ἐθνικῆς Οἰκονομίας. Ὁ ὁμιλητὴς ἀναφερόμενος εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ Ὀλοκληρωτικοῦ Κράτους τῆς 4ης Αὐγούστου, ἐτόνισεν ὅτι ἡ πραγματικὴ τῶν Ἐθνικῶν μας ἰδανικὴν εὐρίσκεται εἰς τὸ τέρμα τοῦ δρόμου τὸν ὁποῖον ἤνοιξεν ὁ Μέγας Πατριότης Ἰωάννης Μεταξᾶς, καὶ τὸν ὁποῖον πρέπει, διὰ νὰ φθάσωμεν, νὰ τὸν ἀκολουθήσωμεν ἡμεῖς, ἡ νέα γενεὰ. Τὸ τέλος τῆς ὁμιλίας ἐκάλυψαν ζωηρόταται καὶ ἐνθουσιώδεις ζητωκραυγαὶ ὑπὲρ τῆς

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

ΑΙ ΥΠΟΔΙΟΙΚΗΣΕΙΣ ΑΘΗΝΩΝ—ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Α. Μ. τοῦ Βασιλέως, τοῦ Ἀρχηγοῦ - Κυβερνήτου μας καὶ τοῦ Κράτους τῆς 4ης Αὐγούστου.

ΠΕΡΙΦ. ΔΙΟΙΚΗΣΙΣ ΠΡΩΤΕΥΟΥΣΗΣ

Κατόπιν διαταγῆς τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Πρωτευούσης ἡ Σιθιτανίδειος Σχολὴ συνεκροτήθη εἰς Φάλαγγα, ὑπαγομένη ἀπ' εὐθείας εἰς τὰς διατάγας τῆς Περιφ. Διοικήσεως. Ἐπ' εὐκαιρίᾳ ὁ Περιφ. Διοικητὴς ἐξέδωκεν ἡμερησίαν διαταγὴν διὰ τῆς ὁποίας τονίζει τὴν σημασίαν τῆς συγκροτήσεως τῆς Σχολῆς εἰς Φάλαγγα καὶ τὴν πεποίθησιν τοῦ ὅτι οἱ εἰσερχόμενοι εἰς τὰς τάξεις τῆς Ε. Ο. Ν. ὁλοκληρώνουν τὸν προορισμὸν τῶν ὡς πολιτῶν.

Ἡ Διεύθυνσις Προνοίας τῆς Περιφ. Διοικήσεως προετοιμάζει τὴν ἐορτὴν τῆς Βασιλοπῆγας διὰ τὴν 1ην τοῦ Νέου Ἑτους. Εἰς ὅλους τοὺς Ὑποτομεῖς θὰ γίνῃ τὸ καθιερωμένο κόψιμο τῆς Βασιλοπῆγας, τὸ ὠραῖο δὲ αὐτὸ Πρωτοχρονιάτικο ἔθιμον θὰ συγκεντρώσῃ ὅλους τοὺς Φαλαγγίτας καὶ Σκαπανεῖς.

Εἰς τὴν αἴθυσαν τοῦ 9ου Γυμνασίου ἐξακολουθοῦν τρεῖς τῆς ἐβδομάδος αἱ συγκεντρώσεις τοῦ Μουσικοῦ τμήματος τῆς ψυχαγωγίας.

Δι' ἐγκυκλίου τῆς Περιφ. Διοικήσεως ἐκλήθησαν οἱ θέλοντες νὰ λάβουν μέρος εἰς τὴν συγκρότησιν θιάσου, ὅπως παρουσιασθοῦν εἰς τὸ τμήμα ψυχαγωγίας τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως. Ἀρκετοὶ Σκαπανεῖς καὶ Φαλαγγίται, δηλώσαντες συμμετοχὴν, παρακολουθοῦν ἤδη τὰ σχετικὰ μαθήματα.

Τὴν δοθεῖσαν πρώτην διᾶλεξιν τῆς Ε. Ο. Ν. εἰς τὸν «Παρνασσόν» παρηκολούθησαν καὶ βαθμοφόροι ὧν τῶν Ὑποδιοικήσεων τῆς Περιφ. Διοικήσεως Πρωτευούσης ἐν στολῇ.

ΥΠΟΔΙΟΙΚΗΣΙΣ ΑΘΗΝΩΝ

Πλὴν τῆς ἄθροας ἐγγραφῆς μαθητῶν, ζωηρά ἐπίσης παρατηρεῖται κίνησις πρὸς ἐγγραφὴν εἰς τὰς τάξεις τῆς Ε. Ο. Ν. καὶ ἐξωσχολικῶν νέων.

Εἰς τὴν ἀλλαγὴν τῆς Φρουρᾶς εἰς τὸ Μνημεῖον τοῦ Ἀγνωστού Στρατιώτου δύναμις Φαλαγγιτῶν τῆς Ὑποδιοικήσεως ἀπέδωκε τιμὰς.

Τὰ μαθήματα τῆς Παθητικῆς Ἀεραμύνης παρηκολούθησαν 200 περίπου Φαλαγγίται, οἵτινες καὶ θὰ χρησιμεύουν ὡς ἀνιχνευταὶ εἰς τὴν ἀσκήσιν τῆς 19ης τρέχ. μηνός.

Κατὰ τὴν δοθεῖσαν εἰς τὸν «Παρνασσόν» διᾶλεξιν λόχος τῆς Ὑποδιοικήσεως ἀπέδωσε τιμὰς εἰς τοὺς ἐπισημούς.

ΥΠΟΔΙΟΙΚΗΣΙΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Τακτικῶς ἐξακολουθοῦν τὰ μαθήματα τῆς στρατιωτικῆς προπαιδεύσεως τῶν ἀνωτέρων καὶ κατωτέρων στελεχῶν.

Μετὰ προθυμίας καὶ ἐνθουσιασμοῦ παρακολουθοῦν ἐπίσης πάντες σχεδὸν οἱ βαθμοφόροι τῆς Ὑποδιοικήσεως τὰ μαθήματα ἰδεολογικῆς διαφώτισεως.

Ὁ Διοικητὴς τῆς Ὑποδιοικήσεως ἐπεθεώρησε τοὺς Ι, ΙΙ καὶ V Ὑποτομεῖς, ὁμιλήσας σχετικῶς πρὸς τοὺς Φαλαγγίτας.

ΥΠΟΔΙΟΙΚΗΣΙΣ ΒΟΡΡΑ

Συνεστήθη Ὑποτομεὺς τοῦ Κολλεγίου Ἀθηνῶν, εἰς τὸν ὁποῖον ἐνεγράφησαν ἅπαντες οἱ μαθηταί. Οἱ νέοι Φαλαγγίται θὰ ἐφοδιασθοῦν ἀπ' ἀπορίας οἱ μαθηταί.

Καθ' ἐκάστην Κυριακὴν θὰ δίδονται κινηματογραφικαὶ παραστάσεις, ἐξησφαλίσθησαν δὲ πλείστοι ταινίαι, διδακτικαὶ καὶ ψυχαγωγικαί. Πρὸς τοὺς ἡγοράσθη καὶ σχετικὸν μηχανήμα ἀξίας 20.000 δραχμῶν. Ἐκτὸς τούτου ὁ κ. Ε. Παπαστράτος ἐδῶρκε μηχανὴν λήψεως καὶ προβολῆς κινηματογραφικῶν ταινιῶν.

ΥΠΟΔΙΟΙΚΗΣΙΣ ΝΟΤΟΥ

Εἰς ὅλα τὰ τμήματα τῆς Ὑποδιοικήσεως συνεχίζονται τακτικῶς καὶ κανονικῶς αἱ ἐργασίαι.

Εἰς τὸ Γυμνάσιον Καλλιθέας ἤρχισεν ἡ λειτουργία τοῦ Οὐλαμοῦ Ἐκπαιδεύσεως. Τὰ μαθήματα παρακολουθοῦν ἀνελλιπῶς ἅπαντες οἱ δόκιμοι βαθμοφόροι τῆς Ὑποδιοικήσεως.

ΥΠΟΔΙΟΙΚΗΣΙΣ ΘΗΛΕΩΝ ΑΝΩΤΑΤΩΝ ΣΧΟΛΩΝ

Τακτικῶς συνεχίζονται τὰ μαθήματα τῆς Ὑποδιοικήσεως εἰς τὴν Πανεπιστημιακὴν Λέσχην, τὰ ὁποῖα μετὰ προθυμίας παρακολουθοῦν αἱ Φαλαγγίτισσαι.

Τὴν 30ην λήξαντος μηνὸς ἡ Διοικήτρια τῆς Ὑποδιοικήσεως μεταβάσῃ εἰς τὴν Παιδαγωγικὴν Ἀκαδημίαν ὁμιλήσῃ πρὸς τὰς Φαλαγγίτισσας, ἀνέπτυξε δὲ εἰς αὐτάς καὶ τὸ νέον πρόγραμμα τῆς Ὑποδιοικήσεως.

Ἐπίσης τὴν 1ην ἀρξαμένου μηνός, μετέβη εἰς τὴν Παιδαγωγικὴν Ἀκαδημίαν τοῦ Πειραιῶς ὅπου ὁμιλήσῃ καὶ εἰς τὰς ἐκεῖ Φαλαγγίτισσας, παρηκολούθησε δὲ κατόπιν τὸ τακτικὸν μάθημα τῆς Στρατιωτικῆς Προπαιδεύσεως καὶ τὸ τῆς Ἐθνικῆς Ἀγωγῆς.

ΥΠΟΔΙΟΙΚΗΣΙΣ ΘΗΛΕΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

Ἡ κίνησις τῆς Ὑποδιοικήσεως εἰς ὅλους τοὺς Ὑποτομεῖς διαρκῶς ζωηρά. Τακτικῶς γίνονται αἱ ἐβδομαδιαία συγκεντρώσεις, ὡς καὶ τὰ μαθήματα, τὰ ὁποῖα μετὰ μεγάλης προθυμίας παρακολουθοῦν αἱ Φαλαγγίτισσαι.

Τὴν λήξαν ἐβδομάδα 2 ἀρξαμένου μηνός ἐγένετο διᾶλεξις εἰς τὸν X Ὑποτομέα τῆς Ὑποδιοικήσεως με θέμα: «Τὰ ἀποτελέσματα τοῦ Κράτους τῆς 4ης Αὐγούστου», τὴν ὁποίαν παρηκολούθησαν αἱ Φαλαγγίτισσαι καὶ Σκαπανίσσαι τοῦ Ὑποτομέως.

ΥΠΟΔΙΟΙΚΗΣΙΣ ΘΗΛΕΩΝ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Ἀθροαί συνεχίζονται αἱ ἐγγραφαὶ νέων Φαλαγγιτισσῶν καὶ Σκαπανισσῶν εἰς ὅλους τοὺς Ὑποτομεῖς καὶ τὰ τμήματα τῆς Ὑποδιοικήσεως.

Καθ' ἐκάστην Κυριακὴν γίνεται τακτικὸς ἐκκλησιασμός τῶν Φαλαγγιτισσῶν καὶ Σκαπανισσῶν.

Τακτικῶς ἐπίσης συνεχίζονται τὰ μαθήματα, τὰ ὁποῖα μετὰ προθυμίας καὶ ἐνθουσιασμόν παρακολουθοῦν αἱ Φαλαγγίτισσαι.

ΥΠΟΔΙΟΙΚΗΣΙΣ ΘΗΛΕΩΝ ΒΟΡΡΑ

Καθ' ὅλην τὴν λήξαν ἐβδομάδα συνεχίσθησαν κανονικῶς αἱ ἐργασίαι εἰς ὅλα τὰ τμήματα τῆς Ὑποδιοικήσεως. Τὰ μαθήματα τόσοι τὰ μορφωτικά, ὅσον καὶ τὰ τῆς προπαιδεύσεως, παρακολουθοῦν μὲ ἐνθουσιασμόν αἱ Φαλαγγίτισσαι καὶ Σκαπανίσσαι. Ὁ ἐκκλησιασμός γίνε-ται καθ' ἐκάστην Κυριακὴν τακτικῶς.

Τὴν παρελθούσαν ἐβδομάδα συνήλθε τὸ Συμβούλιον τῶν Διαμερισματορχῶν, ὑπὸ τὴν προεδρίαν τῆς Διοικήτριας τῆς Ὑποδιοικήσεως, ἀσχολήθη με ζητήματα τῆς Ἐθνικῆς Ἀγωγῆς καὶ τῆς Στρατιωτικῆς Προπαιδεύσεως.

ΥΠΟΔΙΟΙΚΗΣΙΣ ΘΗΛΕΩΝ ΝΟΤΟΥ

Ἡ συνεχιζομένη ἐντατικὴ ἐργασία εἰς ὅλα τὰ τμήματα τῆς Ὑποδιοικήσεως ἀποδίδει λίαν ἱκανοποιητικὰ ἀποτελέσματα.

Αἱ συγκεντρώσεις τῶν συμβουλίων τῶν βαθμοφόρων, ὁ ἐκκλησιασμός τῶν Φαλαγγιτισσῶν, τὰ μαθήματα, τὰ μορφωτικά καὶ τὰ ἐκπαιδευτικά, συνεχίζονται τακτικῶς.

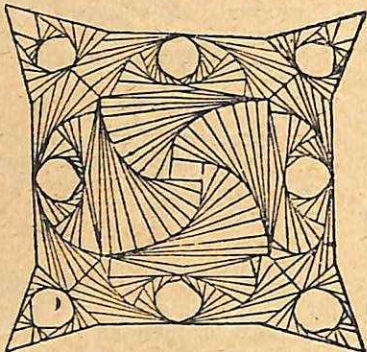
Μὲ ἐνθουσιασμόν συνεχίζονται αἱ ἐγγραφαὶ νέων Φαλαγγιτισσῶν καὶ Σκαπανισσῶν εἰς ὅλους τοὺς Ὑποτομεῖς.

Τὴν παρελθούσαν ἐβδομάδα ἡ Περιφ. Διοικήτρια ἐπεσκέφθη τὰ Γραφεῖα τῆς Ὑποδιοικήσεως, ἐνθα συνειργά-

Σπαδοκεφαλιές

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΤΩΝ ΓΡΑΜΜΩΝ

Το σχέδιο που βλέπετε κατωτέρω, με τās πολλās καμπύλας και τούς κύκλους, κατεσκευάσθη από κλειστί-κως με ευθείας γραμμές! Αί καμπύ-

λαι και οι κύκλοι σχηματίστηκαν από την κατάλληλο σύνδεσι των ευ-θειών.

"Αν έχετε κουράγιο, προσπαθήστε να το σχεδιάσετε. Χρειάζεται ολίγη αντίληψις και μεγάλη υπομονή.

Η ΚΑΡΕΚΛΑ

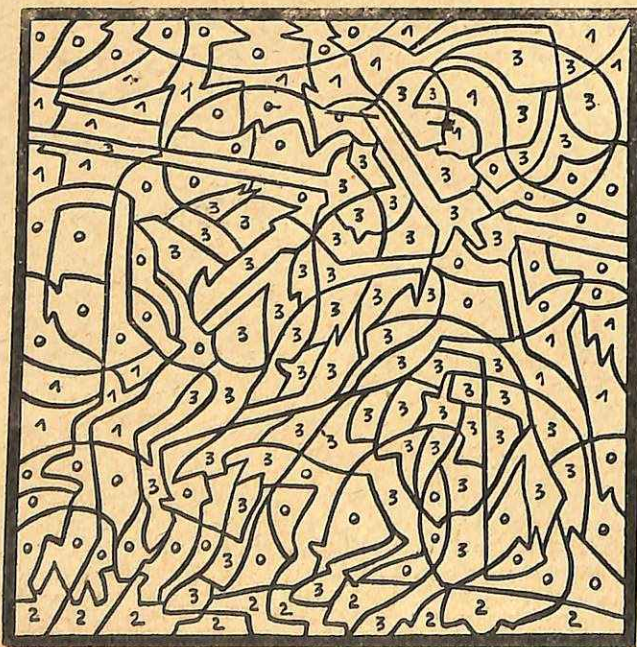
Και ένα παιχνίδι.
"Αρκετά ενδιαφέρον και με κωμικές φάσεις, εύκολο δέ, έφ' όσον για να παιχθῇ δὲν χρειάζεται παρά μια καρέκλα.

Μια γερή κοινή καρέκλα την τοποθετείτε παραλλήλως με τὸ πάτωμα τοῦ δωματίου. Ἡ καρέκλα θά στηρίζεται σὲ ὅλο τὸ μήκος τῶν δύο μπροστινῶν ποδιῶν. Τὰ δύο ἄλλα πόδια και ἡ προέκτασίς τους, τὸ ἀκουμπιστήρι, εὐρίσκονται, φυσικῶ τῷ λόγῳ, και αὐτὰ παραλλήλως πρὸς τὸ πάτωμα.

Στὸ ἀκουμπιστήρι, στήν ἄκρη, τοποθετεῖτε ἕνα γλυκίσμα ἢ ἕνα μικρὸ φρούτο. Κλίψτε τὸν φίλο σας ἢ τούς φίλους σας και τούς ἐξηγεῖτε ὅτι πρέπει νὰ πάρουν τὸ γλυκὸ με τὸ στόμα τους, ἀφοῦ γονατίσουν προσεκτικὰ ἐπάνω στὰ πισινὰ πόδια τῆς καρέκλας. Πρέπει ἐπίσης νὰ ἔχουν τὰ χέρια πιεσμένα πίσω, στή μέση τους. Αὐτὸ εἶναι βασικό.

"Ὅποιος ἐπιτύχη, θά πάρη τὸ γλυκὸ με τὸ στόμα και θά τὸ φάη ἔπειτα, με τὴν ἡσυχία του.

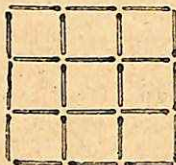
Πάντως τὸ παιχνίδι αὐτὸ πρέπει νὰ γίνῃ με προσοχή, γιατί ὅπως γέρνει τὸ σῶμα ἐμπρός, ἡ ισορροπία τῆς καρέκλας χάνεται, με πιθανὸ ἐπακόλουθο τὴν πτώσιν τοῦ παικτοῦ.

Χρωματίσατε τὰ μέρη τῆς εἰκόνας, ὡς ἐξῆς : 1. Ρόζ, 2. Κόκκινο, 3. Μαύρο. Τὰ μέρη ποὺ σημειοῦνται με 0, θά μείνουν λευκά.

ΜΕ ΣΠΙΡΤΑ

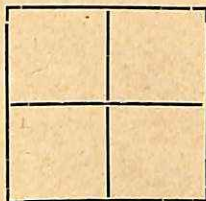
Παίρνετε εἴκοσι τέσσερα σπίρτα και τὰ τοποθετεῖτε κατὰ τὸν τρόπο τῆς εἰκόνας, ὥστε νὰ σχηματισθοῦν 9 συμμετρικὰ τετραγωνίδια. "Απὸ τὰ εἴκοσι τέσσερα σπίρτα

μπορεῖτε νὰ ἀφαιρέσετε τέσσερα γιὰ νὰ μείνουν ἀπὸ τὰ ἐννέα πέντε μόνον τετράγωνα;

Μὲ τὴν ἀφαίρεσιν δηλαδὴ τῶν τεσσάρων σπιρτῶν, θά ὀλιγοστεύσουν και τὰ τετραγωνίδια κατὰ τέσσερα.

Μὲ δώδεκα σπίρτα κατασκευάζετε τὰ παρακάτω τέσσερα ἴσα τετράγωνα.

Πῶς με τὰ ἴδια σπίρτα, χωρίς νὰ ἀφαιρέσετε κανένα, θά σχηματίσετε τρία τετράγωνα, ἴσα πάλιν μεταξύ τους, ἀλλὰ και ἴσα με τὰ προηγούμενα;

Σημειωτέον ὅτι ἐπιτρέπεται ἡ μετακίνησις τῶν σπιρτῶν, φθάνει νὰ κρατηθοῦν οἱ ἀνωτέρω κανόνες.

Αἱ λύσεις τοῦ προηγούμενου φύλλου

Μία πρωτεύουσα : Βουδαπέστη (ἀλβανέ, κούκλα, ὕψος, ὠδεῖον, δράκος, καρπός, πόρτες, ἀνδρὸς, παλάτι, ποτήρι).

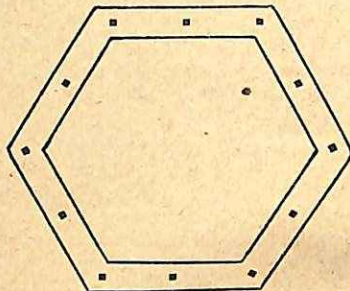
Ἡ λαϊκὴ παροιμία : Φασούλι φασούλι, γεμίζει τὸ σακούλι.

Μαγικὴ εἰκὼν : Ἡ χωρὶς φαίνεται στὸν ἐξῆς φράκτῃ, ἀν ἀναστρέψετε τὴν εἰκόνα.

ΕΥΚΟΛΟΣ ΖΩΓΡΑΦΙΚΗ

ΑΘΡΟΙΣΜΑ 20

Σὲ κάθε μία τελεία τοῦ ἐξαγώνου, ποὺ βλέπετε κατωτέρω, τοποθετήσατε ἕνα ἀριθμὸν, ἀπὸ τὸ 1 ἕως τὸ 12, εἰς τρόπον ὥστε τὸ ἀθροῖσμα τῶν τριῶν

ἀριθμῶν τῆς κάθε πλευρᾶς νὰ εἶναι 20. Οἱ τελείες εἶναι δώδεκα, οἱ ἀριθμοὶ δὲ ποὺ θά τοποθετηθοῦν εἶναι οἱ : 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 11, 12.

Τὸ δύσκολο εἶναι νὰ βρῆτε τὴ σειρά τῆς τοποθετήσεως των.

ΕΝΑ ΠΑΙΓΝΙΔΙ ΦΥΣΙΚΗΣ

Παίρνετε δυὸ κοινὰ ποτήρια τοῦ ἰδίου μεγέθους, προσέχοντας μόνον ὥστε νὰ προσαρμόζωνται καλὰ τὸ ἕνα στὸ ἄλλο, ὅταν τὰ βάλετε χεῖλος πρὸς χεῖλος. Βάζετε ὄρθιο τὸ ἕνα ἐπάνω στὸ τραπέζι και μέσα σ' αὐτὸ στήνετε ἕνα μικρὸ κομματάκι σπερματόετο ἀναμμένο.

Σκεπάσετε ὑστερα τὸ ποτήρι αὐτὸ μ' ἕνα φύλλο χαρτιοῦ πυκνοῦ και βρεμμένον σὲ νερό. "Επειτα πάνω ἀπὸ τὸ χαρτὶ βάζετε τὸ ἄλλο ποτήρι ἀνεστραμμένο. Ἡ προσαρμογὴ τῶν δύο ποτηριῶν, μετὰ ἐξ τῶν ὁποίων θά βρισκῆται τὸ χαρτὶ, πρέπει νὰ εἶναι τελεία.

Τὸ κερί σὲ λίγο θά σθύσῃ, ἀλλ' ἐν τῷ μεταξύ ἐνόςω ἀναθε διέστειλε τὸν ἀέρα, ποὺ ἦταν μέσα στὸ κάτω ποτήρι και τὸν ἀραίωσε.

"Ἡ ἐξωτερικὴ ἀτμοσφαιρικὴ πίεσις τότε κρατεῖ τὰ δυὸ ποτήρια κολλημένα τὸ ἕνα με τὸ ἄλλο. Καὶ ἀν σηκώσετε με τὸ χεῖρ τὸ ἐπάνω ποτήρι, θά δῆτε ὅτι θά τραβήξῃ και τὸ δεύτερο σὰν νὰ τὰ ἔχετε κολλήσει με δυνατὴ κόλλα.

Τὸ χαρτὶ καμμιά φορὰ μπορεῖ νὰ τρυπήσῃ ἀνάμεσα στὰ δυὸ ποτήρια, ἀλλὰ τὸ πείραμα, ἀν ἐκτελεσθῇ με προσοχή, θά ἐπιτύχῃ ἐνενηντα τοῖς ἑκατό. Περί αὐτοῦ νὰ εἰσθε βέθαιοι.

Δοκιμάστε λοιπὸν μερικὲς φορὲς πρὶν ἀποφασίσετε νὰ ἐκτεθῇτε στοὺς φίλους σας.

Η ΑΜΦΙΒΟΛΙΑ

"Ὁ κ. Μανώλης Μανωλάκης, ἀπὸ καιρὸ πολλὸ καταλάβαινε ὅτι κάποιος ἀνοίγε τὸ χρηματοκιβώτιό του και τοῦ ἔκλεβε σημαντικὰ ποσά. Τὸ πρᾶγμα εἶχε παραγίνει και εἶπε κάποια μέρα τὰ καθέκαστα σ' ἕνα φίλο του.

— "Αγαπητέ μου Μανώλη, τοῦ εἶπε ἐκεῖνος, ὁ ὑπέρτερός σου ὁ Μάρκος θά κάνῃ τὴ δουλειά. Δὲ μ' ἀρέσει τὸ μούτρο του.

— "Ὁ Μάρκος; "Αδύνατον!

— Γιατί, παρακαλῶ;

— "Αἱ! Εἶναι τίμιος παιδί.

"Ὁ φίλος ὅμως ἐπέμεινε:

— Καὶ δὲ μοῦ λές σὲ παρακαλῶ, ἀν δὲν σὲ κλέβῃ ὁ Μάρκος, ποὺ τὰ βρίσκει τόσα λεπτὰ ποὺ ξεδεύει;

— Φίλε μου, αὐτὸ δὲν εἶναι ἀπόδειξις.

— Μπᾶ! Σοῦ φαίνεται φυσικὸ ἕνας ὑπέρτερος νὰ γυρίζει ὅλο με ταξί;

— Δὲν μ' ἐνδιαφέρει.

— Μὰ τί θέλεις γιὰ νὰ πεισθῇς;

— "Απὲς ἀποδείξεις. Στοιχεῖα ποὺ νὰ ἀποδεικνύουν χωρὶς καμμιὰ, οὐτὴν ἐλαχίστη, ἀμφιβολία ὅτι ὁ Μάρκος με κλέβει.

— Θέλεις ἀποδείξεις;

— Εἶπα! Ποῦ νὰ μὴ ἀφίνουν οὐτὴ τὴν παραμικρὴ ἀμφιβολία.

— Ἐννοῖα σου!

Πραγματικὰ, ὁ φίλος τοῦ κ. Μανωλάκη τοῦ κουθάλασε σὲ λίγο ἕνα ἀγνώστου τοῦ κύριου.

"Ὁ κύριος, ἐξήγησε, θά κρυφθῇ στὸ γραφεῖο σου ὅλη τὴ νύχτα. Θά μείνῃ ἀγρυπνος και θά μὰς πῇ ποῖος εἶναι ὁ κλέφτης.

Τὸ πρῶτὸ τῆς ἄλλης μέρας, ἀπ' τὸ χρηματοκιβώτιό τοῦ κ. Μανωλάκη ἔλειπε πάλιν χρήμα ἀρκετόν. "Εκλήθη ἀμέσως ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἀνέλαβε τὴν παρακολούθησι.

"Ἡράτησεν ὁ κ. Μανωλάκης:

— Παραφυλάξατε χθὲς τὴν νύχτα;

— Βεβαίως!

— Λοιπόν;

— Εἶδα ἕνα ἄνθρωπο νὰ ἀνοίγῃ με προσοχὴ τὴν πόρτα τοῦ γραφείου. Ἦταν ὁ ὑπέρτερός σας.

— "Ὁ Μάρκος;

— Μάλιστα, αὐτός!

— Λοιπόν;

— Περπατοῦσε στὰ νύχια γιὰ νὰ μὴ ἀκούεται. "Εβαλε στὰ χέρια του γάντια και μὴ προσοχὴ ἀπὸ τὸ μούτρο του.

— Λοιπόν, λοιπόν;

— Λοιπὸν πλησίασε στὸ χρηματοκιβώτιο, ἀνάψε τὸ κλεφτοφάνταρο του...

— Λοιπόν;

— Λοιπὸν ἀνοίξε τὸ χρηματοκιβώτιο με ἕνα κλειδί.

— Λοιπόν, λοιπόν;

— "Α, παρακάτω δὲν εἶδα τί ἔγινε, γιατί ἔσθυσε ἐκεῖνη τὴ στιγμή τὸ κλεφτοφάνταρο του.

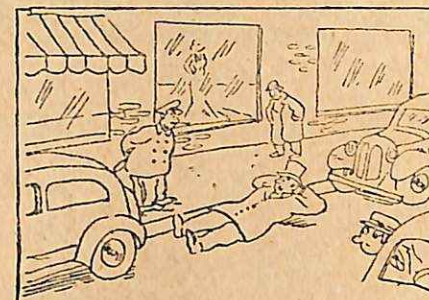
"Ὁ κ. Μανωλάκης ἐχτύπησε τὸ κεφάλι του.

— "Αχ, μωρέ, εἶπε. Τί σοῦ εἶναι αὐτὴ... ἡ ἀμφιβολία!!!

"Ὁ κ. Γκόλ, ὁ σπουδαῖος ποδοσφαιριστής, καὶ στὸν ὕπνο του ὀνειρεύεται ὅτι παίζει μπάλλα... Κάποια στιγμή περνᾷ ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι του, κυνηγώντας ἕνα κακοποιό, ὁ σκοπὸς ἀστυφύλας. "Ὁ κ. Γκόλ, παρήγγειλ τὸν ἦχο, νομίζει ὅτι σφύριζε ὁ διαιτητής, καὶ...

ΕΦΕΥΡΕΤΙΚΟΤΗΣ...

— Τί κάνεις αὐτοῦ;
— Κρατᾷ τὴ θέσι γιὰ τὸ αὐτοκίνητο ἐνὸς φίλου μου!

ΤΟ ΔΥΝΑΜΩΤΙΚΟ

"Ένας χλωμός κύριος μπαίνει σ' ἕνα φαρμακεῖο και λέγει:

— "Εχω ἀδυναμία, πάσχω ἀπὸ νευρασθένεια... "Εχετε νὰ μοῦ δώσετε, σὰς παρακαλῶ, ἕνα δυναμωτικό;

— "Εχω ἀκριβῶς ὅ,τι σὰς χρειάζεται, λέγει πρόθυμα ὁ φαρμακοποιός. Μὲ μὴ μονάχα μπουκάλα ἀπὸ τὸ ὑπέροχο ἐλιξίριον τοῦ Σμιθ-Τζόνς θά γίνετε σὲ μὴ βδομάδα ἄλλος ἄνθρωπος. Θά παίρνετε τρία κουταλάκια τὴν ἡμέρα. Κοστίζει εἴκοσι φράγκα.

— "Οχι, ὄχι! φωνάζει ὁ πελάτης. "Οχι, δὲ θέλω ἀπ' αὐτὸ τὸ ἐλιξίριο. Οὐτὴ νὰ μοῦ μιλάτε γι' αὐτό.

— Καὶ ὅμως εἶναι ἐνδεδευμένο. "Ὁλοι οἱ γιατροὶ τὸ συνιστοῦν. Ξοδεύ

323

ΤΑΧΥΔΡΟΜΙΚΟΝ ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΟΝ ΥΠΟ ΤΗΝ ΕΓΓΥΗΣΙΝ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ

ΔΕΧΕΤΑΙ ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ ΕΝΤΟΚΩΣ ΠΡΟΣ 4% ΕΤΗΣΙΩΣ

Εσωτερικού μέχρι Δραχμών . . . 100.000.— || Κεφάλαιον Καταθετών . . . Δρχ. 3.300.000.000
Εξωτερικού » » . . . 500.000.— || » Αποθεματικόν . . . » 280.000.000

Πᾶς κάτοχος βιβλιαρίου Ταχυδρομικοῦ Ταμιευτηρίου δύναται νὰ ἐνεργῇ καταθέσεις καὶ ἀναλήψεις εἰς ὅλα τὰ Ταχυδρομεῖα τοῦ Κράτους.

Οἱ τόκοι τῶν ἀποταμιευομένων ποσῶν κεφαλαιοποιοῦνται κατ' ἔτος καὶ ἀνατοκίζονται.

Τὸ 1/3 τοῦ ἀνωτάτου ὁρίου καταθέσεων, ἥτοι δραχ. 33.500, δὲν κατάσχεται εἰς οὐδεμίαν περίπτωσιν.

Οἱ κουμπαραδες τοῦ Ταχυδρομικοῦ Ταμιευτηρίου εἶναι τὸ καλύτερον καὶ προσφορώτερον μέσον οἰκονομίας.

ΤΡΑΠΕΖΑ ΠΕΙΡΑΙΩΣ ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΙΑ

ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ: (Γενικὴ Διεύθυνσις) Ἐν Ἀθήναις, Σταδίου 34.

ΕΔΡΑ: Ἐν Πειραιεῖ, Γωνία Ἱπποκράτους — Ὁμήρου

Τηλεγρ. Διεύθυνσις: ΠΕΙΡΑΙΟΤΡΑΠΕΖΑΝ

Ἡ ΤΡΑΠΕΖΑ ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Ἀναλαμβάνει πᾶσαν Τραπεζιτικὴν ἐργασίαν ὑπὸ τοὺς μᾶλλον συμφέροντας ὅρους.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΡΓΟΥΡΓΙΑ Α. Ε.

ΕΔΡΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΟΛΟΣΧΕΡΩΣ ΚΑΤΑΒΕΒΛΗΜΕΝΟΝ ΔΡΧ. 100.000.000

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΑ

ΕΡΓΟΥΡΓΙΑΣ ΕΝ ΠΑΤΗΣΙΟΙΣ, ΜΕΤΑΞΟΥΡΓΙΑΣ ΠΑΡΑ ΤΗΝ Ν. ΙΩΝΙΑΝ, ΒΑΜΒΑΚΟΥΡΓΙΑΣ ΠΑΡΑ ΤΗΝ Ν. ΙΩΝΙΑΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΡΑ ΤΗΝ ΝΕΑΝ ΙΩΝΙΑΝ

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΠΡΟΪΟΝΤΩΝ: ΠΛΑΤΕΙΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ 13, 13^Α

ΤΗΛΕΦΩΝΑ ΓΡΑΦΕΙΩΝ & ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΩΝ: 80-851 & 80-852, ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΟΣ ΠΡΟΪΟΝΤΩΝ 30-394

ΑΓΡΟΤΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΟΝ: ΜΕΧΡΙ ΔΡΧ. 125.000 3 1/4 %

ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ: { ΟΨΕΩΣ 3 1/2 %
ΠΡΟΘΕΣΜΙΑΣ 4 1/2 % — 6 %

Ὁ τόκος τοῦ Ταμιευτηρίου ὄρεται ἀπὸ τῆς ἐπομένης τῆς καταθέσεως. Ἀπασαὶ αἱ παρὰ τῇ Ἀγροτικῇ Τραπεζῇ Καταθέσεις εἶναι ἐξ ὁλοκλήρου ἡγγυημέναι ὑπὸ τοῦ Κράτους καὶ ἀπηλλαγμέναι τελῶν χαρτοσήμου καὶ ἐνεργοῦνται εἰς:

ΤΟ ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ: Ἐν Ἀθήναις ὁδὸς Πανεπιστημίου 31.

ΤΑ ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ: Ἐν Διδυμοτείχῳ, Ξάνθῃ, Δράμῃ, Θεσσαλονίκῃ, Καβάλλῃ, Σέρραϊς, Καρδίτῃ, Λαρίσῃ, Ἀργινῷ, Λαμίας, Ἰωαννίνοις, Ἀργεῖ, Ξυλοκάστρῳ, Τριπόλει, Μυτιλήνῃ, Ἀγίῳ Νικολάῳ, Βάμῳ, Ἡρακλείῳ, Ρεθύμνῃ, Χανίοις, Κερκύρῃ, Κοζάνῃ, Κομοτινῇ, Τρικινάλις, Λεβαδείῃ, Μεσσήνῃ καὶ Πύργῳ.

ΤΑ ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΑ: Ἐν Σουφλίῳ, Ν. Ὁρεστιάδῃ, Ἀλεξανδρουπόλει, Σάπκῃ, Κάτω Νευροκοπίῳ, Νικηφόρῳ, Προσω-
τάνῃ, Ἐλευθερουπόλει, Μεγαλουπόλει, Νιγρίτῃ, Ν. Ζίγνῃ, Ἀξιουπόλει, Πολυγύρῳ, Μουδανίοις, Μεσολογγίῳ,
Παραμυθίῳ, Ναυπλίῳ, Κιάτῳ, Σητεΐᾃ, Χίῳ, Λαγκαδῇ, Χρυσουπόλει, Σιδηροκάστρῳ, Ἐλασσόνῃ, Ἰστιαίᾃ, Θήβαις,
Ληξουρίῳ, Καλάμῃ, Δελφινακίῳ.

ΤΑΣ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑΣ: Εἰς ὅλας τὰς ἐπαρχιακὰς πόλεις ὅπου ὑπάρχουν Ὑποκαταστήματα τῆς Ἐθνικῆς, τὰ ὅποια καὶ τὴν ἀντιπροσωπεύουν.

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΙΔΡΥΘΕΙΣΑ ΤΩ 1841

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΜΕΤΟΧΙΚΟΝ ΚΑΙ ΑΠΟΘΕΜΑΤΙΚΟΝ . . . ΔΡΑΧ. 1.205.000.000
ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ (τῇ 30 Ἰουνίου 1938) „ 10.471.000.000

ΔΙΟΙΚΗΤΗΣ: ΙΩΑΝΝΗΣ Α. ΔΡΟΣΟΠΟΥΛΟΣ
ΥΠΟΔΙΟΙΚΗΤΗΣ: ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ Γ. ΚΟΡΙΖΗΣ

ΚΥΡΙΩΤΕΡΑΙ ΕΡΓΑΣΙΑΙ ΤΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ

Προεξόφλησις συναλλαγματικῶν καὶ γραμματίων εἰς διαταγὴν, τοκομεριδίων καὶ ἄλλων οἰωνδῆποτε ἐμπορικῶν καὶ βιομηχανικῶν τίτλων.

Ἀγορὰ καὶ πώλησις ἐξωτερικοῦ συναλλάγματος.

Δάνεια καὶ πιστώσεις δι' ἀνοικτοῦ λ)σμοῦ ἐπὶ ἐνεχύρῳ δημοσίων χρεογράφων, μετοχῶν καὶ ὁμολογιῶν ἐταιριῶν, ἐμπορευμάτων καὶ ἐνεχυρογράφων.

Προκαταβολαὶ ἐπὶ φορτωτικῶν καὶ πιστώσεις πρὸς παραλαβὴν φορτωτικῶν ἐν τῇ ἡμεδαπῇ καὶ ἀλλοδαπῇ.

Δάνεια πάσης φύσεως πρὸς συνεταιρισμούς, κτηματίας καὶ παραγωγούς.

Καταθέσεις ὤψεως, προθεσμίας καὶ διαρκεῖς.

Καταθέσεις Ταμιευτηρίου.

Τηλεγραφικαὶ καὶ ταχυδρομικαὶ ἐντολαὶ πληρωμῆς ἐπὶ τοῦ ἐσωτερικοῦ καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ.

Ἐκδοσις πιστωτικῶν ἐπιστολῶν.

Ἐκδοσις ἐπιταγῶν ἐπὶ τοῦ ἐσωτερικοῦ καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ.

Εἰσπραξις συναλλαγματικῶν, γραμματίων εἰς διαταγὴν, ἐπιταγῶν, φορτωτικῶν καὶ ἄλλων ἀξίων.

Ἀγορὰ καὶ πώλησις μετοχῶν καὶ χρεογράφων ἐν τῷ Χρηματιστηρίῳ Ἀθηνῶν καὶ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ διὰ λογαριασμόν τρίτων.

Φύλαξις χρηματογράφων παντὸς εἶδους καὶ κιβωτίων ἀδήλου περιεχομένου.

Ἐκμίσθωσις χρηματοκιβωτίων πρὸς φύλαξιν τίτλων καὶ τιμαλφῶν ἀντικειμένων.

Παροχὴ ἐγγυήσεων ὑπὲρ τρίτων. Γενικῶς ἐκτέλεσις τραπεζιτικῶν ἐργασιῶν πάσης φύσεως.

ΤΡΑΠΕΖΑ ΜΕΤΟΧΙΚΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ ΣΤΡΑΤΟΥ^Α_Ε

ΕΔΡΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

• • •

Καταθέσεις έν ὄψει καί προδεσμία ● Ταμειυτήριον

Λειτουργαί συνεχῶς ἀπὸ τῆς 9^{ης} π. μ. μέχρι τῆς 7^{ης} μ. μ.

• • •

ΑΣΦΑΛΕΙΑ, ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΕΣ ΟΡΟΙ

• • •

ΠΡΟΣΩΡΙΝΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ

ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ: ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ 13 ● ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΑ: ΣΤΟΑ ΣΠΥΡΟΜΗΛΙΟΥ
(ΜΕΓΑΡΟΝ Μ. Τ. Σ.) ΛΕΩΦΟΡΟΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΑΣ & Σ. ΤΡΙΚΟΥΠΗ

• • •

ΤΟ ΜΕΤΟΧΙΚΟΝ ΤΑΜΕΙΟΝ ΣΤΡΑΤΟΥ ΔΕΧΕΤΑΙ ΑΣΦΑΛΕΙΑΣ:

ΖΩΗΣ, ΠΥΡΟΣ, ΘΑΛΑΣΣΗΣ, ΑΤΥΧΗΜΑΤΩΝ, ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΩΝ ΚΑΙ ΕΡΓΑΤΙΚΩΝ
ΥΠΟ ΤΟΥΣ ΣΥΜΦΕΡΩΤΕΡΟΥΣ ΟΡΟΥΣ

• • •

ΖΗΤΗΣΑΤΕ ἀπὸ τὰ Γραφεῖα μας, ἢ ἀπὸ τὸν εἰς τὴν πόλιν σας Πράκτορά μας, νὰ σᾶς ἀναπτύξουν πάντα συνδυασμὸν ἀσφαλείας.

ΠΡΟΤΙΜΑΤΕ ΤΟ Μ. Τ. ΣΤΡΑΤΟΥ, ΟΠΕΡ ΔΙΑΚΑΝΟΝΙΖΕΙ ΤΑΧΕΩΣ ΚΑΙ ΑΠ' ΕΥΘΕΙΑΣ ΠΑΣΑΝ ΖΗΜΙΑΝ ΣΑΣ.

ΥΠΟΣΤΗΡΙΖΟΝΤΕΣ ΤΟ Μ. Τ. ΣΤΡΑΤΟΥ ἐξυπηρετεῖτε τὴν Ἑθνικὴν Οἰκονομίαν καὶ τὰ ἴδιά σας συμφέροντα.

Κεντρικὰ Γραφεῖα: Ἀθῆναι, Κολοκοτρώνη 13 — Τηλ. 21-144, 29-331.

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ ΧΗΜΙΚΩΝ ΠΡΟΪΟΝΤΩΝ & ΛΙΠΑΣΜΑΤΩΝ

ΜΕΤΟΧΙΚΟΝ ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΡΧ. 28.366 500

ΑΠΟΘΕΜΑΤΙΚΟΝ ΚΑΙ ΚΡΑΤΗΣΕΙΣ „ 120.496.050.250

ΤΗΛΕΓΡΑΦΙΚΗ ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ: ΟΞΕΑΛ ΑΘΗΝΑΣ ΠΕΙΡΑΙΑ

ΕΔΡΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΚΟΡΑΗ 1

ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ ΚΑΙ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΑ ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ (ΔΡΑΠΕΤΣΩΝΑ)

■ ■ ■

Χημικά προϊόντα, ἀνόργανα ὀξέα (Θεικόν Ὑδροχλωρικόν, Νιτρικόν, Θειῶδες, Ἄνυδρον) Θεικὸς Σίδηρος, Θεικόν Νάτριον, Φθοριοπυρρτικόν Νάτριον, Ζωϊκὸς ἄνθραξ, Ὑδρύαλος.

Χημικά λιπάσματα, ἀπλὰ καὶ σύνθετα, Γεωργικὰ φάρμακα, Ἐντομοκτόνα καὶ παρασιτοκτόνα (Θεικὸς Χαλκός, Πυροσπορίνη, Θειοχαλκίνη, Μελιγρίνη, Δαυλιτίνη, Πετρελαιοσάπων, Θειασβέστιον, Νικοτινοῦχα, Ἀρσενικοῦχα, Διθειοῦχος Ἄνθραξ, Φθοριοπυρρτικόν Νάτριον).

ΥΑΛΟΥΡΓΕΙΟΝ

Φιάλαι παντὸς εἶδους, Δαμιτζάναι πλεκταί, (Τζάμια) Ὑελοπίνακες μάτ, Ὑελοπίνακες Διαμάντι, Ὑαλικά οἰκιακῆς χρήσεως, Διάφορα καλλιτεχνικά ὑάλινα εἶδη οἰκοδομῆς, (Τοῦβλα, Κέραμοι, Φωταγωγοί).

ΜΕΤΑΛΛΕΙΑ

Σιδηροπυρῖται Κασσάνδρας, Ἑρμιόνης, Λιγνίται Ὠρωποῦ, Κορώνης.

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΚΑΙ ΠΡΑΚΤΟΡΕΣ ΑΠΑΝΤΑΧΟΥ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΑΥΤΟΝΟΜΟΣ ΣΤΑΦΙΔΙΚΟΣ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ

ΕΔΡΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΛΕΩΦΟΡΟΣ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 53

ΤΗΛΕΦΩΝΑ { 22-721
30-601
30-602

ΚΥΡΙΩΤΕΡΟΙ ΣΚΟΠΟΙ. Προστασία παραγωγής και έμπορίας της κορινθιακής σταφίδος. — Βελτίωσις της ποιότητας. — Κοινή έναποθήκευσις της σταφίδος. — Οίνοποίησις χλωρᾶς σταφίδος. — Διαφήμισις της σταφίδος εἰς τὸ Ἐξωτερικὸν καὶ Ἐσωτερικόν.

ΚΟΡΙΝΘΙΑΚΗ ΣΤΑΦΙΣ. Ὁ πλέον εὐθηνός, ὑγιεινός καὶ εὐγευστος ξηρὸς καρπὸς τῆς παγκοσμίου γεωργικῆς παραγωγῆς. — Εἶναι πλουσιωτάτη εἰς σάκχαρον καὶ βιταμίνας. — Ἐχει μεγίστην θερμαντικὴν δύναμιν. — Περιέχει μαγνήσιον ἐνδεικνυόμενον κατὰ τοῦ καρκίνου, ἁλκαλικὰς οὐσίας ὠφελίμους εἰς τὸ αἷμα, σίδηρον, ἅλατα, κλπ. ὠφέλιμα εἰς τὸν ὀργανισμόν τοῦ ἀνθρώπου.

Τρώγοντες κορινθιακὴν σταφίδα ἐξασφαλίζετε τὴν ὑγείαν σας, ἔχετε οἰκονομίαν καὶ ἐνισχύετε τὴν ἐθνικὴν μας οἰκονομίαν.

Η ΚΟΡΙΝΘΙΑΚΗ ΣΤΑΦΙΣ ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΑΠΑΝΤΑΧΟΥ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Η ΝΕΟΛΑΙΑ

ΟΡΓΑΝΟΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ, ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗΣ, ΗΘΙΚΗΣ, ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΑΓΩΓΗΣ ΤΩΝ ΝΕΩΝ

ΣΥΝΤΑΣΣΕΤΑΙ καὶ ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ἐπιμελεία τῆς Διευθύνσεως Τύπου τῆς Γενικῆς Γραμματείας τῆς Ε.Ο.Ν.

ΕΤΟΣ 1. — ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΔΕΥΤΕΡΑ
ΑΘΗΝΑΙ

ΓΡΑΦΕΙΑ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ
Πλατεία Συντάγματος, Καραγεώργη 4

ΓΡΑΦΕΙΑ ΕΚΔΟΣΕΩΣ-ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΕΩΣ:
Ὁδὸς Σόλωνος Ἀριθ. 33

Ἀρ. Τεύχ 9 — 10 Δεκεμβρίου 1938
ΤΙΜΗ Δραχ. ΤΡΕΙΣ

ΕΚΔΟΣΙΣ ΕΠΙΣΗΜΟΣ
ΕΘΝΙΚΗΣ ΟΡΓΑΝ. ΝΕΟΛΑΙΑΣ
(Νόμος 334)

Νομικοῦ προσώπου Δημοσίου Δικαίου, διοικουμένου ὑπὸ Ἀνωτάτου Διοικητικοῦ Συμβουλίου προεδρευομένου ὑπὸ τῆς Α. Ε. τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς Κυβερνήσεως κ. ΙΩΑΝΝΟΥ ΜΕΤΑΞΕΑ, ὅστις καὶ ἐκπροσωπεῖ ταύτην, ἀναπληρούμενος ὑπὸ τοῦ Κυβερνητικοῦ Ἐπιτρόπου κ. ΑΛΕΞ. ΚΑΝΕΛΟΠΟΥΛΟΥ

Διὰ πᾶσαν πληρωμὴν πρέπει νὰ λαμβάνητε ἀπὸ δεξιὴν φέρουσαν τὴν ὑπογραφήν τοῦ Γεν. Γραμματέως τῆς Ε.Ο.Ν. κ. Σ. ΡΟΥΒΑΛΗ Συναγματούχου ἑ. ἀ. καὶ τὴν σφραγίδα τῆς Ε.Ο.Ν.

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

	Μελῶν καὶ μαθητῶν	Μὴ μαθητῶν
ΕΤΗΣΙΑ (Εσωτερικοῦ) Δρ.	100 —	120
ΕΞΑΜΗΝΟΣ	50 —	60
ΤΡΙΜΗΝΟΣ	25 —	30
ΕΤΗΣΙΑ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ	Σελίνια 15	
Διὰ Νομικά Πρόσωπα Δημοσίου καὶ Ἰδιωτικοῦ Δικαίου (Δήμους, Κοινότητας):		
ΕΤΗΣΙΑ	Δρχ. 200	

ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ - ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ:
Περιοδικὸν «Η ΝΕΟΛΑΙΑ» Κεντρικὴ Διοίκησις Ε.Ο.Ν. Πλατεία Συντάγματος, Ἀθήναι

Πρὸς τοὺς ἀναγνώστας Παρακαλοῦμεν νὰ ἀναγνωθοῦν ἀπὸ ὅλους

Πᾶν τὸ ἀφορῶν κίνησιν τῶν κατὰ τόπους Τμημάτων τῆς Ὄργανώσεως, ἐπαναλαμβάνομεν ὅτι θὰ ἀποστέλλεται εἰς τὸ «Γραφεῖον Τύπου Ε.Ο.Ν.», Πλατεία Συντάγματος, ὡς ἐπίσης καὶ αἱ φωτογραφίαι καὶ τὰ ἀθλητικά. Εἶναι ἡ μόνη ἀρμοδία ὑπηρεσία ἣτις κρίνει ταῦτα.

★

Ἀναγκαῖον θεωροῦμεν νὰ γνωρίσωμεν ὅτι τὸ περιοδικόν μας, διὰ τοὺς ζητοῦντας ἐργασίαν καὶ προσφέροντας τοιαύτην, διαθέτει, ἀπλῶς, τὴν εἰδικὴν του στήλην πρὸς ἐξυπηρέτησιν των. Πέραν τούτου δὲν ἔχει καμμίαν ἀρμοδιότητα δι' ἐξέτασιν ἰδιωτικῶν ὑποθέσεων τῶν ἀναγνωστῶν του.

★

Αἱ συνεργασίαι συνδρομητῶν καὶ ἀναγνωστῶν δέον νὰ ἀπευθύνωνται πρὸς τὴν «Σύνταξιν τοῦ περιοδικοῦ», Πλατεία Συντ. Ἐπ' εὐκαιρίᾳ παρατηροῦμεν ὅτι αἱ πλείσται τῶν ἀποσταλείσων μέχρι σήμερον εἶναι μακραί καὶ ἡ δημοσίευσίς των καθίσταται ἀδύνατος. Συνιστῶμεν καὶ αὖθις, ἵνα τὰ ἀποστελλόμενα, πεζὰ ἢ ποιήματα, εἶναι βραχεά.

★

Πολλοὶ τῶν ἀναγνωστῶν, ἀποστέλλοντες φωτογραφίας ἢ κίνησιν ἢ συνεργασίαν, παραπονοῦνται ὅτι ἡ δημοσίευσίς των καθυστερεῖ. Ὁφείλουν νὰ ἔχουν ὑπ' ὄψιν ὅτι παρόμοια ἀποστέλλονται κατὰ χιλιάδας καὶ, συνεπῶς, ἀπαιτεῖται χρόνος διὰ νὰ κριθοῦν ἀπὸ τὰς οἰκείας ἐπιτροπὰς, μεθ' ὃ λαμβάνουν σειρὰν δημοσιεύσεως ὅσα ἐγκρίνονται. Συνεπῶς, ἡ δημοσίευσίς τούτων θὰ βραδύνῃ. Ἐξαιρέσις προτιμήσεως γίνεται εἰς ἐντελῶς ἐπικαίρους δημοσιεύσεις.

★

Ἀπαραιτήτως, αἱ φωτογραφίαι δέον νὰ ἀναγράφουν, ὅπισθεν καὶ συντόμως, τὰ παριστάμενα γεγονότα, καὶ νὰ ᾧσι καλλιτεχνικαὶ καὶ καταλλήλου φωτισμοῦ, ὥστε νὰ δύνανται νὰ ἀποτυποῦνται εἰς κλισέ.

Καθιστῶμεν γνωστὸν καὶ αὖθις ὅτι ἡ συνδρομὴ ἡ ἐτήσια εἶναι μόνον δραχ. 100 διὰ τὰ μέλη τῆς Ὄργανώσεως καὶ τοὺς μαθητάς. Διὰ τοὺς ἰδιώτας καθωρίσθη ὀριστικῶς δραχ. 120 ἐτησίως, ἐξαμηνιαίως δραχ. 60 καὶ τριμηνιαίως δραχ. 30.

Ἐπίσης ὅτι ἡ ἐτήσια συνδρομὴ Δήμων, Κοινοτήτων, Νομικῶν προσώπων Δημοσίου καὶ Ἰδιωτικοῦ Δικαίου εἶναι δραχμαὶ 200, ὡς ἀναφέρεται καὶ ἐν τῇ προμετωπίδι.

Ἐπίσης ὅτι τὰ ἀνωτέρω ποσὰ νοοῦνται ἀκέραια ἄνευ οὐδεμιᾶς οἰασδήποτε μειώσεως. Αἱ ἀναγκαῖαι μειώσεις βαρύνουν τὸν συνδρομητὴν.

★

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται διὰ ταχ. ἐπιταγῆς ἢ διὰ γραμματοσήμων. Ἐλαχίστη συνδρομὴ εἶναι ἡ τρίμηνος.

Οἱ γράφοντες ὅτι ἐπιθυμοῦν τὸ πρῶτον νὰ ἐγγραφοῦν, δέον νὰ ἔχωσιν ὑπ' ὄψιν ὅτι θὰ συναποστεilloύν τὸ ἀντίτιμον τῆς συνδρομῆς των. Μέχρι ἀφίξεως, ὅμως, τῆς ἐπιταγῆς καὶ εἰσπράξεώς της, θὰ μεσολαβῇ ὀλίγος χρόνος διὰ νὰ λάβουν τὴν σχετικὴν ἀπόδειξιν. Παρακαλοῦμεν ἐπίσης, ὅπως εἰς τὰς διδομένας διευθύνσεις τῶν ἐπαρχιῶν ἀναγράφεται λεπτομερῶς τὸ χωρίον, ἢ Ἐπαρχία καὶ ὁ Νομός. Παρατηρήθη ὅτι πλείστοι, εἰς οὓς καθυστερεῖται ἡ ἀποστολὴ τοῦ φύλλου, ἔγραψαν μόνον τὸ ὄνομα τοῦ χωρίου των, τὸ ὅποιον συμπίπτει εἰς τὴν τοπωνυμίαν μὲ πολλὰ ἄλλα.

★

Καθίσταται γνωστὸν ὅτι τῶν τευχῶν 1, 2, 3 καὶ 4, ἐπὶ τοῦ παρόντος, στερεῖται τὸ γραφεῖον. Δι' ἀνακοινώσεώς μας θὰ γνωρίσωμεν τὸν νέον διὰ τούτων ἐφοδιασμόν. Διὰ τοῦτο καὶ δὲν ἀπεστάλησαν εἰς ὅσους ἐζήτησαν.

Διδασκαλία τῆς στρατιωτικῆς προπαιδεύσεως.

